

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 179

16 TRANG 20 TI
TUẦN LÊ TỪ 2-9
ĐẾN 9-9-1971

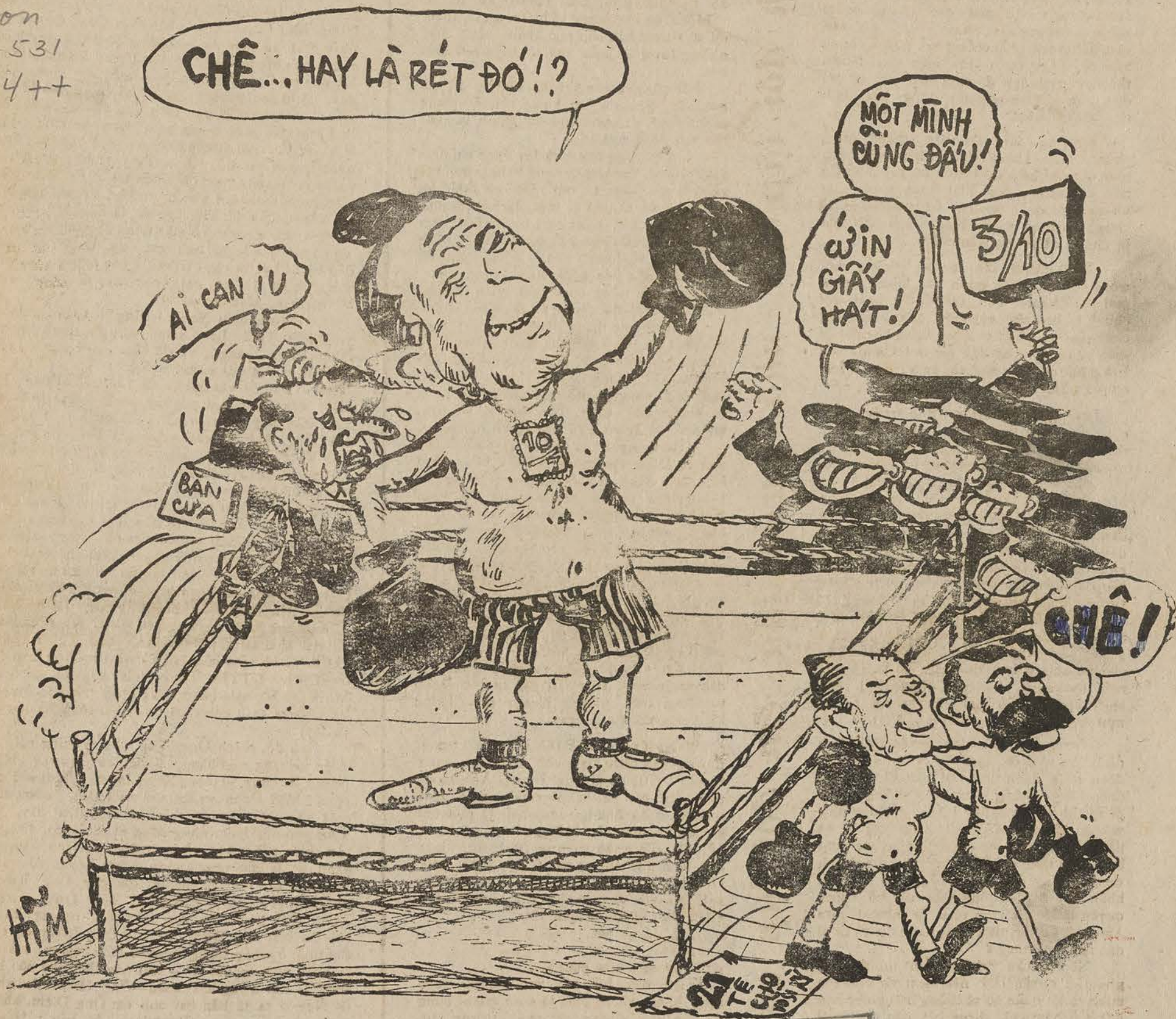
Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ÓNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74++

Về kết quả bầu cử Hạ Viện

Tất cả mọi người đều đồng ý là kết quả cuộc bầu cử ngày 29-8 rất quan trọng. Vì TT Thiệu can cứ vào đó để quyết định về cuộc bầu cử TT, để dứt khoát có ứng cử một mình hay không. Chính TT Thiệu cũng nói rằng ông sẽ lên tiếng về cuộc bầu cử TT sau cuộc bầu cử Hạ viện.

Bây giờ, cuộc bầu cử Hạ viện đã xong. Nhìn kết quả, người ta thấy cả đối lập lẫn TT Thiệu đều thắng lớn. Đối lập thắng về van 1 ở Thủ Đức. Phật giáo Ấn Quang thắng ở Quận khu 1 TT Thiệu thắng ở QK 2 và

QK 4.

Tuy cùng là những cái thắng, nhưng cái thắng của mỗi phía có một ý nghĩa khác nhau.

Chính quyền không thể ăn gian cho đối lập và Ấn Quang thắng, do đó, cái thắng của đối lập và Ấn Quang có một ý nghĩa khác với cái thắng của TT Thiệu.

Ở nước ta, sau cuộc bầu cử nào cũng có tổ cáo bầu cử gian lận, và các kẻ thất cử tổ cáo người đắc cử là chuyện thường tình. Tuy nhiên, phía Hành Pháp cũng nên bình tâm mà xét xem quả thật cái thắng của

minh do đâu mà có?

Nhiều ứng cử viên cho biết trước ngày bầu cử, họ đã được Tỉnh trưởng đưa cho ký một tờ cam kết rằng sẽ phải theo đường lối quốc gia.

Vậy thì, cỡ 80 ghế mà các ứng cử viên tay chân của TT Thiệu đã nắm được, có phần ảnh hưởng một cách trung thực ý muốn của người dân hay không?

Một khi TT Thiệu đã định

can cứ vào kết quả cuộc bầu cử Hạ viện để quyết định về việc bầu cử TT, thì không phải chỉ can cứ vào kết quả hời hợt bên ngoài, mà phải can cứ vào thực chất của cuộc bầu cử Hạ viện.

Người ta mong TT Thiệu sẽ đủ sáng suốt và tinh táo để biết đâu là thực, đâu là giả.

LIBRARY
18/1972

Bọn lính Củ sấm khôn nạn

Chưa hết chuyện bọn lính Mèo há hiệp, coi thường sinh mạng đồng bào Anania, lại tới chuyện bọn lính Củ Sấm, một bọn đàn em, tay sai của Mèo, đem danh dự, trình tiết của đồng bào ta ra làm trò chơi cho chúng.

Theo tin các phái viên báo chí tại Bình Định, đồng bào tại đây đang vô cùng phẫn nộ về những hành động bỉ đĩ do bọn lính Củ Sấm gây nên. Mỗi khi hành quân qua một vùng nào, chúng thường bắt đám đàn bà con gái đang làm ruộng phải lột hết quần áo ra đứng trước mặt cho chúng ngắm nghía, sờ soạng rất nham nhảm. Có tên còn bắt các cô phải chổng mông cho chúng xem để chúng cười đùa man rợ. Nhiều thôn nữ xinh đẹp đã tuyệt vọng tự tử vì quá nhục nhã trước hành động của bọn thú vật Củ Sấm.

Ngay cả đối với bọn thanh niên, chúng cũng khàn tha, Phái viên địa phương cho biết, tại Phú Cát, bọn lính Củ Sấm đã bắt đàn ông Việt đứng trước mặt chúng, cởi quần áo, làm trò "thủ dâm" để chúng "thưởng thức". Người phản đối liền bị chúng đánh đập tàn nhẫn.

Thật không thể tưởng tượng nổi trong thời đại văn minh này lại có một lũ mọi rợ, dã man đến thế. Có lẽ phải gọi chúng là bọn thú vật mới đúng. Thế mà chúng lại tự nhận là đồng minh học đòi đi báo vệ tự do cho dân tộc ta! Chúng đã làm nhục cho dân tộc chúng và cho cả loài người nữa.

Tuy nhiên, để xảy ra tình trạng trên, cũng như tình trạng bọn lính Mèo coi thường sinh mạng đồng bào ta từ trước tới nay, vẫn là trách nhiệm của nhà nước. Nếu nhà nước không che chở, dung túng, nếu nhà nước thực sự biết bảo vệ cho quyền lợi của đồng bào và danh dự của dân tộc thì làm sao bọn lính ngoại quốc dám ngang ngược khinh khi đồng bào ta như thế? Điện hình là tại Phú Cát, đồng bào đã nhiều lần làm đơn lên viên Quận trưởng khiếu nại về những hành động tồi bại của bọn lính Phác Chánh Hy thì viên đầu quận này không những đã không chịu giải quyết còn đưa ra những lời bào chữa cho tội ác của bọn khôn nạn đó khiến mọi người vô cùng phẫn uất, đồng thời cũng khiến cho bọn Củ Sấm càng thêm ngang ngược, tiếp tục hiệp đáp dân Việt.

Trong khi đó, chính quyền tỉnh Bình định còn tỏ ý ca ngợi sự giúp sức của đoàn quân đánh thuế Đại hàn và kêu gọi dân chúng "thông cảm" về những hành động thô bỉ của chúng! Nếu quả đúng như vậy thì không còn cái gì đáng gọi là vô liêm sỉ hơn. Vì sự "giúp sức" của một bọn đánh thuế mà bắt dân chúng phải chịu đựng những cảnh nhục nhã, vô luân thì khôn nạn quá! Không hiểu các bố chính quyền Bình định có phải là người nữa không? Có còn một chút danh dự và tự ái dân tộc nào không?

Nếu vì cần "thông cảm" thì đề nghị nhà cầm quyền BĐ nên đem vợ con của mình ra lột quần áo và chổng mông cho bọn lính Củ Sấm coi, đừng bắt dân quê phải chịu đựng như vậy nữa. Chúng nó tưởng cứ đem một đám lính sang đây đánh thuế mà muốn làm tình! mà tự gi dân tộc này cũng được sao? Tỉnh Bình định từ lâu nay đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện ghê tởm do bọn lính đánh thuế gây ra. Thế mà đám người cầm quyền ở đây vẫn mở miệng bênh vực chúng.

Sức chịu đựng của người dân có hạn, nếu bị áp bức quá mức sẽ ngày họ sẽ vùng lên phản kháng. Lúc đó, hẳn nhà nước sẽ chịu mọi hậu quả. Và bọn khôn nạn Củ Sấm kia, chắc sẽ không thể yên ổn ở được đất nước này!

Đéch chơi được với mấy anh tu bip này

Trước khi sọc tìra khỏi nhà trường các tu bip đã phải giơ mấy ngón tay làm một phát tuyên thệ trước di ảnh ông Tê Hippocrate nguyên văn như sau:

đàn anh đờ lập với nhà nước dân em đờ lập với nhà bếp

«Trước sự hiện diện của các thầy ở trường y khoa này, của các bạn đồng môn thân mến và trước di ảnh Hippocrate, tôi xin hứa và thề sẽ trung thành với qui tắc danh dự và liêm khiết trong khi hành nghề y sĩ.

Tôi sẽ sẵn sàng miễn phí cho người nghèo và không bao giờ đòi hỏi một sự thù lao quá đáng so với công việc làm.

Được mời đến tư gia, mắt tôi sẽ không để ý đến mọi sự xảy ra, miệng tôi sẽ giữ kín những điều bí mật đã được tiết lộ. Tôi sẽ không lợi dụng địa vị mình để làm đổi bại phong tục hoặc tấn trợ tội ác.

Một lòng tôn trọng và biết ơn các thầy, tôi sẽ truyền bá cho con cháu các thầy những lời giáo huấn mà tôi đã được lãnh hội.

Nếu tôi giữ trọn lời thề, người đời sẽ quý mến. Nếu tôi thất hứa, tôi sẽ mang nỗi ách danh và cam chịu sự khinh bỉ của các bạn đồng nghiệp.»

Lời thề long trọng và đầy thiện chí như vậy, nhưng thường thường khi vừa thề xong là các đảng tu bip đều có khuynh hướng quên cha nó đi mất, đêch thêm nhớ gì nữa cả. Từ lâu nay, các tu bip làm TTHL Quang Trung đã nổi tiếng về lòng vô lương tâm và coi thường sinh mạng của các khóa sinh bệnh nhân. Cái chết oan uổng của sinh viên Phạm Hạnh vừa rồi đã chứng minh điều đó.

Sau những tháng đánh vật với sách vở, với chương trình thi, Hạnh yếu đuối, gầy gò, nhưng vẫn bị lôi đi "thụ huấn QS HĐ" tại QT. Hạnh lại phải đánh vật với súng ống, với gian khổ, với những sự hành hạ không cần thiết. Sức người có hạn, không chịu được nữa nên Hạnh ốm nặng.

Nhưng người ta tưởng Hạnh "già" vì nên cứ lôi đi tập, không cho khai bệnh. Đến khi bệnh nặng quá, Hạnh được gia ân cho tái bệnh xá thì các tu bip tại đây đã nhìn Hạnh với những đôi mắt thân nhiên, lạnh lùng, cho uống vài viên thuốc cảm rồi bắt về đi tập nữa. Các tu bip khả kính này vẫn có thái độ quen như thế. Họ khám bệnh hay lắm, khám bằng cách trao cho mấy bó y tá tờ quờ hỏi bệnh nhân rồi ghi sẵn những thứ bệnh đã ấn định vào một tờ giấy nhỏ. Đưa trưa, tu bip mới ra tá ở các phòng mạch tư lái xe tới và chỉ việc ký vào những tờ giấy đó. Nếu có khóa sinh nào hân hạnh được trực tiếp gặp tu bip là lập tức được thấy những khuôn mặt khinh khỉnh rất khôn nạn ngay.

Sinh viên Phạm Hạnh là một trong những nạn nhân đau khổ của các đảng tu bip ở TTHL Quang Trung. Anh mang tâm thân gầy gò, bệnh hoạn, theo lệnh tu-bíp, đi bỏ hòa lực, anh chỉ là một tên khóa sinh thôi nên không thể cãi lại được kỷ luật của quân trường. Thế rồi, kiệt lực, anh gục xuống bất động ở bãi tập. Đến bây giờ, người ta mới không thấy anh "già" và mới chịu đưa anh đi bệnh viện. Nhưng muộn quá rồi.

Trước đây, biết bao khóa sinh quân dịch khác không phải là sinh viên cũng đã gặp phải những cái chết tương tự, bởi những tu-bíp vô lương tâm, những thứ kỷ luật vô lý, và nhân đạo người ta đặt ra. Vậy, ai là người có trách nhiệm đây?

Một nhân chứng quan trọng về vụ "ai giết Diệm Nhu"

Ngay từ lúc báo chí An-Nam đua nhau khai thác đề tài "Ai giết Diệm-Nhu?" rồi có những loạt hồi ký ly kỳ như "Tôi lái xe M.113 chở xác hai Ông Diệm Nhu..." Thì phái viên Con Ong, đã có ngay 1 số sự kiện được phát giác bởi nhân chứng, có giá trị nhất. Nhưng, vì tôn trọng lời thề... giáng hồ, nên tại Con Ong nén lòng, giữ im lặng. Hôm nay, lại bị đọc vài lời tuyên bố của đại tá Dương hiếu Nghĩa, hiện là đầu tỉnh V.L. Hồi 1-11-63, ông là 1 loại đàn anh trong binh chủng xe tăng. Thời ở Vọng Các, tôi đã sống chung với ông và được nghe ông rí tai đôi việc... Tự trung, sự tiết lộ của người trong cuộc đã khiến tôi càng thận trọng và cảm thấy báo chí nhà ta tưởng tượng quá kỹ...

Điều cần đặc biệt lưu ý, là hầu hết binh sĩ, hạ sĩ quan, sĩ quan có mặt trên xe tăng... xảy ra vụ hạ sát bí mật hai anh em ông Diệm, sau này, đều bị đá bay đi chơi tit mù ở cao nguyên và rừng sâu. Về hạ sĩ quan, chỉ còn 1 thầy đội sống sót! Về sĩ quan, hiện có hai vị:

1 - Dương hiếu Nghĩa (cũng có 1 thời phải lưu vong bên Thái Lan năm chơi dài đánh phe với Nhan Minh-Trang... và đã bị... « Sỏi nước với » dài dài vì làm quan thất nghiệp)

2 - Và nhân vật thứ hai là : Đại Tá Phan Hòa Hiệp hiện là chỉ huy trưởng binh chủng thiết vận xa, trước đây hai năm, Ông là quân trấn trưởng Đà Nẵng. Anh em thường gọi là Hiệp tây lai!

Và đây, để hiểu thêm về cuốn phim, đi về ông Diệm, rồi cả hai anh em họ Ngô đi doang - đầu đuôi xuôi ngược ra sao? Xin đọc qua cuộc tâm tình giữa nhà báo và đại tá tây lai họ Phan! Bên ly rượu Mác-Ten đã với dần, đại tá Hiệp trầm tư nhìn thẳng vào mắt tôi rồi vừa nói, tay ông vừa giơ thẳng ra phía trước như để dẫn chứng về sự xúc động của ông. Nhắc lại chuyện xưa, tôi thú thật vẫn dựng cả lông tay... đây nè (đã bảo Hiệp tây lai, nên lòng lá hơi nhiều...) Hiệp bùi ngùi kể: « Chính ông Minh Dương gọi tôi lại rồi ra lệnh vẫn tất, đại khái sai tôi đi với Anh Dương hiếu Nghĩa-khi đó là bề trên của Hiệp - để lên Chợ Lớn đưa ông Diệm về TTM. Tôi còn nhớ kỹ, câu chốt ông Minh Dương nói bằng tiếng Pháp rằng: « Amenez les vivants » (xin tạm dịch: hãy bắt sống họ dân giải về đây)

Sau đó, chính Ông Hiệp, còn là trung oái, lái chiếc xe tăng tiến hàng đầu có cả Dương Hiếu Nghĩa đi cùng. Tướng Xuân lái xe đép đi với một người Mỹ? Đoàn xe lên tới mục tiêu, nòng súng chia vào phía sân nhà thờ. Nhưng, liền đấy, cha Tam yêu cầu quay nòng súng ra chỗ khác, đứng đề con chiến hốt hoảng. Phía đi đón, đôi cha Tam thề danh dự, là bên trong không có lực lượng võ trang. Ba phút sau, Ông Diệm yêu cầu gặp Ông Tướng nào có mặt trong phái đoàn đi đón Ông. Tướng Xuân định bước lên, sau lại ngập ngừng không chịu ra mắt ông Diệm. Lúc này Ông Diệm có 1 cái cặp nhỏ, ở trong đựng 1 quyển kinh thánh, mà đại tá Hiệp nhấn mạnh, là - sau này thấy nhà báo bốc âm ý là cặp đựng hột xoàn—Ông Hiệp, xác nhận là: Người ta đã bắn hai anh em Ông Diệm, khi xe tăng chạy ngang rạp Olympic... Ai bắn: Hẳn là chúng ta đã biết. Nhưng ai ra lệnh. Hãy ráng tìm cho ra người Mỹ đi với Tướng Xuân Ông Hiệp nhắc lại: mệnh lệnh để hành quyết là « cái búng tay kêu đến tách mặt phát... » khi đang lái xe và lúc hiểu rõ sự việc gì đã xảy ra. Ông Hiệp thú thật một lần nữa rằng: Tôi đã dựng cả tóc gáy vì quá cảm xúc, cũng như khi đang thuật lại vụ này, tôi cũng đang rợn cả người... Con Ong chỉ xin nhắc lại, nặng nề thông tin ngay tình, đồng thời đề bổ khuyết tí ti, thêm vào tài liệu dành cho ai đó, muốn viết về vụ "Ai giết ông Diệm...?" Nhân chứng còn đó, hãy ráng mà hỏi, rồi để dành, khi nào chín mùi sẽ công bố với quốc dân. Muốn biết chắc, cần hỏi người Mỹ đi với ông Xuân... là ai? Năm được đầu mỗi này là bí mật sẽ mở toan!

Khi kể xong cho Con Ong, ông Hiệp đã tha thiết đòi phải thề đừng nói lại... vì, theo ý ông, giai đoạn này chưa phải lúc thuận tiện để nói ra sự thật... hơi khó nói! Nhưng, Con Ong vì phục vụ bạn đọc "đánh phải nuốt lời thề" cá trẻ chui ống!

Ai có trách nhiệm: Về vụ 4 SV khóa Quân sự H.Đ. rủ nhau chết...

Bầu bán tại dân, đặc cử tại dân

rất khó hiểu

Dù anh em Con Ong đã báo động ở những ngày chót, rằng:

Ông Mục Sư con cóc nào đây?

Liên mấy ngày qua, Con Ong đi tới mô, cũng bị đụng đầu với anh chàng: cõ cõn cà vạt, kiếng trắng gọng đồi mồi, đi kèm 1 nàng sách cặp da, ra cái về ta đây thứ dữ... Cặp bài trùng này về tới nhà đồng bào, là nghe rằng cười cầu tài, rất vô duyên, trình trọng xuất trình một Giấy Ủy Nhiệm mà C.O đã thoáng nhìn thấy ở mấy giòng đầu in đậm nét 4 chữ «Giáo Hội Cơ Đốc», và ở phần chót có chữ ký của một đồng mục sư tên là Đỗ Bình. Vậy thì, họ đâu chỉ đây? Xin thưa, họ đâu hết đời đời phi lộ, về cái gọi là Cơ Đốc Giáo hội... rồi thẳng cha đực rựa rút trong cặp ra, 1 quyển sách, nhan đề «phòng bệnh, trị bệnh và ngừa bệnh», có đóng gáy da mạ vàng, gã đòi khổ chủ phải mua ủng hộ giá rất rẻ (!) chỉ lấy tượng trưng 3 ngàn bạc An Nam (?) Có điều kỳ lạ, là gã năng nặc buộc chủ nhà phải bỏ tiền ra mua gã năn nỉ đại đẳng như loài đĩa dơi.

Khổ chủ là I thiếu phụ đã nhận nhớ than rằng: Bácung vừa bị mua 1 cuốn sách Mác Con Cuốc và cũng vẫn là Ông mục sư Đỗ Bình giới thiệu! Thế mà tên bịp nọ vẫn dăng dai đòi hạ giá thông cảm là 2 ngàn rưỡi.

Chuyện này thực kỳ cục và rất ư là khó coi, 1 mục sư giới thiệu để từ đi bán sách, có ủy nhiệm thư, lại bán loại sách của thầy lang Tàu và ... sách đếch gì mà giá chêm tới ba ghim. Lại nữa tại sao đòi đồng bào phải mua ủng hộ! Ủng hộ cho ai? Ủng hộ cái con khi khô gì đây? Ủng hộ ông mục sư dút tiền vào túi riêng ư!

Cái trò đi bán sách, có tính cách ép buộc và mạo danh đoàn thể này nọ, hiện đang xảy ra đây rầy tại thủ đô Con Ong xin báo động để dân chúng cả nước biết rõ để khi có dịp đụng đầu với chúng, đồng bào cứ việc tổng cổ bọn này ra khỏi nhà. Nếu chúng còn ềng ềng hỹ hỹ mời mây xếp Bàn Dân đến chiếu cố!

— Tuy... chệt tài phiệt đang quyết ăn thua, để ráng chui vào Tòa Hạ-Bộ, và nguy hiểm thay, nếu như tương lai sẽ hiện diện đông đặc các đảng «Xá-xiu xénh-xáng» ngồi chính inh trong tòa nhà Lập Pháp.

Thế rồi cũng nằm trong mỗi âu lo đó, nhóm Con Ong đã vùng lên tổng đánh đấm và đập li bì vào thành trì của đại công ty... «Cái lì đồng pào Chợ Lớn». Dù tự hiểu rất thấm thía rằng: Vạch mặt nạ bọn này chỉ là phản ứng đối kháng tiêu cực. Vì với hỏa lực hùng hậu của Đức Thánh Trần, bọn chệt mại bán tài phiệt vẫn... làm li cái đầu xong tới!

Quả nhiên, ngày bầu cử ngay từ giờ phút mở màn Con Ong đã thấy rõ, những điều tiên đoán đã hiện hình qua thực tế.

Về phía Việt gốc Hoa, rủ nhau đi như tham dự Đại Hội. Kế họ thúc dục người kia. Ai có phương tiện đi chuyên thì giúp đỡ láng giềng. Ch... kẻ nhiều ừng cử viên còn cõ cõ đại diện rúi lè tiền «chầu xé... taxi», rất ư là hậu hì.

Trong lúc, dân An Nam cóc cần bán khoán. Cán mấy ông được mô tả là trí thức hiểu biết càng là mấy vị Tờ Sự làm biếng. Họ hờ hững coi như chuyện bầu bán là khoản ngoài lề ai hơi sức đâu tốn công... mất cha nó 1 ngày nghỉ chúa nhật.

Thế rồi các phòng phiếu được ghi nhận là đồng đảo mà phần đông Việt gốc Hoa Ngay từ buổi sáng, quan sát tổng số cử tri đi bỏ phiếu, người tinh mắt đã thấy ngay dấu hiệu đại thắng của ứng cử viên Made in Cholon.

Mặt khác về phía dân ta, đa số bảo nhau, đốp xong bữa cơm trưa cho nó cái bao tử đã. Rồi sẽ hậu xét cái màn bỏ phiếu. Do đó, đốp cơm rồi. Thì trời đổ mưa. Một số khá lớn, kéo nhau đến phòng phiếu lúc 3 giờ chiều, sau 60 phút cuối cùng, số đồng chen chúc bỏ không kịp, nên lúc giờ kết thúc báo hiệu, còn cả ngàn đồng bào ta...ngất ngư ra về trong lúc chưa làm đơn phận chọn mặt gửi vàng.

Có kẻ độc miệng đồn đại bừa bãi rằng. «Nhà nước có ý hạn chế dân đi bầu, Hời tại sao lại hạn chế vô lý như thế? Máy Chanội chuyên tấn láo giải thích. Bởi mấy Quan nhận thấy dân giác ngộ quá xá nên họ sợ quần chúng ủng hộ mấy Cha đối lập thứ

thiệt». Thì nhà báo nghe sao đành ghi vậy, kéo bạn đọc than thiếu sót.

Tới hoàng hôn, chạy đi hỏi thăm các địa điểm tường, để thu nhặt các nét đặc biệt. Được biết có:

— Nhiều bà cao hứng dút... tưới hạt sen cả thể căn cước của mình vô thùng phiếu.

Trường hợp này đành... ngồi mà than trời đợi chiều khai thùng ra mới lấy lại.

—Lắm bà nhanh nhẩu đoảng vô hoảng căn cước của thiên hạ. Thế là, râu ông nọ cắm cằm bà kia. Khi ra cửa ngó lại Thế Tuy Thân, bèn hét hồn vì thấy cái tên... ghi trên, cóc phải là tên của mình.

Bèn là một sự khiêu nại mất thời giờ, rồi đầu cũng hoàn đó.

—Phần đông, dân chúng bình dân, tay cầm mô phiếu miêng phần năn. «Cả đồng ngót trăm vị... thế này, thời giờ đầu mà chọn lựa. Thời thì hên xui, cha nào may thì được, rúi thì ráng chịu». Thế là bốc đại một nắm bỏ vô thùng. Vì cái sự bốc bậy đó, khiến cho số phiếu nhét vô...đã quá lố. Có cử tri bỏ cả chục phiếu. Dĩ nhiên là kẻ như bất hợp lệ.

— Ngoài ra, năm nay có mấy điện tử mà vẫn xảy ra vài lần, như căn cước cử tri mang tên Hồ Minh Võ thì thế cử tri lại ghi Hồ Minh Đồ vì kiểm soát thấy. Và vô Đồ khác nhau tí ti, bèn gạt qua — Cầm bỏ phiếu — Thế là, lại có màn khiêu nại tưng bừng.

Nhận xét tổng quát sau cuộc tranh cử... hiện đang có kẻ cười đau khóc hận. Rẻ nhất là mấy ông ngất ngư ra cho có tiếng cũng phải mang nọ— tiêu ít ra là nửa triệu.

Còn các loại Võ văn Phát, Trương vi Trí— đều công khai tuyên bố là, họ đã bỏ ra 100 triệu—không kể vài chục triệu, như cõ chủ xé V.Q, bị đi doong! Bây giờ hậu...bầu bán là gì?

— Sợ có màn đi đòi nợ, kẻ đặc cử còn sông phẳng chừ bọn thất cử thì... Có mà chống gậy sắt đòi cũng khó mà được. Sẽ có nhiều màn ly li...

Đề tổng kết, ta hãy tạm coi như... Vạn sự vẫn do Đức Trần Hưng Đạo tối hậu quyết định.

Đã báo Bầu Bán tại Dân. Đặc Cử tại Ngạn mà!

SAIGON: Liên mấy ngày qua, có 4 S.V khóa huấn luyện quân sự học đường đột ngột từ trần, làm cho ông Nhà nước, đã bán, lại bán thêm, vì những cái chết khó hiểu này.

niệm phản ứng tức khắc, bằng cách tẩy uế và sát trùng để khỏi lây lung tung beng. Mặt khác, còn phải khuyến cáo giới chức bên quân sự, cho giải tán tức khắc lớp huấn luyện, để tránh cho vi trùng rình mò... chui rúc đột kích vào kẻ khác!

Trên đây, là ý kiến của 1 Cựu Lang Tây, từng đóng quân năm, và từng là đốc tờ riêng cho Tổng Thống Diệm. Nhà báo, cũng xin ghi lại để trả lời bạn đọc, yêu cầu đặt thành vấn đề: «Ai trách nhiệm, trong 4 cái chết kể trên?»

Ông nhà nước, thật là vô văn, các cố vấn phụ tá, có cả đàn, cả đồng, chỉ lo sáng tác toán 1. những màn ảo thuật toán mô hôi lạnh, mà cóc thấy có vấn đề, chỉ báo cho Đức Vua, cái trò chỉ làm đẹp lòng dân. Chỉ toàn là, chuyện nhỏ bằng con kiến đốt, mấy Ông để biến thành «đại sự quốc gia»... Rõ chán cho đại công ty quân sự quạt mô của triều đình chỉ ngồi «quạt» loạn xà ngầu theo lối quạt... thất nhân tâm!

Hết sự hồ mang, nay lại đèn sự đồ tề!

Từ sau năm 1963, đất nước này đã dề ra đủ thứ quái thai, từ các đảng Quạ Đen đeo chó lửa như «cao bồi Mèo», đến sư thành phố, chỉ khoái phá phách hơn là tụng niệm.

Người ta đã phải túi hồ, khi nhắc đến mấy ông nội mang danh nhà tu này. Sư đi thọ lễ! Sư đập lộn như dân mây nước! Bây giờ lại lời ra lão sư đồ tề, giết trên như thọc huyết heo. Cái thằng sư khát máu này là tên sa di Thái văn Diện, 32 tuổi, đúng là tuổi trốn lính, nên chui vô nấp sau dít Ông Bụt! Nó tu theo kiểu tu... hú ở chùa Hạnh Thông (Gò Vấp), hàng ngày tên sa di ác ôn ấy, có bốn phạm chân đất dám chú tiểu lột choắt loại nhi đồng đi chưa biết chùi cho sạch. Thế mà, để hoàn thành cái sự mạng theo tên giết người họ Thái giải thích là «thứ thách lòng da dẻ từ khi Nhập Đạo» nó đã lạnh lùng quát đám sư tiểu bằng đủ mọi thứ quyền thuật, từ thụi củi chỏ, đến lên gối thúc vào ngực, và song phi đá loạn xạ, rồi bồi thêm cả màn bóp cổ nữa, thế là vừa đủ để đi đời 1 chú bé những tưởng vô chùa trọ đầu, ăn

chay, hồng mai này thành Phật sống linh hiển trên Niết Bàn. Chú đâu có ngờ, đã thí phát để hầu hạ Phật, Pháp Tăng... chú lại bị khai tử phơ phom, để gọi là «thứ thách lòng người khi nhập đạo». Rõ thật là quái gở thay, cho cái lý luận của thằng sát nhân Thái văn Diện.

Dường như, sau cái chết của chú tiểu 12 tuổi tên Ngô thành Thuyết, người ta khám phá ra nhiều chiến công hiển hách của tên sa di đồ tề này. Thì ra, nó chuyên ăn ngày hai bữa, rồi tiêu khiển bằng thứ giải trí đánh đấm trẻ con — thuộc thành phần chú tiểu— Mày mà mới đi doong có 1 mạng.

Nghe nói, lúc đầu thiên hạ tưởng nó khùng, nhưng khi đưa vô Chợ Quán, thằng cha giết con nít ấy tình phẩy phẩy. Sư bỏ cái thằng sư đồ tề, tổng mẹ nó vô cái bao, rồi quảng luôn xuống cầu Bình Lợi, cho nó về châu Thủy Tề Hà Bá, bỏ tù cái giống khát máu ấy làm chi cho tốn cơm! Còn chuyện gì nữa quái đản hơn, mấy nhà tu thành phố, hãy giữ nốt ra coi, cho bà con nên mira luôn một thẻ cho tiện việc sổ sách!

CẢM — CÚM
đã có
RHUMEX
(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Beta)

— ĂN NGON — MAU ĐÓI
— LÊN CÂN NHANH CHÓNG
— ĐỂ NGỦ YÊN LÀNH
— TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

Có bán tại các nhà thuốc tây

(SJM BYTICBP)

HỦ VĨA... SUYT ĐÁNH THĂNG RA HÀ-NỘI

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

MỸ CHI RA CÁ TRIỀU ĐỒ LA

đề... bóp méo

1 giới chức cao chót vót, thân vữa từ Mèo về tiết lộ và tâm hiệu biết tựa thánh tin động trời, dạy đất rằng:

Y.K.C.O.

ĐỪNG ĐỀ TỬ VONG LINH CỦA HAI ANH: NGHĨA-ĐẶNG

Cả nước bừng lên như tỉnh cơn mơ, sau cái chết của anh Trần viết Nghĩa. Dư âm còn đâu đó 1 thì... lại thêm sự hy sinh anh dũng của anh phở binh nhậy dù Ng-minh Đặng.

Anh tự thiêu và chết đứng oai hùng như 1 bức tượng thánh thần. Thế nhưng, nơi xảy ra câu chuyện bi hùng đó, lại ở xa tít mù tận Đà Nẵng. Do đó, cái chết thứ hai này, có mùi hơi bị mờ đi, vừa bị chìm nhảm lúc biến cố ròn rập và liên tục đến độ, tình thế không biết xoay vần ra sao? Sáng nghe tin thế này, trua tin tức lại đảo ngược, hoang hèn tin lại lộn tung phèo!

Dù sao với những người hướng dẫn dư luận là anh em ký giả chúng ta, có trách nhiệm phải bày tỏ lòng tôn kính và sự ngưỡng mộ nhị vị anh hùng đã làm đẹp cho lịch sử VN, sau này và cũng chính những người cầm bút VN, phải có bổn phận làm sống lại trong lòng toàn dân, hình ảnh hào hùng đáng kính của Nghĩa và Đặng.

Ngoài công việc đề cao hai cái chết phi thường ấy! Chúng ta còn có sứ mạng lo cho những người còn sống, đó là những đứa trẻ, mang giòng máu của Nghĩa và Đặng Rồi đây, thời gian sẽ lạnh lùng trôi qua, mà đất nước này, vốn đã trải qua quá nhiều thương đau, nên lòng người rất mau quên lãng. Chúng ta không thể để cho tình trạng ấy xảy ra trong trường hợp này.

Đâu? những vị nào, khi mới bùng nổ, vụ tự đốt mình để cảnh tỉnh tướng lãnh VN, mấy ông đã nhào ra hăng hái đòi đờ đầu con anh Nghĩa, đòi ủng hộ gia đình anh Nghĩa rồi vài hôm sau, dư luận chìm dần, thì những kẻ to mồm nhất lúc ban đầu, cũng biến mất luôn theo chiều hướng của dư luận.

Có lẽ vì bọn "ăn có xác chết" đó, chỉ nhằm trình diễn lòng bác ái, để lấy điểm và để bắt thêm tí phiếu cơm của anh em phở binh. Với tội này, thái độ nghiêm chỉnh nhất là gạt chúng ra khỏi danh sách của những người được coi là Bạn Bè của Trần viết Nghĩa và Ng-minh Đặng. Dù rằng, khi còn sống hai anh, chỉ là 2 phở binh sống âm thầm trong địa vị rất khiêm nhường của cái xã hội, chỉ lấy bề ngoài làm chuẩn này. Song, sau khi các anh nằm xuống, con người các anh đã nổi bật cái giá trị cao cả, xuyên qua tình thần hy sinh mà các anh đã dùng mạng sống của chính mình để thể hiện. Do đó, để được làm bạn bè của hai anh, không phải là bất cứ ai? Dù chúng nó, có địa vị xã hội, song tình thần...ươn hèn của chúng không thể xứng kể cả sự có mặt để đi theo sau quan tài của Người quá cố.

Bây giờ, xin mời những người có trách nhiệm bắt tay vào việc. Xin đừng để tử vong linh của hai anh Nghĩa và Đặng!

Hiện nay nhà cầm quyền tối cao Huế Kỳ, đã bỏ ra 1 khoản đồ la khổng lồ, để lo nhờ vả những cây bút thần sầu nổi danh đất Mỹ nhằm hoàn thành 1 công tác chưa từng thấy từ ngày khai thiên lập địa đến nay.

Đó là dịch vụ "Sửa chữa lại Lịch Sử" - được gọi là "corection historique"

Lịch sử sẽ được các bàn tay phủ thủy trừ danh ấy sắp xếp và bày vẽ lại nằm trong đề tài "cuộc tham chiến lại Việt Nam của quân lực Huế Kỳ", tính trong vòng 20 năm trở lại đây. Các tay viết thần thánh của Hiệp chúng quốc sẽ nhào nặn gọt rửa, để bắt quyết làm sao cho "ý nghĩa của cuộc chiến này vẫn được nằm trong chiều hướng bảo vệ thành trì tự do ngăn làn sóng đỏ, và cái nút tối quan trọng nhất, phải chi nặng chắt đồ la, là ở màn kết thúc phải sửa sao cho nó không thẳng, không bại, có vụ tiền binh, mà khi ô-ro-lui là vì... lý do cao thượng và vì lý do Nhân Loại chưa thể nói ngayboong, trước khi bước sang thế kỷ thứ hai choạc! Phải chi địa rất kỹ vì dựng sử cần kèm tài liệu. Viết sử là phải nói có sách mách có chứng. Đất giá là ở điểm đó. Công phu cũng vì thế đó! Khoái tí chưa chuyện An Nam sẽ được sửa do các bàn tay phủ thủy dựng sử bằng cả triệu đồ la. Chỉ có Mèo mới giờ lăm trò vớ vẩn oái oăm như thế đấy!

LD Thiệu Hương họp một mình

SAIGON 1.9.— Ban vận động trung ương Bàu cử Tổng tông đã triệu tập phiên họp đầu tiên vào lúc 16 giờ ngày 31-8, tại Sở tiểu học Đô Thành. Ông nghị Đ.T Lưu vĩnh Lữ đại diện LD Thiệu-Hương cho biết: LD lấy danh hiệu "Dân Chủ" và dấu hiệu "Bàn đồ V.N."

Vì không có vị Thẩm phán của TCPV chủ tọa và LD Kỳ Lê không "thêm" tranh cử nên không có đại diện LD III nên cuộc họp đã bắt thành.

Chiều theo bản nghiên cứu về chiến cuộc Việt Nam phía Huế Kỳ vừa tiết lộ thì... lẽ ra, liền sau đó biến cố, hồi Tết Mậu Thân, vào năm 1968, thống tướng Oét-Mô-Ro-Len, đã đề nghị đáp lễ BV "tút suy" bằng 1 cú tông phản công đánh ra Hà Nội, đồng thời chia mũi nhọn xung kích quật thẳng qua Lào. Để thực hiện trận đánh khốc liệt này, Tướng Oét yêu cầu tăng viện thêm 22 vạn tinh binh Mèo. Thế rồi, Tổng Tông Huế Kỳ, cho nhà tham mưu trưởng của Ông, bay gấp qua An-Nam để điều nghiên tại chỗ, ... rút cục, đề nghị tấn công miền Bắc bị hủy bỏ, Tướng Oét phải "O-Ro-Lui" về Mèo ngồi chơi soi nước. Hồi đó người ta đồn, Tướng Kỳ được Ông Oét cưng như ruột thịt và... cũng thời ấy sự ra đi của O. Oét đã ảnh hưởng xấu đậm đến sự nghiệp của O. Râu Kẽm sau này!

Tin trên vừa xi ra làm cho dân ta giật mình! Nhiều người tự hỏi: « nếu như năm 1968, Tổng Tông Mỹ, O.K Salem quảng thêm vào là sát sinh khổng lồ tại xứ này, 22 vạn hùng binh Mất Xanh nữa, để lao đầu đâm vào lãnh thổ Bắc Việt, thì... chưa hiểu bộ mặt của đất nước

ta, hôm nay sẽ diễn biến ra sao? Có điều chắc chắn, là nghĩa địa của quân ta, hiện vẫn được mô tả là chật ních mà lại bày vẽ thêm màn đồ bộ Bắc Việt, thì... có lẽ, sẽ còn phải xây thêm 1 cái bãi tha ma vĩ đại hơn cả nghĩa trang Biên Hòa, ngày nay. Và điều chắc chắn nữa là tổng số quả phụ tử sĩ ở VN, sẽ gia tăng kinh khủng, Kề cũng là may, nếu có cú cảm tử đánh ra Bắc, thì quanh đi quẩn lại - chỉ có trai tráng của cả hai miền Nam Bắc thì đua lẫn đùng ra đi doang cuộc đời. Rồi mai thay vì cả hai miền đều trang trọng "Tri ân những anh hùng vị nước vong thân" có mà Trời biết, bên nào chết đứng, bên nào chết lạng nhách! Hãy cứ ráng mà ục nhau dài dài, để súng đạn Mèo khởi để mốc meo trong kho, để A. K. B. 40 của Tả... có dịp khoe tài

Rồi tương lai không xa, gương cái An Nam sẽ ế xung, ế xia, đến phải xuất cảng qua tiêu thụ mãi tít bên Congo!! Kẻo bị tai họa khủng hoảng thừa cái khoản lá đa để mốc thiu, mốc thối. Quí bà, nghe sợ quá! đã hoảng vía chưa?

Quản ta phá quân mình

Tuần rồi, có tin kho đạn lớn nhất ở Cam Ranh bị phá hủy. Nổ liền 12 giờ.

Hiện nhiên là kho đạn của Mèo bị nổ, thì thủ phạm - chính là cộng quân, chứ còn thẳng ma mút nào dư thời giờ chơi trò chết người ấy!

trúng boong vẫn cứ bị các Ngòi Cả Đục... dọa hốt hoai. Thời thì đề gọi là phục vụ bạn đọc, cứ "đi... đạc", mong quý cụ ở sở Đục... đánh chữ đại xá đi cho chúng em nhờ ơn lương hải hà!

Máy con một gỗ này lộng quá rồi

Ngọt trăm nhà khai thác lâm sản vừa than trời về cái sự ăn uống mất vệ sinh của mấy con một gỗ bộ CCDĐ. Dĩ nhiên hạng một này phải là cỡ bị ghê lắm, trong tay sẵn quyền sẵn thế, mới có thể tác oai tác quái nhằm tạo dựng 1 cuộc sống vươn già bằng những khoản hối lộ dăm bảy trăm ngàn, đôi ba triệu bạc không ít. Thế nhưng đớp hối lộ bỏ đũa như thế chúng vẫn chưa cho là đủ, chúng vẫn còn n chề quá...yếu nên chúng đã cấu kết với nhau để sáng tác ra những biện pháp bóc lột bọn lâm, rừng một cách tinh vi và "khoa học" hơn, đặng mau đây túi t ham.

Cái đà này nếu kéo dài thêm ít lâu nữa thì không khéo các nhà khai thác lâm sản đến vớ nợ vì, mấy con một gỗ kẻ trên không hiểu các ông Giám Sát đi chơi đâu vắng?

NÓI LÁO

mà chơi

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn đưa lát phát hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

Lao công đào binh Lý Phật Sơn

Bạn đọc nào mê đọc tiểu thuyết kiếm hiệp Kim Dung, nhất là đọc truyện Tiểu Ngạo giang Hồ ở trên nhật báo Tiền Tuyến, chắc quen thuộc với cái tên Lý Phật Sơn. Họ Lý là người "binh" tiểu thuyết KD trên tờ báo TT trong cả năm trời dài. Với Gã Thâm, LPS là một văn hữu khá thân. Anh cũng lục lục thường tài như anh em thôi nhưng tính kiêu ngạo, tự đắc của anh thì cao hơn núi. Do đó anh bị nhiều anh em ghét hơn là mến.

Mới đây, GT nhận được một thư cầu cứu của LPS gửi về tòa soạn Con Ong. Thư như sau: «Tôi bị đau nặng từ đầu tháng 7. Trong này thuốc men thật khó khăn. Hôm 23-7 ra tòa vì tội đào ngũ. Tòa Bạch Đằng. Những người khác đều bị án treo, đưa về đơn vị 3. Riêng tôi bị 1 năm lao công. Ông Chánh An hỏi: «Nhà văn hả?» và nhếch mép cười.

Chúng một tuần nữa tôi sẽ được giải sang khám Chí Hòa, chờ các đơn vị đến lãnh lao công. Anh có thể giúp tôi loan tin này trên báo CO cho anh em biết và kêu gọi các đơn vị quân đội yêu văn nghệ sĩ đến quân lao Gò Vấp hay khám Chí Hòa lãnh đi giùm. Cám ơn nhiều.

Tên quân phạm: Hồ Hoài Nam. SQ. 187-459. Số dính bài QL 73,661

Trên đây là gần nguyên văn bức thư SOS của Lý Phật Sơn, người viết bình Kim Dung cao nhất ở đây. Gã Thâm ân hận nhiều vì đã không giúp được bạn đúng lúc. Vì khi lá thư này gửi tới tòa soạn CO, GT đang bận làm một chuyến lên núi, vừa đi thăm dân tình vừa đi vỗ tiền nhờ quảng cáo của những ứng cử viên Hạ Viện. Nay rảnh rồi được một chút mới nhớ đến anh. Lý Phật Sơn, bây giờ bạn ở đâu ?? Bến Hải hay Cà Mau ?? Nếu đọc được tin này bạn cố gắng gửi tin về tòa soạn, chúng tôi sẽ cố gắng tìm cách giúp bạn. Cứ vững tâm chịu cực khổ đừng có đào ngũ lần nữa mà khốn đấy. Riêng tôi, tôi sẽ trình vụ anh với Đại Tướng Cao Văn Viên, và Trung Tướng Trần Văn Trung, Tổng Cục CICT, để xem các người nói sao.

Anh em

Hai ông Chánh, Phó Tổng chỉ vì cái ghế Thủ Lãnh Đại Ca, tức là vì quyền lợi riêng, chửi nhau đánh nhau, bôi bẩn vào mặt nhau tùm lum. Từ ngày nào tới giờ bọn thợ viết nhảm nhí C.O vẫn trung lập, không bênh ông Phó cũng không bênh ông Chánh, ông nào hành động bậy thì phê bường hơi nặng, ông nào mẫn đúng thì khuyến khích. Trong khi đó ông Chánh có mấy tờ báo nhà và ông Phó cũng có báo nhà tuy kém hơn, ông Phó chỉ có một tờ Lập Trường và tờ báo này bị tịch thu, bị cúp điện nhà in liên miên trong mấy lúc sau này, xuất hiện rất ba trật ba ruột. Cuối cùng đã phải dẹp tiệm.

Hàm Thu Đại học

NHẬN: Ghi danh... nộp đơn thi
Lo bài học đầy đủ

— Có hướng dẫn học tập và giải đề thi
ĐẠI HỌC không bắt buộc sinh viên tới trường.
Xin liên lạc TRUNG TÂM HÀM THU

Đại Chúng

66-B Công Lý Saigon ĐT 91134

400đ.

SANG BĂNG NHẠC CHỌN LỌC: Nghệ Thuật, Shotguns, PMC, JM, Nhật Trường, Diêm Ca, TCS, Thanh Thủy, Lê Thu, Thái Thanh Sélection, Hit Parade 71. Với giàn TEAC A.4010SL, TEAC STEREO CASSETTE đủ bảo đảm về âm thanh. Cam đoan sẽ làm vừa lòng quý khách khó tính nhất. Xin mời đến:

HOA TIÊN

55-B Nguyễn Hoàng C.L. (Xé Quán Phương)

nhỏ' long báo

● CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Người ta không phải chi sống bằng tiền

Trong cuộc đến thăm Cựu Ngô Khuông, thân phụ của Tướng Ngô Dzu. Đương Kim Tư Lệnh QĐ 2, ở thị xã Qui Nhơn, Công Tử HĐ ghi nhận Ông Cựu nói một câu cảm động:

— Tôi đã từng sống 7 năm trong khu Việt cộng—lời cựu Ngô Khuông—Tôi đã sống cực khổ nhiều. Bây giờ tôi sống đạm bạc như vậy là đủ rồi, tôi không đòi hỏi gì cả. Tôi có nhiều dịp làm giàu nhưng tôi đã không chịu làm giàu. Nhiều người bảo là tôi dại nhưng tôi nghĩ rằng tôi không dại. Trước đây thời Tổng Thống Diệm, tôi giữ việc phân phối phân bón ở miền Trung. Tổng số tiền trong thời gian tôi bán cho dân ở đây lên tới 2 Tỷ bạc. Nhưng tôi không tờ hào một xu nhỏ. Tổng Thống Diệm có lần mời tôi làm Phó Đại biểu Chánh phủ tại miền Trung. Tôi nói với ông rằng: Tổng Thống có lòng nghĩ đến, tôi xin cảm ơn, nhưng việc chuyên môn của tôi là kế toán. Tôi không biết gì về chính trị. Xin Tổng Thống cho tôi được phục vụ đồng bào trong địa hạt chuyên môn của tôi.

Và cựu Ngô Khuông kết luận:

— Con người ta không phải chi sống bằng tiền, với một niềm kiêu hãnh kín đáo, cựu Ngô Khuông cho CTHĐ biết rằng tuy quê cha, đất tổ của cựu ở Thừa Thiên nhưng vì ông cựu làm việc ở tòa sứ Qui Nhơn này suốt cuộc đời công chức kéo dài mấy chục năm không đi đâu hết nên đất Qui Nhơn này cũng như quê hương thứ hai của ông cựu. Nghe cựu nói đến cuộc đời công chức không đòi chỗ, CTHĐ nhớ tới cụ thân sinh của công tử. Cụ thân sinh ra công tử cũng ra làm việc nhà nước ở Hà Đông và về hưu ở Hà Đông, không chút tai tiếng.

«Con người ta không phải chi sống bằng tiền và chỉ có tiền là quý. Con người ta còn có lương tâm nữa». Đó là bài học Công tử HĐ học được ở cựu Ngô Khuông. Bài học thật thường nhưng cũng thật cao quý.

Khi tới Qui Nhơn, Gã Thâm và Công Tử HĐ có ý định đi thăm I di tích cổ. Đó là thành Qui Nhơn nơi danh tướng nhà Nguyễn là Võ Tánh đã tuấn tiết ngày xưa. Hồi thăm dân tình, hai chàng ngao ngán khi được biết tòa thành ấy bây giờ không còn nữa. Nơi tọa lạc của tòa thành ấy nằm cách xa thị xã 14 cây số nhưng nay chỉ còn là bãi đất hoang gần như bằng phẳng. Nguyên do khi Việt Minh bắt đầu chống Pháp, mấy lãnh tụ tập hợp dân chúng nơi thành cổ để hô hào tiêu thổ kháng chiến. Để cho không khí có vẻ sôi nổi, bọn cán bộ Vem thúc dân phá thành. «Thành mà nhân dân còn phá đổ được, giặc Pháp nhân dân phá như chơi.»

Và bọn cán bộ Vem đã phá bằng tòa thành cổ. Hành động ngu ngốc này làm cho nước ta mất đi một di tích đáng quý. Chính vì thấy tòa thành Qui Nhơn ngày xưa đã bị phá mất nên Công Tử HĐ và Gã Thâm mới nảy ra ý muốn trùng tu mộ của Cố Thi Sĩ Hàn Mặc Tử ở QN.

Việc trùng tu mộ Cố Thi Sĩ Hàn Mặc Tử sẽ được nhóm CON ONG bắt đầu thực hiện vào tháng 10 năm này.

Hậu bầu cử

Ngày 28-8-71, Gã Thâm và Công Tử HĐ, 2 Đặc Phái Viên CON ONG trở lại Qui Nhơn và chứng kiến cuộc bầu cử HV tại đây. Nếu không có gì trở ngại, thứ năm 2-9 hai chàng sẽ có mặt ở Nha Trang. Đây là chuyến đi Hậu bầu cử của ĐPV CON ONG. Những UCV nào.. trượt vô chuỗi kỳ bầu bán này ở Qui Nhơn và Nha Trang có thể tìm gặp 2 ĐPV CON ONG để kể lể nỗi niềm oan ức. CON ONG sẽ tiếp tay với các vị để mở cuộc kiện cáo tùm lum bầu cử nếu các vị thực tình bị đàn áp, bị gian lận và bị thua oan.

VÀNH MÓNG LỢN

LTS Dân chúng Anamta vừa làm xong cái chuyện "đề dãi", thì đã xảy ra không biết bao nhiêu lộn xộn. Nguyên do chỉ vì một số yêu tinh quý quái đã dùng bùa phép để đầu thai lại, tiếp tục tác hại dân lành. Trong vòng có mấy ngày nay, tòa án Con Ong đã nhận được hàng đống đơn kiện do "cha mẹ bất đắc dĩ" của những đứa con yêu tinh quý quái, gửi đến. Vì Tòa án C.O không chủ trương làm việc theo kiểu Tỏi-Mô Pháp Viện, nên phải dời xử những vụ trên vào tuần tới để có đủ thì giờ nghiên-khiu hồ sơ.

Tuần này Tòa án C.O xử vụ nguyên đơn Phạm-Nhà-Nước kiện Trần-Tiên-Ong về tội đã dùng Bạch phiến, Sừng Ba-Zô-Ka "câu" vào đỉnh nguyên cáo, làm cho nguyên cáo bị mất ăn mất ngủ. Và sau đây là thành phần phiên Tòa:

- Chánh Án : NGUYỄN TỐI CAO
- Bồi Thâm I : NGUYỄN BÁ LƯƠNG
- Bồi Thâm 2 : HOÀNG THÔNG
- Lục Sự : VÕ VĂN PHÁT
- Ủy Viên Chánh Phủ : PHẠM CHÍ THIỆN
- Luật Sư Nguyên Cáo : NGUYỄN QUANG LUYỆN
- Luật Sư Bị Cáo : TÔ VĂN
- Mô Tòa : TRẦN DẠ XOA

(Với một thành phần Tòa án như trên bọn CO sợ lây mùi trí thức, trừ ông LS bị cáo, nên đã rủ Thần Công Lý đi nhậu, chỉ để lại tên Hồ Ông làm bôn phận tương thuật mà thôi).

MÔ TÒA : Tòa án Con Ong khai mạc.
(Chánh Án Nguyễn Tối Cao gơ tay che miệng ngáp, hai vị bồi thẩm hai anh cứ việc đối nhau ngáp lia, ngáp lịa làm cả Tòa án cũng... ngáp theo. Chánh Án tức giận quát)

CHÁNH ÁN : Bộ nghiên cả lũ hay sao mà ngáp dữ vậy?
BỒI THÂM II : Dạ không, chúng tôi ngáp ngủ!

CHÁNH ÁN : Truyền bị cáo và nguyên cáo bước lên vành móng lợn. Tòa xin nói trước, Tòa không xử theo công lý cái con mẹ gì cả. Hiến Pháp và Pháp Luật hai à này cũng đã chừa hoang hết trời. Vậy hai anh cứ việc đối chất. Tòa cho phép hai anh xử dụng cả lời cãi chầy, cãi cối, nếu cần cứ việc vụng nhau thả cửa. Anh nào thắng tức là anh ấy... hợp hiến!

(Chánh Án vừa phán xong, bị cáo và nguyên cáo từ từ rời chỗ ngồi tiến đến vành móng lợn. Nguyên cáo trông rất phốp pháp nhưng tóc lại lốm đốm muối tiêu. Còn bị cáo chẳng khác gì bộ xương cách trí, ăn mặc rách rưới, vừa đi vừa thở hên ha, hên hên).

CHÁNH ÁN : Bị cáo, sao không biết thân phận hèn hạ, lại dám "bôi" bạch phiến vào chân ghe của nguyên cáo, bộ bị cáo tính âm mưu làm cho nguyên cáo té chông gọng hả?

BỊ CÁO : Bầm ông Chánh Án, tôi nghèo khổ thế này thì làm gì có được Bạch phiến, Chỉ có Mèo và đàn em của nguyên cáo mới dám xài và có tiền buôn thứ này.

NGUYỄN CÁO : Lão toét! Mèo nó đang dọa nạt, dọa nạt. Chỉ vì để cho lính nó ghien, không lẽ nó lại buồn. Chỉ vì mây, trảm sự tại mây.

(Nguyên cáo hét lớn quá khiến cho bị cáo xây xâm mày mặt phải ngồi thụp xuống đất. Luật sư bị cáo chạy lại đỡ bị cáo đứng lên)

LUẬT SƯ BỊ CÁO : Thưa quý tòa, thân chủ tôi nghiên quá không thể tiếp tục đối chất được nữa ạ.

CHÁNH ÁN : Ở đây ai có "xái bông" cho bị cáo một tí để hân "thầu" cho khoẻ?

(Vừa nghe ông Chánh án hỏi, mấy vị bồi thẩm, ông Ủy viên Chánh phủ đều thờ tay vào túi, người thì móc ra lọ "xái bông" kẻ thì gơ cao lọ "thuốc tinh".)

Chánh Án truyền Luật Sư Bị Cáo đem cho bị cáo một ít xái. Sau khi đã "thầu" bị cáo tỉnh táo hẳn ra và phiên tòa lại tiếp tục).

CHÁNH ÁN : Thế nào, bị cáo đã "phi" chưa?

BỊ CÁO : Dạ, đội ơn Tòa tôi đang "phi"... Dạ... nếu [Tòa]... "choác" cho tôi một mũi ma túy nữa, quý thì hóa quá.

(Nghe bị cáo đòi "choác", Chánh Án giận quá đứng vụt dậy vỗ mạnh tay xuống bàn. Ngay lúc đó từ trong người vị Chánh Án anh minh, rớt ra một vật gì, khiến cho vị Chánh Án cuống quýt, quăng cả cơn thịnh nộ qua một bên, để cúi xuống tìm kiếm. Một lúc sau tìm mãi không thấy, Chánh Án đứng dậy nhìn về phía Mô Tòa)

CHÁNH ÁN : Chú Mô, hãy lên đây tìm cho ta cái... dọc sâu, để tai còn thì giờ xử tên nghiên ngáp bê bối này!

NGUYỄN CÁO : Đấy Tòa xem! Hân không những hút sách, lại còn can tội chích choác nữa.

CHÁNH ÁN : Gớm thật! bị cáo có biết rằng chích choác ma túy nó còn tai hại gấp bội hút sách không?

BỊ CÁO : Dạ, tôi biết.

CHÁNH ÁN : Biết sao còn chơi cái thứ tối độc hại này? Bị cáo bắt đầu choác từ hồi nào? Nói mau.

BỊ CÁO : Dạ, từ hồi bị bắt vào khám Chí Hòa!

CHÁNH ÁN : Bớ lão! Chí Hòa là trung tâm cải huấn chứ có phải là trung tâm cải tiến phát triển ngành chích choác đâu. Chắc bị cáo đem "đồ nghề" vào đó với dụng ý tự hủy mình để làm ung thối xã hội hồng «chơ» nguyên cáo chứ gì?

BỊ CÁO : Dạ không! Nội mắc bệnh hút sách không, tôi đã khổ sở nhục nhã lắm rồi. Dám đầu lại chơi trò cái thứ ma túy nguy hại kia. Không đầu gì Tòa, chính nguyên cáo đã để cho những ông chúa ngục choác cho chúng tôi mỗi lúc chúng tôi lên cơn nghiên. Tòa không tin cứ cho đôi nhân chứng đến hỏi thì rõ.

CHÁNH ÁN : Có nhân chứng ở đây không?

BỊ CÁO : Dạ nhân chứng chính là hồn một thiếu niên đã chết cách nay vài tháng. Chính thiếu niên này đã được "cải huấn" bằng cách cho chích ma túy thuốc phiện và kết quả là đã đi ngủ với giun như trước đây bọn C.O đã lên tiếng, Tòa cứ việc cầu cơ hỏi linh hồn thiếu niên kia, tất sẽ biết rõ sự thật.

NGUYỄN CÁO : Tòa đừng nghe tên này. Người ta chỉ cầu cơ để mò danh vọng, chứ không ai cầu cơ để hỏi chuyện chích choác vô vin.

CHÁNH ÁN : Ủ, nguyên cáo có lý đó.

(Nói xong, Chánh Án Nguyễn-tối Cao đưa mắt về phía Ủy Viên Chánh Phủ Phạm-chí-Thiện. Ông này vội vàng móc một cục xái bỏ vào miệng nuốt, rồi đứng phắt dậy.)

ỦY VIÊN CHÁNH PHỦ... TƯ : Thưa quý Tòa, căn cứ vào bản cáo trạng, cũng như cuộc đối chất giữa bị cáo và nguyên cáo, tôi thấy rằng đây là một vụ án quan trọng. Bị cáo không ý thức được sự nguy hại của thuốc phiện không ý thức được tội lỗi bị cáo đã gieo hại cho cả một thế hệ mai sau. Bị cáo cứ ngoan cố cho rằng mình vô tội, mình đáng thương. Hồ thậm của đất nước chính là ở chỗ đó. Nhân danh một người đã từng buồn lậu bạch phiến, tôi yêu cầu Tòa nên có một bản án nghiêm khắc đối với bị cáo.

(Ông Ủy viên chánh phủ vừa dứt lời, thì luật sư nguyên cáo đứng phắt dậy và choang thêm).

LUẬT SƯ NGUYỄN CÁO : Thưa quý Tòa vô tư cóc chịu được. Đúng như ông Ủy viên Chánh Phủ Phạm chí Thiện vừa nói, Bị cáo là một tên nghiên ngáp ngoan cố. Thân chủ tôi chỉ vì thương bị cáo cho nên mới đưa bị cáo đi năm Ấp. Còn việc thân chủ tôi choác cho bị cáo chính là vì thân chủ tôi sợ bị cáo ngòm củ tí Bị cáo không hiểu được đó là những mũi thuốc cứu tử, lại tưởng rằng đó là những mũi thuốc "đề-phi" cho sướng cái thân, nên mới bị sa lầy vào con đường chích choác như hôm nay. Đây chính là lỗi của bị cáo chứ không phải của thân chủ tôi.

Như quý Tòa đã biết. Cả Anamta đều trông vào sự giao du thân mật giữa thân chủ tôi và đồng minh tạp chủng. Cuộc giao du này có đẹp thì mọi người mới có "gạo hạt dài" để mà ăn. Bởi vậy tôi tin rằng việc "chiều" bạn đồng minh Tạp Chủng đáng được coi như một quốc sách mà mọi người có bôn phận phải đẩy mạnh quốc sách này đến chỗ thành công.

Sách có câu: "Ban đến nhà, đàn bà phải tiếp". Hàng chục ngàn chị em ta, những thành phần sâu một của xã hội, ấy thế mà còn biết "chiều" bạn đồng minh tạp chủng. Trong khi đó thì bị các thân nam nhi bầy thước, lại trêu chọc bạn đồng minh tạp chủng khiến cho bạn đồng minh Tạp chủng nổi giận đòi gây áp lực với thân chủ tôi.

Như vậy đúng là bị cáo đã chủ mưu... "lũng đoạn" nền Kinh tế và an ninh Quốc gia. Yêu cầu Tòa "thật" bị cáo để khai thông những bế tắc ngoại giao giữa thân chủ tôi và bạn đồng minh Tạp chủng.

(Luật sư nguyên cáo vi vút xong, đến lượt luật sư bị cáo, ông Thẩm thúy Hằng tức củ thân sinh ra cậu chó, đứng lên)

LUẬT SƯ BỊ CÁO : Thưa quý tòa, thân chủ tôi không có tội lỗi gì cả mà chỉ là nạn nhân đáng thương của thời Tây mũi lỗ đồ họ.

Hồi đó Tây Mũi Lỗ đã đầu đội thân chủ tôi, hóa cho nên thân chủ tôi mới khôn khổ khôn lặn như hiện nay. Tôi thiết nghĩ nguyên cáo nên thương thân chủ tôi hơn là bắt bớ thân chủ tôi giam cầm để chết dần chết mòn trong đau đớn tủi nhục mà cóc mở cho một lối thoát nào cả.

Mong tòa minh xét và... xử bản thân chủ tôi, để thân chủ tôi được nhẹ nợ đời. Xin cảm ơn quý Tòa.

CHÁNH ÁN : Bị cáo có nói thêm lời nào không?

BỊ CÁO : Dạ, tôi xin được... đi ngủ với giun!

CHÁNH ÁN : Thôi đã thế thì Tòa cóc cần phải nghị án làm quái gì. Truyền chích cho bị cáo hai mũi ma túy, rồi đem ra pháp trường xử bắn.

MÔ TÒA : Tòa án bế mạc.

(Nhờ bản án vô tư như... điều 10, khoản 7 không vi hiến, nên ông Chánh Án đã được cử tọa tằng cho hàng rổ cà chua thối, khiến mấy vị Bồi Thâm và Lục Sự được "thơm lây" bỏ cả mấy chông hồ sơ và cầm đầu chạy như vịt).

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phí cơ tối tân 106 Hành khách 900 cây số giờ Tiếp đãi nồng hậu Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA,

Trạm vé Quốc Tế

116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.447
90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

Hội Việt Mèo già ?

Hội Việt Mèo ở Nha Trang hiện nay là Hội Việt Mèo thứ thiệt hay là thứ giả ? Đó là một trong những câu hỏi mà một số lớn dân chúng to đầu đã từng cấp sách đến theo học tiếng Mèo tại cái Hội ấy nêu ra và nhờ Con Ong giải đáp hộ thắc mắc đó.

Nguyên do là ở chỗ mô cũng rứa, một khi đã là Hội Việt Mèo thì ngoài cửa bao giờ cũng treo một cái bảng hiệu : Vietnamese American Association. Riêng tại Nha Trang, các bố ở cái Hội này lại chơi trò úp mở, viết tắt. Và nếu cứ viết tắt, theo đúng chính danh của nó thì tất nhiên phải ghi là V.A.A. Nhưng đằng này người ta lại ghi rằng V.A.G. Thiêng thứ ra dân chúng phát nhức đầu, cóc hiệu V.A.G. là cái đếch gì.

Tới lúc hỏi ông Giám đốc, thì ông Giám đốc trả lời rất lúng túng, biểu rằng thì là V.A.G là một cái hội tư của một nhóm người gồm cả Mèo lẫn Việt. Và mấy cái chữ viết tắt ấy có nghĩa rằng Vietnamese American Group.

Nhưng lại có một sự rắc rối như thế này : nếu là một Hội tư thì tại sao lại dùng phòng học của trường công lập Tân Phước. Và giữa cái hội VAG ấy mí lị ông Trường Ty Tiểu Học hẳn có giấy mờ rế má chi, do đó người ta mới để cho mượn trường một cách dễ dàng như vậy.

Điểm đặc biệt là từ khi mở lớp Anh văn đến nay, cái Hội VAG này chẳng có bao giờ tổ chức thi cử hoặc phát bằng phát cấp gì hết chọi.

Thưa đó là nhưng thắc mắc của dân chúng, Ước mong rằng ông chủ tịch Hội VAG lên tiếng cho một phát. Dầu sao thì việc mở trường mở lớp của các ông trong Hội VAG rất nên là một sự đáng khen. Đáng khen nhất là cái sự mượn đầu heo nấu thịt chó.

Và chẳng ở cõi đời này thiếu cha gì của giả. Nhưng nếu của giả mà chơi hay hơn của thật thì cũng vưỡn được đi.

Trung sĩ mà hách hơn cả Tướng !

Ông tướng Trung sĩ này phục vụ tại một đơn vị trông coi về đường xá, cầu cống ở tỉnh Sóc Trăng. Tuy chỉ đeo lon trung sĩ nhưng chức vụ của ông lại bành lăm và cũng béo bở ghê lắm : Trưởng ban Tiếp liệu của đơn vị. Một khi đã là dân nhà ban thì dù là đồ mù mờ cũng phải biết thừa đi rằng, ngồi ở cái chỗ Tiếp liệu thì thơm như múi mít. Chính cũng vì thế nên có lẽ rằng thì là đại đa số các bố đơn vị trưởng hay chỉ huy trưởng thường hay gãi bà con, anh em, chú bác, cô cậu, họ hàng hàng hốc của mình vô đó, để rồi "sống chia đôi chết đù áp-cá-ti."

Dân chúng Sóc Trăng, nhất là giới nhà ban đều phải lác sếch con người khi thấy bố trung sĩ này huy động được cả đám bày chiếc xe GMC chở cát, sạn, đất, đá, đổ vào một khu đất ruộng, nước ngập tới rốn để cho ông tướng trung sĩ xây nhà dựng cửa.

Một điều ngạc nhiên và khiến cho mọi người phải sững sờ rồi khâm phục hơn nữa là, sau khi nhà cửa xây cất xong thì ông tướng trung sĩ này đã lái cỗ được cả thợ điện lẫn thợ ống nước đến gần đồng hồ rùm rụp. Cũng may là ông tướng trung sĩ cóc thêm xài tô-lô-phôn. Giả nếu muốn thì cũng có ngay tút tít. Trong khi đó một ông quan cấp Tá muốn có được một cái đồng hồ điện ít ra phải làm đơn năm lần bảy lượt và vài tháng sau mới có.

Lại còn một sự treo căng ngồng nữa : tuy là trung sĩ mà ông ta lại có xe Jeep riêng. Rồi lại có một chú Cai làm tài xế và một bố trung sĩ làm quản gia để trông coi nhà cửa bếp núc.

Một trung sĩ mà tài tình như thế xét ra nên đề bạt lên cấp trung tướng thì mới thiệt là xứng đáng.

Nền cờ bịch và nạn ma túy ở Bồng Sơn

Bồng Sơn là một quận lỵ nhỏ bé thuộc tỉnh Bình Định. Phố Bồng Sơn nằm dọc quốc lộ số I, dân cư đông đúc và sự buôn bán rất sầm uất. Nhưng sự buôn bán càng sầm uất bao nhiêu thì nạn ma túy và cờ bịch lại càng có dịp tung hoành thêm lên bấy nhiêu.

Một số dân chúng lương thiện tại phố Bồng Sơn vốn là độc giả của CO đã viết thư than phiền

7.000 dân áp Phú Lâm hoan hô !

Xin người nhà nước chớ có vội tưởng bở. Không phải là cái sự hoan hô nhà nước mô. Họ hoan hô cái thủ đoạn ma giáo, thần sầu quỷ khốc của ông xã trưởng đó.

Phú Lâm là tên một khu phố thuộc xã Hòa Thành, quận Hiếu Xương, tỉnh Phú Yên, nằm trên quốc lộ số 1, phía nam Tuy Hòa, cạnh sông Đà Rằng. Thị trấn này, về phương diện sầm uất thì đứng vào hạng thứ nhì sau thị trấn Tuy Hòa. Dân chúng đông đảo, nhà cửa san sát và có rất nhiều tiệm buôn lớn.

Tất cả những sự trù phú ấy đều nhờ ở cái chợ Phú Lâm nằm giữa trung tâm thị trấn. Chợ này được thiết lập từ khi Phú Lâm chỉ mới là một cái làng bé nhỏ, nghèo nàn, có độ dăm bảy chục nóc nhà.

Nhận thấy rằng, chợ ở gần mé lộ, nên thường xảy ra các tai nạn xe cộ, ông xã trưởng Trần Hữu Ký đưa ra một đề nghị mí dân chúng rằng, nên lập một cái chợ khác. Dân chúng suy đi nghĩ lại thấy rằng hợp lý nên giao quyền cho ông xã trưởng. Đồng bào xung phong đóng góp tiền bạc, ngoài ra lại trích thêm ngân quỹ của xã ra để thực hiện ngôi chợ mới.

Toàn thể nhân dân đều đồng ý chọn khu đất nằm về phía đông đối diện với chợ cũ, xâu vào 20 thước. Nhưng ông xã trưởng này khôn khéo máu mồm. Ông ta đã dùng tiền bạc của nhân dân và tuy cũng đem xây chợ đấy, nhưng không xây ở khu đất do nhân dân chọn lựa, ông ta tự động xây chợ ở gần xóm nhà ông ta, và cách xa chỗ dân chúng đến hai cây số, nghĩa là phạm vi ngôi chợ ở ngoài thị trấn.

Đất ở khu chợ mới là đất của ông xã trưởng. Nếu thiên chợ ra đó, đất đai ở chung quanh sẽ có giá trị vượt bực và sẽ tăng vọt lên.

Chợ mới, tính từ khi thành lập cho đến nay đã được khánh thành ba bốn lần lận. Nhưng chả có ma đại nào chịu tới họp hành mua bán. Bởi lẽ nó ở xa thị trấn, mang hàng đi hàng về vô cùng điều vợi. Người mang hàng đi bán cũng ngại, mà người đi mua cũng ngại nốt. Thế là cóc chết ba năm lại quay đầu về núi. Người ta lại trở về với cái chợ cũ.

Nhưng xã trưởng Trần Hữu Ký không có chịu thua. Lão ta xua lính tới chợ cũ để buộc dân chúng phải thiên đô ra chợ mới. Giữa dân chúng mí lính tráng đã có những sự xô xát xảy ra.

rằng, khu phố chỉ dài từ nhà số 1 đến nhà số 350, vậy mà đã có tới ba tiệm bán thuốc phiện và bạch phiện. Họ bán cho quân đội Mèo, cho Đại hàn và bán luôn cho cả người Việt.

Còn vấn đề cờ bịch thì khỏi nói. Người ta chơi tới ngày sáng đêm. Có cả một sông bạc lớn ăn thua cả triệu ở ngay trước cửa Bộ Chỉ Huy Cảnh Sát. Dân cờ bịch đôi khi nổi nóng, cãi nhau, chửi nhau um xùm, gây ra nhiều điều mất «vệ sinh»! Đã có lần ông Thiếu tá Quận trưởng ra lệnh cho ông Chỉ huy trưởng Cảnh sát phải hốt cái sông bạc đó đi. Và bữa đó là chiều thứ Bảy, Sông xi lát này tụ tập đông ghê lắm. Ông Quận ngồi ở quận đường để chờ kết quả.

Nhưng rút cuộc ông trùm cờ mớ cóc dấm mớ để ngựa. Đi không lại về không. Vì không nhẽ lại đi bắt các bạn đồng nghiệp của mình hay cấp trên của mình. Trong sông xi lát cũng có vài ba mống thường dân đấy, nhưng họ cũng toàn là dân cửa cha. Đụng vô thì chỉ có nước ốm đòn !

Nạn số đuôi cũng tung hoành ra rít. Dọc hai bên phố xá, có chừng 17 người làm chủ số đuôi. Có điều tức cười nhất là họ chơi số đuôi công khai như chơi cờ tướng vậy. Các vị bạn tuy có biết đó, nhưng cũng giả vờ như không biết. Thỉnh thoảng, các bạn dân cũng có đi «về» một lần, nhưng «về» xong rồi lại thả ra sau khi xô số xong.

Thế mới biết rằng, không có ở đâu các vị bạn dân mí lị dân chúng lại đoàn kết đến như thế !

Hoan hô !
Cờ bịch và hít tồ phe muôn năm !

Những bố lính chịu chơi.

Con Ong mới nhận được một bức thư của một đảng viên Kaki tự nhận là đại diện cho một số anh em trong đơn vị đã từng vào tù ra khám về tội lệ phép đảo nhậm đơn vị mới trẻ hay xuất viện nghi phép trình diện đơn vị gốc không đúng ngày v.v. Tóm lại đó là những bố lính mắc cái tội ba gai trong những trường hợp bất khả kháng.

Lời lẽ trong thư rất nên là một sự hay ho. Con Ong xin trích đăng một vài đoạn để trước là quần hùng coi chơi cho vui, sau là các đảng bề trên thông cảm mà châm chước cho họ.

«Thưa mí lị quý ngài. Việc trẻ phép có khá nhiều lý do rất phức tạp, đôi khi đương sự không

Đêm 23-3. lính không có đủ để giữ vững vòng đai an ninh, đến nỗi rằng đặc công Cộng sản về sát quận Hiếu Xương đốt phá khu hành chánh, ấy thế mà, ông xã trưởng này lại có lính riêng để xua họ đi đốt phá và bắn tưng tưng tại chợ cũ vào đêm 24-3.

Làm xã trưởng mà còn ghê gớm như thế thì không hiểu rằng làm quận trưởng còn ghê gớm đến đâu. Và cái ông Quận Hiếu Xương bộ đi vắng hoài sao mà không để ý chỉ tới những sự lộng hành của tên xã trưởng khốn lịn đó ?

Đối lập và gia nô đều toàn thắng

«Cuộc bầu cử đã thành công một cách vô cùng tốt đẹp ngoài sức tưởng tượng của những người lạc quan nhất». Tất nhiên câu nói ấy không phải là lời phê phán của đám Con Ong mà chính là của cái đài Tỏi Hốt và Nịnh thốt ra trong một bài bình luận khi đề cập đến cuộc bầu cử Hạ Viện diễn ra trong ngày 29-8.

Cử tri đi bầu đông thiệt là đông, phải nối đuôi nhau ở các phòng phiếu. Có nhiều người phải đi tới ba bốn lần mà vưỡn không sao có thể hành xử được quyền công dân.

Tuy nhiên cái sự đông đảo ấy lại thoát thai từ sự việc cử tri bị ối động chớ không phải vì đồng bào cả nước đã đi bầu cả «chăm phần chăm». Những đứa thú mỏm đã cho rằng đó là một thủ đoạn thần sầu quỷ khốc của nhà nước đã tạo ra tình trạng ối động ấy bằng cách bớt địa điểm bỏ phiếu bớt các phòng phiếu, bớt nhân viên xé phiếu và nơi phòng phiếu thì lại chỉ có một lối đi duy nhất khiến cho cử tri chen vô chen ra học xi đầu.

Chính cũng vì thế mà nhìn vô các địa điểm bỏ phiếu lúc nào người ta cũng có cái ảo tưởng như là đông ghê lắm.

Một hiện tượng đặc biệt nữa là kỳ bầu cử này cả đối lập lẫn gia nô đều đắc thắng một cách vinh quang. Bất Lương tiên sinh, người chủ trương cho nhập cảng si líp sú chiêng tự do và dân biểu ăn cắp tượng Chàm đều về nhất.

Mấy tay tổ sự đối lập như Trần văn Đôn, Nguyễn hữu Chung, Nguyễn trọng Nho, Trần văn Tuyên cũng đều về nhất tại các đơn vị.

Bọn Con Ong có đi điều tra thì được biết rằng các cử tri đã cố ý bầu như vậy. Cử bầu cho 2 gia nô thì lại bầu cho 2 đối lập. Để cho họ chui vô Hạ bộ chửi nhau, uýnh lộn, tuột quần đập lên đầu nhau thì mới vui chứ.

muốn trẻ một li ông cụ nào, nhưng vưỡn cứ phải trẻ như thường. Vấn đề trình khản trên sự vụ lệnh hoặc giấy phép, vì không có phương tiện đi chuyên nên đôi khi phải trẻ là lẽ rất thường tình. Vấn đề thuyền chèo từ vùng này sang vùng khác cũng vậy. Lính tráng không vợ không con thì dễ ợt. Nhưng nếu có gia đình thì phiền ghê lắm. Chả làm sao có thể đứng ngay đứng giờ được. Nào vợ, nào con, nào nhà nào cửa, chửi cùn để rách, trăm thứ ba đầu, đây là chưa kể đến các khoản nợ nần, chú nợ xum vô đời tít tít.

«Trường hợp bị thương hay đau yếu phải nằm bệnh viện, khi khỏi, lúc xuất viện, cũng có đôi khi bị trẻ, chung qui là vì tình cảm gia đình chi phối. Nhưng luật lệ là luật lệ, nhất là luật lệ nhà ban chớ không phải thứ luật lệ của Tỏi Cao Mỹ Viện. Nền chỉ cứ một ngày trẻ phép là bị hai ngày tù và trừ lương. Và số ngày tù càng chồng chất cao lên bao nhiêu thì việc thăng thưởng càng tụt đi bấy nhiêu.

«Ngày quân lực vừa qua, TT đã ân xá cho các lao công chiến trường nguyên là đảo binh, vậy thì hay, đối mí lị tụi trẻ phép, thiết tưởng cấp trên cũng nên gia ân tí ti để cho vui về cả làng, kéo nhất bên trọng, nhất bên khinh thì e rằng nó kỳ quá xá,

Kính thưa quý ngài,
«Làm lính mà thỉnh thoảng không «vù» đi một phát thì cũng như học trò đi học chẳng bao giờ bị đốp con zéro, Đầu có khoái,

Con Ong nhận thấy rằng những lập luận của anh bạn rất đúng, biểu lộ một sự chịu chơi ghê lắm. Tuy nhiên, việc ân xá của các đảng bề trên đối mí quý bằng hữu coi mời cũng hơi khá đấy. Tỏi cao Mỹ viện có thể phá luật lệ được, Mấy bố to đầu cũng có thể phá luật lệ được. Nhưng mà các vị bằng hữu, thân phận nhỏ bé quá xá, nếu cứ phá luật thì chỉ có nước đi tì miết. Âu cũng là luật lệ của nước Mít chúng ta vậy.

Người và việc ...

• THIÊN KHÔI

Nói với bạn

Con Ong là một tờ báo siêu dân chủ, siêu tự do, những tên thợ viết trên Con Ong muốn viết gì thì viết, đểch ai can được ai, vì vậy bạn đọc thường thấy những bài đăng trên Con Ong nhiều khi buồn cười, bài của ông này phang một ông chuẩn dân biểu tới tấp mặt mũi, chỉ còn có nước độn thổ, thì bài của một ông khác cùng trong số báo đó lại khen ngợi. Chủ tiệm Minh Võ cũng biết vậy, nhưng chịu chơi, và không bao giờ chấp nhận trò độc tài, «mến kẻ cha chúng mày».

Thiên Khôi có mấy người bạn thân, tỷ dụ như bạn Dương Vy Long, một hôm gặp tình cờ, bạn Long hỏi Thiên Khôi tại sao Con Ong lại chơi bạn tận tình, chơi tới nơi tới chốn thế. Thiên Khôi đáp : « Tôi không chơi cậu còn mấy ông bạn đồng nghiệp trong tòa báo họ chơi thì tôi không dám can, trừ ông hợp tác cũng giống trường hợp Trần quý Phong, một hai người cũng trách tôi tại sao phang ông Phong trong khi giữa tôi và ông Phong là chỗ quen biết cũ, tôi cũng đáp là tôi không chơi ông ta, bài của tôi viết có ký tên, nếu cần phang tôi sẽ phang ngay trong trang của tôi. Thăng thần nói với nhau như thế là được rồi.

Ăn vào vốn

Ông Tổng Kinh Tế vừa cho biết là chính phủ đã quyết định bán Mỹ Kim không hạn chế cho bất cứ tư nhân nào, nếu cần sẽ bán luôn cả khối 200 triệu Đô La trữ kim, khối tiền lớn lao này dường như được dùng để làm vật bảo đảm cho giá trị đồng bạc Việt Nam.

Trước đây đồng bạc VN được vàng bảo đảm, nghe đâu nhà nước có tới 14 tấn vàng, và quá nửa gửi ở ngân hàng Thụy Sĩ. nay chẳng hiểu số vàng đó còn được bao nhiêu? chắc mòn gần hết rồi sau vài cú lạm pháp kiểu phi ngư phi mã chi đó. Theo tờ báo Chính Luận, số trữ kim trên được coi như khối lượng máu trong cơ thể gây gò Giao Chỉ, nó chỉ được phép dùng trong những trường hợp nguy biến, nay như vậy thì phải hiểu là nhà nước ta đã đến hồi mặt, phải bán cả lúa giống đi mà ăn.

Nhưng cũng theo tờ báo trên, thì «gian hàng» bán Mỹ Kim của nhà nước chắc ẽ, vì phải qua bao nhiêu thủ tục rườm rà, tư nhân mới mua được một Mỹ kim với giá 400đ trong khi ra đường Tự Do có thể mua bất cứ lúc nào với giá 340đồng 1 Mỹ Kim.

Trước quyết định trên của nhà nước, nhiều người thắc mắc là tại sao nhà nước lại nhằm đúng lúc lộn xộn này mà tung ra, phải chăng vì mong rằng cái chuyện sống chết vì tiền này có thể làm cho dân chúng lo cuống lên mà quên đi những biến động chính trị? Nếu đúng thì nhà nước tính như vậy cũng cao lắm, nhưng khôn nổi quyết định đó lại là một con dao hai lưỡi, nó có thể làm đứt tay nhà nước như chơi. Phe đối lập có thể cho đó là bằng chứng thất bại của nhà cầm quyền trên con đường xây dựng kinh tế, kinh tế quyết định mọi sự, kể cả chính trị, quân sự, vì vậy phe đối lập có quyền đòi những người nhà nước rút lui để nhường người gọi là «tài đức» khác lên thay, chứ để hoài mấy ông này thì sẽ chết cả nước. Chẳng hiểu lúc đó những người nhà nước tính ra sao, liệu còn can đảm kêu gọi dân chúng hy sinh thất lưng bụng nửa không, bụng dân chúng bây giờ còn quái gì đâu, bốp nữa chỉ còn da dính với xương sống.

Ông Tổng Ngọc gọi đây là biện pháp cuối cùng chẳng hiểu ông đã bao nhiêu lần đưa ra biện pháp cuối cùng rồi. Theo Thiên Khôi biện pháp cuối cùng là biện pháp đào hố chôn cả dân tộc, chỉ khi nào dân tộc này chết hết mới là biện pháp cuối cùng chứ còn có người sống dù sống ngặt nghèo là còn biện pháp kế tiếp dài dài. Tất cả những biện pháp kinh tế đó, chỉ là những biện pháp giết dân.

Hà tiện đi ông nhà nước

Nạn lụt đã tàn phá miền Trung, nạn lụt đang đe dọa miền Tây, nạn tin vịt đảo chánh giả, đảo chánh thật đang làm cho vật giá gia tăng nạn xây dựng dân chủ qua cuộc bầu cử Hạ Viện

đã làm tốn hao khá nhiều công quỹ, rồi còn cuộc bầu cử Tổng Thống sắp tới. Theo ông nhà nước văn phòng theo dõi bầu cử đã được dự trù chỉ phí tới 40 triệu, rồi tiền vận động chi phí cho mỗi liên danh tới 21 triệu, không kể tiền in truyền đơn, bích chương phiếu bầu. Hiện nay chỉ có một liên danh Thiệu Hương tranh cử, vì liên danh Kỳ Lễ đã tuyên bố không dự cuộc đua, không dự vì đã bị loại ngay lúc đầu, và chỉ vớt vát lại lúc sau, sau khi liên danh Minh Minh rút đơn, vớt vát trong mục đích trải thảm hoa cho liên danh Thiệu Hương bước vào dinh Độc Lập. Thảm hoa đó là thảm hoa dân chủ đấy.

Trên 100 triệu tiền phí cho một cuộc bầu cử chỉ có một liên danh thiết nghĩ đó là một tổn phí vô ích, vậy đẹp đi, vì liên danh Thiệu Hương bây giờ như một vũ sĩ trên đài mà không có đối thủ, vậy đương nhiên vũ sĩ được tuyên bố thắng trận, chẳng nhẽ bện rom một vũ sĩ bù nhìn quảng lên đài cho vũ sĩ Thiệu Hương đâm đá sao.

Nhà nước trong bốn năm qua từng kêu gọi dân chúng hy sinh, thất lưng bụng vậy, bây giờ xin nhà nước làm ơn hà tiện dùm cho. Nhà nước nên nhớ cho rằng, chính nhà nước vừa quyết định bán cả khối Mỹ Kim dùng để bảo vệ giá trị đồng bạc VN đấy. Bây giờ còn kịp để đồng bạc VN chưa biến thành thứ tiền quan kim, quốc tệ, hay tiền cụ, Hồ gánh cả gánh tiền vài triệu bạc đi mà chỉ mua được một hai ký gạo.

Ái cha đau

Ngày bầu cử Thiên Khôi cũng đi làm bổn phận công dân như mọi người tại phòng phiếu, Thiên Khôi gặp mấy ông ứng cử viên, chờ đợi suốt từ sáng tới chiều mới được bỏ phiếu, vì dân chúng đi quá đông. (Một điều mừng cho nhà nước) Thiên Khôi bắt nhần mấy ông ứng cử viên đó. Buổi sáng, mặt các ông hồng hồng vì tràn đầy hy vọng, tin tưởng, buổi trưa mặt các ông tái tái vì niềm hy vọng sep mắt một nửa, và buổi chiều thì mặt các ông xám ngoét. Sự thất cử cầm chắc trong tay, các ông đứng mặt buồn so, bên cạnh mấy bà vợ cắn chặt răng cho khỏi chảy nước mắt. Thế là bao nhiêu tiền bạc dành dụm, bao nhiêu công lao vận động đã nước là ra sông. Có ông đã ăn hận tại sao mình không rút đơn ứng cử, bây giờ thất bại ẽ chề thì cả tuần, cả tháng cũng chẳng đi ra ngoài phố, gặp người quen ngượng thấy mỡ nội.

Các ông đứng đó mặt chây dài, nhưng có ai hỏi tới là các ông cố gắng nở một nụ cười đáp : «Ồ những phòng phiếu khác, tôi khá lắm bạc a, nhưng nếu thất cử cũng là may, vì bác tính thời thế này, chỉ năm 72 là đi doang hết. » Miệng nói thất cử là may nhưng trong bụng buồn thấy mẹ. Còn mấy ông dân biểu có mác đối lập cũ thì luôn miệng nói là bị chèn ép, bị phá hoại, truyền đơn in, bích chương bị xé lúc giờ giới nghiêm. Hiện những ông dân biểu này ngại lắm, thất cử kỳ này thì coi như tương lai đen như mồm chó, có thể bị gọi tái ngũ hay nhập ngũ bất cứ lúc nào, mà đi lính là rừng núi như nhìn thấy trước mắt, cả năm chưa chắc đã được một lần về phép. Rồi còn e ngại mấy ông sĩ quan dù hơn mình có nửa lon, cũng có quyền hoành hoe, phạt củ mình. Chẳng bù lúc còn quyền bất khả, mấy ông đối lập chơi cả Tướng lu bù, bây giờ thì hết. Có ông đã ăn hận tại sao bốn năm trước mình không chạy theo hành pháp, làm gì a nô cũng được, vừa có bạc xài, lại vừa bảo toàn được chữ thọ trong tương lai.

Khi kiểm phiếu, các ông này đã cố mở to mắt, vành tai nghe người phụ trách xưng tên, nhưng chỉ toàn tên người khác, còn mình chẳng thấy đâu có ông đã bỏ phòng phiếu về rất sớm, lời theo cả những kiểm soát viên của mình về, chắc đêm chủ nhật các ông không thể nào ngủ yên giấc, lại còn nghe được những tiếng thở dài nào nuốt của bà vợ.

Viết láo

Tờ Observer ở Luân Đôn theo tin của đài BBC đã viết rằng : Hoa Kỳ không còn điều khiển được chính phủ ở Saigon vì ông Thiệu đã nhất quyết ra tranh cử một mình. Viết như vậy là viết láo, chính phủ Saigon do dân bầu lên, người cầm đầu

là ông Thiệu dù năm 67 chỉ đắc cử với 35% phiếu thì cũng là do dân bầu và ông Thiệu toàn quyền? làm việc cho dân VN tại sao tờ Observer dám xuyên tạc bậy bạ như rứa. Viết như thế quốc tế không hiểu lại cho là chính phủ Saigon từ bốn năm nay là chính phủ bậc nhì sau chính phủ Mỹ ở ngay trên nước VN sao. Đề nghị ông Trương Bửu Điện đánh điện ngay qua Luân Đôn phân đối chính phủ Anh lập tức, nếu ngon hơn nữa, đứng đơn nguyên cáo truy tố tờ báo Anh trên ra trước tòa án quốc tế. Một điều khoản trong quy chế báo chí VN cấm mạ lỵ, phỉ báng các vị nguyên thủ các nước bạn, ông Điện nên cho tòa án Quốc Tế mượn luật báo chí của VN để xử tội tờ báo Anh. Bộ ở bên Anh kém văn minh, thiếu dân chủ lắm sao mà luật báo chí Anh lại không có điều khoản như rứa.

Còn tòa đại sứ VN ở Luân Đôn do người « cách mạng » Lê ngọc Chấn làm gì không lên tiếng kịp thời? Mùa này ở Anh hết sương mù rồi Tòa Đại Sứ ta còn mù mờ mãi. Lại yêu cầu ông Ngoại Lâm cảnh cáo ông Đại Sứ một phát. Danh dự Quốc Gia ta, ta không bảo vệ, định nhờ ai bảo vệ dùm đây, tính chờ ông Nixon chẳng. Rồi còn mấy cái ông VN ở cái đài BBC nữa, có lẽ các ông đã xin nhập Anh tịch cả rồi sao, mà báo Anh có bài nào phang chính phủ và nhà nước ta cũng đem đọc tươi cả lên, vô tư thì cũng phân nào thôi chứ. Rất mong các Việt Kiều ở Anh làm một cái gì rứa mặt cho chính phủ và nhà nước ta.

Chào mừng các tân dân biểu

159 ông bà tân Dân Biểu vừa đắc cử vào Hạ viện, tức viện thưng rác cũ. Ngoài một vài ông vốn chuyên nghề chính trị, còn lại toàn là những người ngất ngư, ra cầu may và trúng cử. Ra tranh cử Hạ viện, mà cóc hiểu HV là cơ quan làm luật, nên cứ hện láo với dân chúng là sau khi đắc cử sẽ sửa đường, thông cống, lo điện, nư ớc cho dân chúng địa phương. Nói rứa mà không sợ những ông Nghị viên bịt mũi cười khinh bỉ.

Nhiều ông bà khi ra tranh cử, đã nói rất hay là không lĩnh lương dân biểu, không xuất ngoại, không bán linh hồn v.v... Bây giờ có những người hứa như vậy đã đắc cử, chỉ mong rằng các ông cứ tiếp tục lĩnh lương dân biểu, hơn trăm sắp một tháng, vợ con cũng đủ sống phây phây, chứ có chề rồi lại đi làm áp phe vật, có khi bán cả danh dự đấy. Còn xuất ngoại thì cứ đi đi, sợ kẹt bởi lời hứa láo thì đi đâu đi điếm cũng được, nhưng chớ có lợi dụng những chuyện đi để buôn lậu, vợ ra thì nhục cho cả họ. Còn hứa không bán linh hồn, thường người ta nói bán linh hồn cho quỷ, và mọi người đều hiểu bán linh hồn đây là bán mình cho nhà nước. Nếu nhà nước là quỷ thì chẳng nên bán thật, nhưng nếu nhà nước là Thiên (?) lại mong nên bán gấp, đắt rẻ gì thì cũng nên bán đi, có tí tiền cơm lại còn thêm nhiều đặc lợi.

Đa số các Dân Biểu nhiệm kỳ 67-71 vì là sáu bộ lên làm người nên lem nhem, sáu bộ lại hoàn sáu bộ, có kinh nghiệm trước mắt rồi thì cố làm sao đừng lem nhem. Hãy giữ mình cho sạch để hy vọng đắc cử khóa 75-79.

Cuối cùng xin hãy vì quyền lợi dân chúng mà làm những đạo luật có lợi cho dân chúng, chứ đừng làm những luật giết dân chỉ có lợi cho nhà nước.

Chào mừng sơ sơ như vậy đủ rồi. Đừng lấy câu «Thà thành công hơn thành nhân» làm phương châm cho mình, vì đất nước này đã quá nhiều những kẻ đểch thêm thành người mà chỉ cần thành công trong mọi áp phe, dù là những áp phe đơ dáy nhất.

Ngay thơ

Ông Nghị sĩ Vũ minh Trân vừa đệ nạp một dự luật Bầu cử TT mới trong dự luật này không có cái điều 10 khoản 7, tức là muốn ra ứng cử chức vị xếp cả nước phải có đủ chữ ký giới thiệu, ông Nghị Trân làm chính trị mà ngay thơ thấy bà, Bỏ ông không theo dõi báo chí sao. Chánh vương Thiệu đã quyết định không rút lui, không từ chức và ra tranh cử một mình từ khuya. Làm chính trị phải li, Chánh vương nhất định li để thắng, để được hy sinh keo nữa. Vậy ông nên thức thối xin rút dự luật trên về là vừa. Vì đưa ra dự luật đó, mặc nhiên ông đã khuyên ông Chánh nên rút.

Ông Trân ở liên danh Hoa Huệ kỳ trước, ông Hương ở Hoa Huệ kỳ sau, Ông Hương vừa nói ông Chánh không rút lui là đúng, nếu rút thì ông Hương còn hy vọng gì được làm phó cả nước để mà ngồi chơi soi nước, để có thì giờ ngồi rù gãi háng. Rút dự luật lại ngay đi, nếu ông không muốn bị «trục xuất» khỏi liên danh Bông Huệ lần thứ hai.

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trên
Đạn đầu bắn xẻ gươm đầu chém ruid
VĂN-QUÂN hạ thủ

Niềm tin

Trong mục này, số trước, có một đoạn viết về cái chết của anh phệ binh Trần viết Nghĩa, bài viết rất xây dựng, rất chân thành, nhưng vì "chân lý ở bên này đây núi Pyrénées không phải là chân lý ở bên kia" nên đã hân hạnh được

cắt bỏ hết. Bởi vậy, mặc dù bài đã được sắp chữ, cho lên khuôn, nhưng cuối cùng, lại phải hi hục bóc ra, cắt đi dành riêng cho chủ tiệm Minh Vô độc chơi.

Gần đây, báo C.O thường được quý độc giả nhà nước «mua đứt» hơi nhiều nên chủ tiệm có vẻ "khó". Báo bán cho độc giả thì còn hy vọng có thể kiếm chút cháo chứ bán cho nhà nước thì nản lắm, chẳng ăn cái giải mẹ gì cả!

Thế nên, chủ tiệm C.O khóp là phải. Nhưng «khó» không có nghĩa là nản chí, là thất bại, là đầu hàng. Từ xưa tới nay, C.O chưa bao giờ nản chí mặc dù có những lúc rất muốn quăng cha nó cây viết đi để lên rừng mà ngủ. Tuy nhiên, thiên chức và bản phận không cho phép bọn C.O làm như vậy. Một khi xã hội này còn nheo bần, bọn sâu bọ, thói nạt còn nhiều quá thì bọn C.O còn phải chích, còn phải có mặt ở cuộc đời để mong làm được một cái gì ích lợi, để còn nhìn thẳng lên trời xanh mà không thấy lương tâm hổ thẹn.

Cho tới một ngày nào đó, đất nước này sạch sẽ, hết bọn lưu manh, khôn nạn, hết chiến tranh đói khổ, bọn C.O sẽ tự động trả nghề làm báo cho những người xứng đáng hơn để trở về với núi rừng, noi gương người hiệp sĩ làng Phù đồng thời xưa, sau khi đánh tan giặc Ân, đã bỏ cả công hầu khanh tướng để trở về mai danh ẩn tích với ngọn Sóc Sơn hùng vĩ.

Tin rằng ngày đẹp trời đó sẽ không xa.

Một nền dân chủ lý tưởng

Kể từ sau cuộc Cách mạng Nhân quyền 1789 tại Pháp tới nay, các định chế dân chủ của loài người dường như đã bị lỗi thời, lạc hậu và các bài học công dân giáo dục về dân chủ cũng trở thành cũ kỹ khiên học trò chán nản. Thế nên, các nhà làm chính trị tại Anamta đã đi tiên phong trong việc làm mới lại các định chế dân chủ đó.

Hiện tại, hầu như toàn thế giới đều hướng về xứ này để theo dõi những bước tiến vượt bậc về nền dân chủ của Anamta qua những cuộc bầu cử đã, đang và sẽ diễn ra.

Thoạt tiên, thế giới lấy làm khâm phục Anamta đã có một quốc hội gương mẫu với một bầu từng diễn ra đủ mọi trò hi nộ ái ô trong 4 năm qua, mà báo chí đã tôn không biết bao nhiêu giấy mực để nói tới. Cái quốc hội gia nô này đã mở 4 năm đầy tai tiếng để nhường cho một tân quốc hội mà cuộc chạy đua vừa rồi đã khiến thế giới kinh ngạc với hàng ngàn nhân tài «yêu nước, thương dân», với một rừng truyền đơn, bích chương bay phất phới mà một đồng nghiệp đã tế nhị ví von với những chiếc tã phơi của các trẻ sơ sinh! Chưa bao giờ thế giới lại thấy một xứ có nhiều nhân tài đến thế.

Ngoài ra, thế giới cũng vô cùng khâm phục Anamta có một nền tư pháp rất «độc lập», với một Tối cao Pháp Viện được người đời đặt cho nhiều mỹ danh như «Viện Tối Mỏ», «Tối Viện» hoặc mới đây «Tối Cao Mỹ Viện».

Nơi đây, có những vị thẩm phán tài ba thông minh nhất thế giới, luôn luôn biết phán quyết uyên chuyên theo nhu cầu tình thế, theo những cú điện thoại và những luật lệ cứng ngắt.

Nưng có lẽ thế giới khâm phục nhất là cuộc bầu cử Tổng Thống và Phó TT của Anamta, khâm phục khoản 7 điều 10 của luật bầu cử, 1 điều khoản gây sôi nổi và tiên bộ nhất thế giới, không những đã ngăn chặn được bọn CS, Trung lập, thân Cộng

ra tranh cử mà còn ngăn cản được cả những thành phần quốc gia nhưng quá khích nữa để giúp cho cuộc bầu cử chỉ còn có mỗi một liên danh độc nhất.

Tuy vậy, bầu cử chỉ có một liên danh thì mất vui nên người ta đang tìm cách lôi cổ một liên danh bị loại trở vào vòng tranh cử. Liên danh này trước đây đã bị Tối Viện dùng luật để loại khỏi cuộc chạy đua, không chịu cho niêm yết trong danh sách ứng cử viên lần thứ nhất, rồi bây giờ liên danh này cũng lại được chính Tối Viện dùng luật kéo trở lại. «Cưỡng bức» phải nhân tiện ra tranh cử, Luật lệ ở xứ này, do đó, đã co dãn như cao su, hôm qua anh có thể là thắng vì luật thì hôm nay anh lại trở thành thắng rất đúng luật..

Thành ra, tất cả những hình thái dân chủ và luật pháp ở xứ này đều được đổi mới và càng đổi mới lại càng tối mò, thế giới chẳng tài nào hiểu nổi. Những biến chuyển chính trị ở đây, nhất là cuộc bầu cử tháng 10 sắp tới, đã trở thành những tin tức thời sự hàng đầu của báo chí khắp thế giới đến nỗi một nước Cộng sản là Liên xô cũng phải lên tiếng bình luận, một điều hiếm thấy xảy ra.

Có tin, một số quốc gia tại những xứ như Phi châu đang tìm cách noi gương nền dân chủ lý tưởng của Anamta, nhiều nhà chính trị tập tễnh làm độc tài sẽ đem những định chế dân chủ lý tưởng của ta ra làm mẫu mực. Chẳng hạn nhà lãnh tụ X ở một quốc gia Trung Phi nào đó khi cần tổ chức một cuộc bầu cử cho chắc ăn, sẽ lấy khoản 7 điều 10 của ta ra áp dụng, làm kế ngăn cản những ứng cử viên đối lập khác để cuối cùng chỉ còn có mỗi ông ta ra tranh cử một mình. Nếu quốc dân có phản nản, ông ta sẽ hùng hồn trả lời rằng: «Tại nước bạn VNCH đã làm như vậy». Thế là quốc dân của nhà lãnh tụ Trung Phi đành chịu. Trong trường hợp này, Anamta đã trở thành nước đàn anh của những quốc gia theo chế độ «tân dân chủ».

Đồng thời, các nhà giáo dục cũng sẽ phải đổi lại chương trình công dân giáo dục cho phù hợp với nhu cầu dân chủ mới. Các sách giáo khoa về chính trị sẽ được soạn lại. Trong tương lai, có thể học sinh khắp thế giới sẽ được học về một quốc gia, về khoản 7 điều 10, về cuộc bầu cử một liên danh, về một Tối cao Mỹ Viện vừa biết sửa án» vừa biết sửa sắc đẹp. Nói tóm lại, các học sinh sau này sẽ phải học về những định chế dân chủ mới, về nguyên tắc phân quyền mới cùng những quyền tự do của người công dân như tại Anamta.

Vậy, chúng ta có quyền hãnh diện về những nhà lãnh đạo đã làm rạng danh cho xứ sở.

Chông gai vẫn cứ tiến

Con đường xây dựng nền «tân dân chủ» như nói ở đoạn trên không phải không gặp lắm chông gai trở ngại. Chẳng hạn, muốn có những quốc hội «mở» một điều 10 khoản 7, người ta đã phải tốn biết bao tiền bạc, phải nghe biết bao lời đàm tiếu định ghị, chửi bới của dư luận.

Muốn có một Tối Viện biết sửa sắc đẹp, người ta đã phải ngồi xồm lên luật lệ, đã phải muối mặt tự xử cho mình được thẳng kiền. Muốn có một cuộc bầu cử chỉ có một liên danh, người ta đã phải đương đầu với cả một phong trào chống đối quần chúng, trong đó có những thẳng viết báo nham nhỡ, những nhà chùa, nhà thờ những chính khứa đối lập thật, những sinh viên học sinh và cả những cuộc tự thiêu rừng rợn...

Người lãnh đạo của nền «tân dân chủ» đã phải đưa đầu chịu báng nhiều nhất. Đó là TT Thiệu. Nhiều người chỉ trích ông, mỉa mai ông, thù hận ông. Bọn Cộng Sản Bắc Việt đã dùng hẳn nhân xướng đại danh từ «nó» để mạt sát ông. Một nhật báo ở đây vừa rồi đã trích đăng một đoạn trên tờ ND của CS như sau: Nhiều người trước kia cùng đứng

chung một phía với «nó», (TT Thiệu,) giờ đây, cũng xa lánh «nó» đối lập với «nó»...

Tuy phải đương đầu với những sự chống đối ở mọi phía như vậy, TT Thiệu vẫn không nao núng. Nhờ có đức tính «lì», người vẫn vững tiến trên con đường dân chủ mới. Người sẵn sàng ra tranh cử một mình. Trong buổi sáng đi bầu dân biểu, người đã cho báo chí biết rằng «tôi chắc chắn sẽ không từ chức». Bên cạnh người còn có một cộng tác viên đặc lực là cụ Hương, người đời thường gọi bằng «ông già gân» nằng nạt và lì cộng lại, càng thêm vững mạnh.

Trong ít ngày nữa, nếu ông Thiệu và cụ Hương được đắc cử thì thế giới lại một phen khâm phục Anamta có một vị Tổng thống và một vị Phó TT «gân lì» nhất thế giới. Chẳng thế mà trước đây có lần TT Nixon đã phải khen TT Thiệu là «một chính khách xuất sắc nhất thế giới»!

Cuối cùng, cái gì của Anamta cũng nhất thế giới!

Một đề nghị xây dựng

Tuần trước, mặc dù không cử đại diện đến họp phiên đầu của UBVDCTU Tổng Thống và PTT, liên danh Kỳ Lê vẫn được chỉ tiền vận động và bị lập biên bản trình lên Tối Viện về tội «trốn họp»! Đau quá, đã nản nỉ xin rút lui rồi, xin chịu bị loại rồi mà vẫn còn bị lôi cổ ra phát tiền vận động và bị báo cáo vắng mặt. Không biết rồi các đảng Mỹ Viện có biện pháp nào trừng phạt liên danh Kỳ-Lê hay không?

Theo phiên họp nói trên, ngân khoản vận động tranh cử mà ngân sách quốc gia dành cho các liên danh tranh cử TT và PTT khá dồi dào. Theo đó, căn cứ vào danh sách cử tri niêm yết lần thứ nhất là 7.085.943 người, nhân với 3 đồng mỗi đầu cử tri, rồi nhân với 2 liên danh thì ngân sách quốc gia dành cho 2 liên danh tranh cử này là 42.515.658 đồng, đó là chưa kể tiền thù lao cho các quan sát viên.

Số tiền trên được coi như chính thức vì không có sự tranh tụng hoặc khiếu nại nào cả. Đem chia ra thì mỗi liên danh sẽ được 21.257.829 đồng để dùng làm tiền chạy đua, LD Kỳ-Lê dù không chịu nhận tiền, cũng vẫn bị coi như có tranh cử và có tiêu số tiền đó, các đảng Mỹ Viện đã bảo thế.

Hiện iới 8 triệu lá phiếu mang dấu hiệu «Mẹ Việt Nam» của LD Kỳ-Lê sẽ được in và tung ra cho khoảng 10.000 phòng phiếu ở khắp nước trong ngày 3-10 sắp tới cùng với dấu hiệu bản đồ VN của liên danh Thiệu Hương.

Có lẽ, từ xưa đến nay, trên thế giới, chưa có một cuộc bầu cử nào mà người không muốn ra tranh cử vẫn bị in phiếu bầu và «bị chỉ tiền» để bắt ra cho bằng được như thế. Không hiểu rồi hạ hồi sẽ phân giải ra sao.

Có một điều mà ai cũng thấy rõ là, nếu không có cuộc bầu cử, ngân sách quốc gia sẽ tiết kiệm được trên 42 triệu dùng cho cuộc vận động tranh cử. Đối với bọn dân ngu khù đen thì món tiền này khá lớn, có thể dùng để xây trường học, bệnh viện hoặc đóng gạo bán rẻ cho dân ăn. Trong cuộc sống nghèo nàn, thiếu thốn hiện tại dân chúng cần trường học, bệnh viện và gạo ăn hơn là những lá phiếu, những tờ bích chương dán đầy đường như trong cuộc bầu cử vào nhà hát vừa qua.

Vậy, C.O đề nghị nhen húy bỏ cuộc bầu cử tháng 10 sắp tới đây vì những lý do chính đáng sau đây.

1— Trong cuộc bầu cử TT và PTT tháng 10, thế nào TT Thiệu cũng tái đắc cử vì liên danh Kỳ-Lê đã nhất định rút lui, không thể muối mặt trở lại tranh cử được nữa, nên chỉ còn một mình liên danh Thiệu-Hương thôi. Tranh cử một mình là vô lý và vô ích. Biết mình đắc cử rồi vẫn bày đặt tranh cử, lại càng vô lý hơn.

2— Hủy bỏ cuộc bầu cử sẽ tránh được việc «cưỡng bức» liên danh Kỳ Lê làm công việc mà họ không muốn. Do đó, họ sẽ không còn có gì để phản đối cả, tránh được những lời dị nghị không đẹp của dư luận.

3— Đem 42 triệu tiền tranh cử ra làm những công việc ích lợi như xây thêm trường học để các học sinh nghèo khỏi bị bọn chủ trường tư bóc lột, xây thêm nhà cho thương phế binh để các anh lính què khỏi phải vất vả đi kiếm đất dựng lều... Làm như vậy sẽ được nhân dân ủng hộ.

Không hiểu TT Thiệu có chấp thuận những lời đề nghị xây dựng trên hay không?

Đĩa ngục môn

Người máy

Theo tin các báo loan về cuộc tranh đấu của đồng bào ta ngoài Huế, càng ngày càng sôi động. Lý do chỉ vì có 1 xe Mỹ cán chết sinh viên Đặng Duy, rồi thăng tãi xế Mèo (phủ lĩnh). Thế là phong trào chống Mèo cứu nước vùng lên. Thay vì, giải quyết êm, thì ông đầu tỉnh họ Lê lại ra lệnh cho cảnh sát đã chiến đấu áp, 1 số chỉ huy CSĐC, ngoài Huế lại thuộc thành phần sinh viên nhào vô đã chiến để tránh cảnh bị ác-ê ở Thủ Đức, do đó họ có ý thức khi hành động.

Và vì tinh thần sinh viên còn tiềm tàng trong đầu óc, nên họ đàn áp trong chiều hướng rất tr là khô hài và thân mật. Có người theo rồi nội vụ đã kể lại rằng : Khi cảnh sát đã chiến hô : giải tán ! Thì 1 em nữ sinh Huế nhào ra, bá cổ bạn đã chiến mà ní non rằng : Cưng ơi - sức mấy - mà em giải tán ! Bỏ tèo mà. Vira ầu yếm bữa nào, nay lại đeo mặt nạ vào, mà hù cả người yêu của cưng ư ?

Thế là, bạn Dã chiến bèn siu luôn tức thì !
Vấn chưa hết, 1 vị thẩm quyền khác, lại kê cho nhà báo nghe thêm 1 giai thoại kỳ và buồn cười vãi ra quần, ấy là, cuộc đối thoại giữa Ông Trùm Dã chiến trung ương với sĩ quan chỉ huy đã chiến địa phương, đại khái như sau : « Xin trình thượng cấp, khi tui tui nhận lệnh đàn áp đồng bào, là chỉ huy trực tiếp, tôi phải làm sao ? »

Ông thượng cấp : « Anh phải coi mình như Người Máy ! Cấm há miệng ra lệnh, Cấm làm ầu, anh mà phớt phơ, đi tù ráng chịu ! »
« Vậy là, tôi chống lệnh trên ?... » Ông thượng cấp thấy viên chỉ huy nói như thế bèn quát lên rằng : « Tôi ra lệnh cho anh, là khi bên tỉnh, họ báo dẹp vụ xuống đường thì trước hết anh mang lính đến nơi lớn xôn, đứng thật xa, và tránh hết sức mọi cử chỉ khiêu khích, rồi cứ 1 ra đấy ! Nếu ông đầu tỉnh ra lệnh qua máy truyền tin, thì anh cứ việc đáp : « Dạ thưa máy nghe không rõ, vì nó cứ ù ù như tai điếc. Để làm gì anh có biết không ? »

Viên chỉ huy đã chiến thộn mặt ra như người mơ ngủ Ông thượng cấp liền nhấn mạnh : « Để cho me sừ đầu tỉnh phải tới tại chỗ và để chính ông ta ra lệnh. »

Nếu không có đầu tỉnh, thì phải có mặt biện lý, Còn đã chiến tôi nhắc lại. Chỉ là người máy cũng như thiên lôi chỉ đầu đánh đó! Nếu anh quá sốt sắng nhào vô đánh đập đồng bào, mai này họ kiện thì xin anh cứ việc du dương mà đi tu chùa huyện, tức đi tù đó nghe! Ôi, cái sự làm ăn ở cái xứ này nó linh cà, linh kinh như thế đó ! Có cớ anh nào dám chịu trách nhiệm, Ở trên bờ xuống đầu thăng dưới và khi thăng to đầu làm ầu, thì quanh quần chỉ thăng bé dái... bị ăn đòn và bị hậu quả. Thế cho nên nhớ bài học năm xưa sau-11-63 chỉ cảnh sát đi tù là đóng đảo. Nay mấy Đảng Bạn Dã đã giác ngộ ghê gớm, và nhờ vậy, khi nhận lệnh... họ chỉ làm theo kiểu Người Máy ! Thú vị nhỉ !

Bắc thang lên hỏi ông Trời !

Nhà báo đã bị tiếp chuyện với rất đông nạn nhân, bị Mèo xử ức, mà có biết kiện nơi mô ? Vì... kẹt cái khoản đặc miễn tài phán. Hiện nay, trong chiều hướng « Ô-Ro-Lui », quân đội Mèo, đã

cư xử nhiều vụ rất ngộ nghĩnh ! Trong đó có vài vụ điển hình, đại khái : 1 gia chủ nọ ở đường PTG, có nhà cho quân lực Mỹ mượn, gia chủ phải đóng thuế đều đều cho nhà nước An Nam, theo đúng bản phận công dân. Thế mà, đúng 1 cái, khi Mèo rút, tui nó cóc trả lại nhà cho khổ chủ, mà tình bơ trao lại cho 1 đơn vị khác.

Khi hay tin, đơn vị mới tới đã thổi sạch nhân, đồ đạc trang bị trong nhà này của khổ chủ, trị giá cả triệu bạc nạn nhân lật đật đến hỏi cho ra lẽ. Thì bị kẻ đang trú ngụ, đuổi cổ tổng ra khỏi nhà và đáp gọn rằng : « Cóc biết anh là cái thá gì hết. Tui này được Mèo bàn giao ». Khổ chủ xuất trình giấy giao kèo cho mẻo mượn, cũng bị « phứt la póc ». Quá ức lòng, vì bị cướp trắng trợn như thế, nạn nhân đến đường TQK ở Saigon, nơi đây, là cơ quan lo về địa ốc của quân đội Mèo, nhưng ở đó sai lặc trả lời : « Cái thằng cha sĩ quan Huế Kỳ ký với ông, nó về bố nó nước Mỹ từ khuya rồi. Vì thế đểch có nhân chứng, thì hỏi han cách nào cho ra đầu đuôi... »

Thế là, nạn nhân chỉ còn biết ngày đêm, chửi cha mắng mẹ Mèo số lá kèn. Và... nạn nhân khác là ông Ng. T.B. cũng có nhà bị cho Mèo mượn, ở đường C.Y.T. Ông này cũng nộp đủ thuế cho ông nhà nước. Đến kỳ trả tiền nhà, tự nhiên tui Mèo cúp luôn 1 triệu 6, viên lè, mới lắp thêm cái máy nước nóng trong căn nhà của khổ chủ và hiện lính Mèo đang ở. Nạn nhân uất quá, bèn nổi khùng phản đối, 3 điểm như sau :

« Một là, khi lắp máy, các anh cóc hỏi ý kiến tôi, Hai là, nhà tôi cũng đểch cần máy nước nóng. Ba là, các anh lắp vô, mai này cúp đi, xin các anh cứ việc sẽ tháo ra mang theo, vô lý, lại buộc tôi phải khấu trừ tiền nhà ! »

Cứ cãi đi cho sướng mồm, tui nó vẫn cúp 1 triệu sáu. Nạn nhân kiện lên tòa ta, mấy quan đáp : « Đặc miễn tài phán, Đinh vô lính tráng Mèo là chào thua rồi. »

« Thế nhưng đây là hành động cướp trắng trợn. Nạn nhân gào lên mà nói như vậy ! Song quan ta, vẫn sai lặc. Nạn nhân hỏi : « Thế bây giờ, lính Mèo làm bậy, thưa ở đâu ? » Quan ta lại lặc đầu cho biết : « Ráng chịu. »

Sau cùng khổ chủ lại đến cơ quan địa ốc của Mèo, nhưng cũng như tất cả mọi vụ khác, nơi đây từ chối báo là « vô thẩm quyền... ». Rút cục, đành bắc thang lên hỏi ông Trời, bị tui lính Mèo ăn cướp, thì xin Trời cho biết là thăng dân An Nam đi kiện ở đâu ? Hiện nay có cả ngàn vụ tương tự, chả hiểu rồi đây giải quyết cách nào ? Con Ông sẽ thu thập đầy đủ sự kiện để giúp đồng bào kiện lên tới Ni Xông ở Hoa thịnh Đồn, chứ có lý nào, để tui nó dái... vào pháp luật xứ mình hung bạo như thế nhỉ !

Một vụ tự sát danh dự vì đại nhất trong làng báo !

Trên cõi đời này, khẩu hiệu « thăng nào đại thăng ấy chết », đã được coi như lời vàng ngọc, song tui Con Ông vẫn tiếp tục đại đại đại. Vì thấy bè bạn đâm đầu vào con đường tự vận... rất hiện ngang và ra cái điều phẩy phây, nên lại bị nổi máu Lương sơn Bạc nhào vô có đôi lời.

Ở đây chúng tôi muốn nói với mấy người anh em đang du dương tự sát về danh dự và đang giết chết cuộc đời cầm bút của họ. Phải ghi nhận, đây là một vụ tự sát danh dự vì đại nhất trong làng báo xứ này ! Thuở nay, với phương châm tuyệt đối tôn trọng mọi suy tư cá nhân và triệt để chống đối sự chòm chòm vào đời tư, của bè bạn tui Con Ông lần thứ nhất và cũng là lần cuối cùng, phải lên tiếng vì yêu các bạn nên xin các bạn, hãy mau xét lại vai trò cầm bút, mà các bạn đang ngày một xa lầy. Hành động này ngàn đời, khó lòng bởi

xóa được—Vị, đã là kẻ cầm bút dù đôi rách vằm kiêu hùng, ở khí phách của con người, dùng trí tuệ để phấn đấu, dùng tâm hồn để đóng góp với đời : Chúng ta có thể lầm lỗi, tìm thế ủng hộ 1 đảng quân vương thiếu chính nghĩa, nhưng, chúng ta không thể vì muốn đổi lại sự an toàn cho cá nhân, để... nhắm mắt dùng cây viết, từng tranh đấu chống bất công đàn áp, để bồi dở bữa bãi—dịch thù của Ông Chủ, mà mình đang thờ phụng.

→ Chúng tôi không thể tưởng tượng được, trong số bằng hữu lại lọt vào mấy cái tên, mà chúng tôi hằng yêu mến, nay lại lao mình vào chỗ dơ dáy nhất của cuộc đời này. Nếu các bạn nghe được sự bình phẩm, đây khinh bỉ dành cho các bạn. Kể cả những người vẫn coi các bạn là chí thân, và nhiều nhiều nữa. Nếu các bạn trông thấy tận mắt sự ghê tởm của độc giả trước đây ở các buổi ban đầu, họ còn muốn cầm tờ báo do các bạn chủ trương để tòm mò xem tài ba của các bạn đang bồi bản thiên hạ cao cường đến độ nào ? Nhưng càng ngày sự lợm giọng càng gia tăng, thì ra... cái nghề bồi bản vì thuê mượn có lẽ vẫn chưa phải là nghề quen thuộc của các bạn. Phải chăng các bạn đã bị mắc kẹt vụ gì đó, hay đã bị rơi vào mê hồn trận, để tự mình làm mất hết danh dự với nghề nghiệp cũng như với tất cả bạn bè trong làng báo V.N... Cầu trời, các bạn của tôi... kịp tỉnh cơn mơ, nếu các bạn không muốn rồi đây, sẽ chỉ cái đầu đi trong sự nguyên rủa của nhân dân cả nước !

Lại 1 vụ tự sát của Phê bình Huế

Sau 2 vụ tự đốt mình của hai anh Nghĩa, Đặng, nay lại tiếp thêm vụ mổ bụng ngoài Huế của anh Nguyễn hữu Tăng, Tổng Thơ Ký Hội Ái Hữu TPB—nhằm phản đối bầu bán án gian. Rất may là bản tin cho biết nhờ dân biểu Nguyễn Lý Tường nhào vào cản ngăn kịp thời—nên anh Tăng chỉ bị thương.

Ai cũng biết cái trò Hari-Kiri tưởng là độc quyền của Võ sĩ đạo Phù Tang, nay người Việt chúng ta, cũng thừa gan thọc dao vô bụng, lòi bộ lông, phèo, gan, lá lách vác ra ngoài khơi khơi...!

Anh em Con Ông xin kính cần ghi đậm nét « Lòng biết ơn các anh mang danh thương phê bình, vì chính nhờ hành động quả cảm của các anh, Cả nước đang bàng hoàng sợ hãi. Cả thế giới đang trầm trở hướng về Miền Nam đau khổ chúng ta. »

Tuy nhiên, Con Ông xin tha thiết kêu gọi các anh—chúng mình cùng là đám dân bị uất ức—do đó chúng ta rất dễ cảm thông với nỗi niềm sâu thẳm, mà chúng ta đã cần rằng nhận hoài... đến độ nhịn hết nổi. Nên các anh phải vùng lên bằng hành động hủy mình, và chúng tôi thì phần nọ bằng ngòi viết sặc mùi chửi rủa ! Phản ứng của chúng ta tuy khác nhau về hình thức, nhưng nằm chung một tinh thần. Đó là sự bất khuất cương quyết.

Song ở giai đoạn quyết liệt này. Các anh cần phải sống vì chính là sự hiện diện xương thịt của các anh đã nói lên niềm thương đau điển hình nhất của dân tộc Annam, đang bị phá hoại loạn lạc phá phách.

Các anh cần phải sống. Tranh đấu còn nhiều gian khổ. Xin các anh :

Hãy can đảm sống chịu đựng để cùng với sự phấn khởi của nhân dân cả nước, đang bừng tỉnh nhờ 2 ngọn đuốc Nghĩa—Đặng...v.v...tất cả toàn dân Miền Nam sẽ vụt đứng lên để bẹp bất công thối nát ! Nhất định lòng dân sẽ thắng ! Xin các anh một lần nữa : Phải sống để đấu tranh. Phải sống... chúng ta cần sống để vùng lên !

Khách sạn HOÀN MỸ

MAJESTIC

Số 1 Tự Do Saigon — Đ.T: 91375, 91266, 23711 (3 giây liền)

- KHÁCH SẠN : Gồm 126 phòng với đầy đủ tiện nghi : Máy lạnh hoàn toàn đổi mới, nước nóng, điện thoại, phòng vệ sinh riêng từng phòng và 5 thang máy.
- CẦU LẠC BỘ : Nơi trang nhã để các Hiệp Hội, Đoàn Thể và quý vị Công Kỹ Thương Gia tổ chức những buổi họp tiếp tân, tiệc cưới, tiệc gia đình v.v...

ĐẶC BIỆT VŨ ĐOÀN NGUYỄN THỐNG

VỚI : Trung Tâm Ca Vũ Nhạc Hoàn Mỹ tại lầu 5, do cô MARIA phụ trách trình diễn mỗi đêm từ 20G đến 0G 00 (mỗi tuần đều thay đổi mỗi ban vũ nổi tiếng khác nhau)
Hội Trường Quốc Tế (đủ chỗ cho 300 Hội Thảo Viên) gồm 4 hệ thống Phiến Dịch.
Phòng ăn Phục Hưng Hoàng (đủ chỗ cho 250 thực khách)
Phòng ăn Trisson (đủ cho 40 thực khách)
Tất cả đều được trang bị tối tân.
Đặc biệt phòng ăn Versailles giá rẻ dành riêng cho Quân, Công, Tư Chức. Ngoài ra còn chỗ đậu xe rộng rãi và an toàn như Thủ Đức

TRẦN TRỌNG KÍNH MỜI

TIỂU NGỌC
Người dân đen
cầm cân

Miệng nhà quan có gang có thép

Ngày xưa ngày xưa ở nước Anamta có ông Trang Quỳnh, một nhân vật tếu không chịu được, chuyên môn lồm thiên hạ, châm chích các tật hư, thói rôm của người đời. Tục truyền rằng tại một huyện kia có một ông quan huyện hách sĩ sáng ra rít. Về mục xử kiện, quan huyện nhà ta tha hồ vung vít, lúc bảo trắng, lúc nói đen, đến con nít nghe xong cũng phải ôm bụng lăn ra mà cười bằng thích. Một hôm quan huyện tiền hô hậu ủng về làng Trang Quỳnh để thăm dân cho biết sự tình, Quan ngồi ở đình soi nước và nhai trầu bồm bồm. Hễ quan vút một cái bã trầu nào xuống đất thì Trang Quỳnh, ngồi chồm hổm gần đấy, lại xông tới nhặt và bỏ vào túi.

Quan vút cả chục cái bã trầu, cả chục cái bã trầu đều được Trang Quỳnh lượm lên và rất cung kính cất vô bọc. Lấy làm lạ, quan huyện quát hỏi thì Trang Quỳnh kính cẩn trình rằng: "Bẩm lay quan lớn, con nghe nói miệng nhà quan có gang có thép, đồ kẻ khó vừa hẹp vừa thâm. Đồ kẻ khó thì mạn phép quan, lớn con đã thám hiểm rồi, nhưng miệng nhà quan thì thật tình con chưa có dịp nghiên cứu. Vì thế, con mới nhặt cái bã trầu mà quan lớn nhai xong vớt ra, để đem về phân tích xem gang thép nó ra rắng." Câu chuyện không ghi chép lại kết quả cái sự nghiên cứu của Trang Quỳnh về miệng nhà quan ra sao, thiềng thử ngày hôm nay dân ngụ khu đen vườn không biết rõ nó có giống đồ nhà kẻ khó không. Đành phải nhặt những bã trầu để nghiên cứu xem sao.

Sau khi liên danh Kỳ-Lễ không được niêm yết lần thứ nhất, Phó vương rêu kềm đã kích tùm lum rằng văn phòng Tối Viện đã cướp quyền của Đại hội đồng Tối viện để lập danh sách ứng cử viên Chánh Phó Tổng, như thế là vi hiến, vi luật.

Tối 12-8-71, đấng Chủ Tịch Tối viện đã cho báo chí biết rằng: "điều 14 luật 9/71 qui định Tối viện có nhiệm vụ nhận và xét tính cách hợp lệ của hồ sơ ứng cử Chánh Phó Tổng. Mà văn phòng Tối viện là cơ quan chính thức của Tối viện, vậy thì văn phòng hay đại hội đồng cũng xem xét. LD Kỳ Lễ không hợp nên bị loại. Ông Kỳ muốn nói gì thì nói, luật là luật."

Ngày 20-8-71 liên danh Minh-Minh rút lui, không chạy đua vô phủ đầu rồng nữa.

Ngày 21-8-71, Tối viện quyết định cho niêm yết lần thứ hai có tên liên danh Kỳ-Lễ trên danh sách ứng cử viên Chánh Phó Tổng.

Phó vương rêu kềm họp báo tuyên cáo không thêm tranh cử, vi liên danh của ông đã bị loại ra khỏi bản danh sách niêm yết lần thứ nhất và ông không hề khiếu nại, như thế sự ghi tên liên danh Kỳ-Lễ trên bản niêm yết danh sách lần thứ hai là phi pháp.

Tối Viện bèn đáp lễ rằng thì là: "Văn phòng Tối viện, phải được coi là khác với đại hội đồng Tối viện, vì vậy, phán quyết ngày 21-8-71 của đại hội đồng vì quyền hạn lớn hơn nên mặc nhiên quyết định niêm yết danh sách lần thứ nhất của văn phòng coi như hết hiệu lực. Trên căn bản pháp lý, việc niêm yết liên danh Kỳ-Lễ lần thứ hai như vậy kể như xong, ông Kỳ muốn nói gì thì nói, nhưng không nạp đơn xin rút hợp pháp, thì cuộc bầu cử xem như vẫn có hai liên danh, phiếu Ông Kỳ vẫn phải được in, tiền chi phí vận động vẫn hợp lệ như thường".

Có nguồn tin cho biết rằng Phó vương có thể bị truy tố ra Tòa về tội mạt y Tối viện vì dám nhục mạ Tối viện là Tối cao mỹ viện.

Miệng nhà quan có gang có thép hay không, xét quá, đểch dám trả lời, sợ nó cắn thì bỏ mề.

CON ONG

Một bờ sách luật

Sau khi Tối viện nước Annam đệ nghị công huê tuyên một lèo 3 phán quyết vào ngày 21-8, Tòa Đại sứ nước Anh-Cát-Li bèn lấy làm một sự khâm phục hết mình, nên vội vàng đem một ít sách luật đến kính tặng. Chắc chắn phải là sách luật Anh lê. Mà sách luật Anh-lê thì «sua» là không có gì hay ho, hấp dẫn, tuy các ông Tòa và các luật gia Anh-cát-li vườn nổi tiếng là xuất sắc vào bậc nhất nhì thế giới. Nhưng luật lý Anh lê cam đoan là thua xa luật lý Annam cộng hòa ta. Thật mà, trên toàn thế giới có hai bờ luật thì Tối viện Annamta đã chiếm một bờ rưỡi rồi. Không nói đâu xa, duy mấy phán quyết và quyết định thần sâu của Tối viện ngày 21-8-71 cũng phải kể là luật lý đầy một bờ. Chả thế mà những lời «khen tặng» dành cho nó giá có đem hết tiết các bờ hiện có ở nước Annamta ra mà đưng cũng vườn không hết.

Mạn phép đề nghị quý cụ Tối viện đem mấy phán quyết và quyết định ấy «viện trợ» cho tất cả các nước trên thế giới, nhất là «viện trợ» cho các nước vẫn tự nhận là văn miềng, tiền tiến. Để chúng nó học tập cho chúng nó sáng mắt ra, văn miềng tiền tiến gì mà dở ẹc, không hiểu «dân chủ pháp trị» đến nơi đến chốn. Cam đoan khi chúng nó học tập hết một bờ luật của quý cụ thì cái nền «dân chủ pháp trị» của nước chúng nó sẽ khâm khá ra rít, dân ngụ khu đen của nước chúng nó sẽ được hưởng một cái sự hạnh phúc đáo đẽ. Khi toàn thế giới đều thấm nhuần được cái luật lý của Tối viện Annamta và đem ra áp dụng, thì chắc chắn sẽ có một nền hòa bình vĩnh cửu. Cái chương trình «hòa bình qua luật pháp» mà các luật gia trên thế giới hợp lời, hợp lui, hùng hục bàn cãi vung xích chó từ trước tới nay, tốn bao nhiêu nước miềng mà vườn không đi đến đâu, cam đoan sẽ sập tiệm.

Lại cam đoan giải hòa bình Nô-Ben (xin các bạn ấn công đừng sấp chữ lộn Nô-Ben ra Nô-He đi nhé) sẽ về tay Annamta. Ôi, nhờ ơn Tối viện mà Annamta sẽ rạng mây rạng mặt với năm châu. Bao nhiêu truc trên rừng cũng không đủ dùng để ghi công ơn của Tối viện. Hút cạn hết nước của tất cả các đại dương cũng không đủ dùng để pha mực chép công ơn ấy. Cụ chủ tịch Tối viện dạy rất đúng rằng nhờ cụ mà Tư Pháp Annamta đã nổi, vậy mà còn nói này nói nọ. Xin cụ xá u, xá mề, xá lăm, xá lỏi, xá lực tầu xá cho những người trần mắt thịt đã đại đột nói này nọ.

Phàm ở đời cái gì nổi cũng khiến cho thiên hạ sàm báng, nói ra nói dờ, cụ miềng chấp cho.

Công ơn của Tối viện to và dài như thế, cho nên có người hỏi rằng: luật là luật, còn Tối viện là cái gì, thì câu trả lời thật quá dễ dàng. Này nhé, cây đa tại vườn bông góc đường Công Lý Gia Long được «đời» phong cho là cây đa Công lý. Mà Công lý đã là cây đa thì Tối viện là... cụ đa chứ còn là cái gì nữa? Cây đa có thể gãy đổ nhưng củ đa lại sinh ra cây đa khác mấy hồi, và sự tích cứ thế tiếp diễn dài dài và bền bền.

Ngàn thu vĩnh biệt

Cố Đại Ủy Phi công:
HUYNH VĂN LÀI

Hoa tiêu khu trục Phi Đoàn 518
Đã bỏ mình vì Tổ quốc trong một phi vụ anh hùng hồi 16g30 ngày 16-8-1971 tại Phước Long.
Chúng tôi nghiêng mình vĩnh biệt Lài và ngậm ngùi bày tỏ nỗi đau đớn tiếc thương cùng tang quyến.

Khóa 65A Phi Hành

VIÊN NGỌT ĐỀ ƯƠNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRACYN

- 2 TRỤ-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
- SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHẬN HIỆU TRÁI TIM

LTS.— Mục này mở ra nhằm thân góp tất cả những nguyện vọng, những tiếng kêu than hoặc thắc mắc và luôn cả những sự chửi bới của dân chúng. Con Ong sẽ lần lượt đạo đạt lên các ông nhà nước. Thưa đó là một cái gạch nối liền sự bang giao giữa dân chúng mi nhà nước vậy.

Trò đùa giết dân

Một độc giả C.O ở Darlac gửi thư về tòa báo "kể chuyện vui, như sau:

"Đã là lính gác đường, dĩ nhiên được dân chúng đặt hết tin tưởng vào bốn phận gìn giữ an ninh, trật tự chung của họ. Nhưng mấy ông nhà binh có nhiệm vụ canh gác ở khoảng đường Thọ Thành, Đức Minh thuộc tỉnh Darlac đã hại dân bằng trò giải trí động trời: Các ông ấy thường đặt lưu đạn M. 79 một bên đường rồi lấy củ vùi đi, sau đó đứng cho án hằm một mé đường, chỉ trừ vựa lỏi, cho xe vận tải đi qua trái mình. Tất nhiên tài xế phải cố tránh nhưng nếu chẳng may bánh xe cán phải mìn, chất nổ phá hại xe là các bố lính gác đường vỗ tay cười chơi.

"Mới đây, một xe chở cát từ Thọ Thành lên Đức Lập cũng vì trò chơi đó mà nổ tung bánh xe. Cũng may tài xế và người phụ tá không chết.

Không biết xếp của mấy bố lính nói trên là ai mà dung túng cho bọn đàn em lấy đạn làm trò đùa như thế. Đất nước này hết C.S rồi hay sao mà đặt mìn giết xe của dân? Hay các bố coi dân là kẻ thù của mình.

Không nên lột thêm khổ dân

Một số độc giả tại Tuy Hòa than phiền về một tờ tuần báo có tên là «Báo Tiếng Dân» của nhà nước đã bắt anh em cán bộ PTNT Phú Yên phải mua mỗi số với giá 25 ti. Tờ báo này chuyên dạy độc giả đánh số đề, tức là dạy cho dân mỗi tuần nộp cho bọn cá mập.

Cán bộ thường là những bọn r ách, mà mỗi kỳ phải ề cở ra mua một số báo 25 ti để học cách đánh số đề thì đau quá. Yêu cầu các bố có trách nhiệm đừng dùng quyền hành bóc lột anh em như thế. Hay các bố muốn giúp anh em làm giàu bằng cách đánh số đề chăng?

Nói lòng dân Đà Nẵng

C.O nhận được thư của một số dân chúng ở Đà Nẵng thắc mắc như sau:

1/ Mỗi gia đình trong Thị-xã đã nộp thuế rác hàng tháng, thì việc hút rác, vệ-sinh trong Thị-xã phải do Sở Vệ-Sinh lo, không có lý do gì để bắt họ đi «dân công» nữa. Nếu nhà nào ăn ở đơ-dáy như xả rác bừa bãi trước nhà, thì Cảnh sát cư phat

2/ góp tiền mỗi nhà 200đ không cấp biên lai, thì ai kiểm soát việc thu, chi? Liên gia trưởng thu nộp cho khóm, khóm thu nộp cho khu phố, khu phố nộp cho Tòa Thị Chính, số thu hao nhiều, chi dụng bao nhiêu, còn lại bao nhiêu, nộp bao nhiêu tại mỗi nơi, ai biết, ai hay? Chắc chắn sẽ có nhiều thăng ăn bần, thì lấy sổ sách nào để kiểm soát?

3/ Đà Nẵng có chừng 400.000 dân, cứ tính đở đồng 8 người một nhà, vị chỉ có 50.000 gia đình. Ai hơi đầu đi hút rác cả ngày, thái thì bằm bụng bố thí cho 2 bò cho xong. Tính cứ 5 nhà có một nhà đưa người đi «dân công» và 4 nhà trả tiền, sẽ thấy 1 số thu là: 200đ x 40.000 nhà = 8.000.000đ (tám T). cho thuê đi 1.000 nhân công, mỗi nhân công 1.000đ = 1.000.000đ còn dư lại số tiền không lồ 7.000.000đ (bảy triệu), chắc là để mấy thằng to đầu chia chác bỏ túi.

4/ Tuần này làm Vệ-sinh cho Sở Vệ-sinh được, thì tuần sau sẽ làm đường cho Công-Chánh, tuần sau nữa phát thư dùm cho Sở Bru-Điện, gia đình nào không cứ người phải nộp 2 tờ, đó là một kế-hoạch tinh-vi để làm tiền của Chính-quyền thị-xã.

Dân bây giờ chỉ còn 1 cái khổ rách, đã bị ngắt-ngư từ lâu vì thuế má kiềng-ước, song -hành, phân-xuất ra-quần, nay còn bị lột nốt cái cái khổ rách để đưa tổng-ngõng của quý ra như ở. E-dong sao?

TRANG II

CỬU SỪNG

Ấn đoạn nghĩa tuyệt thi!

Cửu Sùng có ba thằng con trai mới về đầu quân làm cho nhật báo... «nâng bi» ông lớn. Trong khi đó thì Cửu Sùng lại làm ở báo Con Ong, một tờ báo từ trước đến nay vẫn chủ trương đối lập thật lực mi nhà nước. Bỏ thì đối lập, các con thì lại đi nâng bi. Vậy nên, trong một cơn cảm khái ra rít, Cửu Sùng đã phóng bút mần bài thơ này để gửi tới ba đứa con yêu:

Hôm nay đọc thấy tin trên báo
Mới biết ba con «khá» cả rồi
Đánh thuê chữ mướn bằng cây viết
Các con rồi khổ đầy con ơi!
Bổn bổ con ta cùng một nghiệp
Nào có ra gì kiếp đời trôi
Nửa đời sương gió ngang tàng ấy
Rút lại không bằng cục bút ối!
Bổ bổ con con giờ mỗi ngả
Càng nghĩ càng thêm luống ngậm ngùi
Vận nước nhỏ nheng, ôi! bi bết!
Nhìn đi nhìn lại lũ đời uoi,
Những phường tục tử khua môi mếp
Yêu nước thương dân: nhục giống đời!
Ba con yên phận thờ minh chủ
Tuổi tác ba con cũng lớn rồi
Cổ lớn có khôn thời phải nghĩ
Đừng cho ngòi bút nhuộm tanh hôi
Giấy trắng mực đen còn lại mãi
Giữ sao đừng để tiếng cho đời
Bi giờ thì bỏ đi đường bổ
Tuyệt tình, hết nghĩa các con ơi!
Bao giờ đất nước thanh bình lại
Gặp nhau con, bổ vỗ tay cười
Hận thù xóa hết, con và bổ
Cùng nhau lại tính chuyện rong chơi
Lân Quang Minh Đình(I) rồi đi nhót
Dĩ vãng quên đi mặc xác đời
Có bấy nhiêu lời tâm huyết ấy
Gửi về cho mấy đứa con tôi
Tháng bảy tháng ngâu trời đất thăm
Mưa gió ngoài kia vườn sứt sùi
Bao giờ minh chúa thay hôn chúa
Bổn bổ con minh lại sống vui

Tuần báo Tuổi Hồng và nữ tài tử Kiều Chinh.

Tuần báo Tuổi Hồng do bà già giết giặc Nguyễn thị Kim Thoa làm chủ, số ra mắt tuần này, nơi trang bìa có in hình một cô gái trần truồng tở hồ trông ghê bỏ mẹ! Và trông lại có vẻ giống bà Trần thị Kim Thoa hồi mười mười năm về trước. Và ngay bên cạnh tấm hình tở hồ 1, những tên ma giáo vạt mũi chưa sạch trong tòa soạn Tuổi Hồng lại ghi chú rằng: «nữ tài tử Kiều Chinh thế họ thế kia trăm phần trăm». Còn bài vở bên trong thì năm sáu trang viết về Kiều Chinh với những sự phỏng vấn ba lảng xịch xỏ, lếu lếu.

Ông Nguyễn năng Tế (chồng bà Kiều Chinh) mí lì Kiều Chinh sau khi nhìn thấy cái tờ báo sọt rác, đầy rẫy những sự dâm ô, dơ dáy ấy trên các sạp báo bèn khóc thét lên. Cũng nên biết rằng bà Kiều Chinh năm nay sắp sửa ăn mừng tứ tuần đại khánh, về phương diện niên tuế chỉ kém bà Bích Thuận chừng gần một giáp. Con trai, con gái cũng lớn bằng con sào cả rồi, giá ông Nguyễn năng Tế lấy vợ sớm hơn một chút nữa thì có thể có dư sức để ra mấy cái đứa khốn nạn trong tòa soạn Tuổi Hồng.

Báo Tuổi Hồng vốn là một báo Híp-pi chuyên môn gây sứt căng đan trong giới cải lương, điện ảnh hoặc ca sĩ để kiếm chút cháo. Thiết tưởng làng báo Mít cần phải có thái độ mí lì cái đám con nít khốn kiếp đó, nhất là đối mí lì cái bà già giết giặc Nguyễn thị Kim Thoa.

Người ta đồ chừng rằng cái bà Kim Thoa hay Dạ Xoa này không khéo mắc phải cái bệnh mà người Tây Phương gọi là «Exhibitio-nism», tức là thích khào thân, thích trần truồng như nhộng, thích phô bày cái chỗ kín đáo nhất của mình ra cho bà con thiên hạ coi, nên chỉ tưởng ai cũng mắc cái bệnh như mình hết.

Bà Kiều Chinh vốn là một vị hiền mẫu và cũng là một đảng «hiền thế» nữa. Vậy thì xin bà Kim Thoa hôn danh là Dạ Xoa đừng có ngậm máu phun người. Nếu bà Kim Thoa thích tở hồ thì nên tở hồ ở trong phòng kín, rồi triển lãm «cái bánh thuốc lào» cho chồng bà coi riêng, chớ đừng nên dơ vấy cho người khác. Một sự vụ không trắng trợn như thế sẽ bị coi là trái luật giang hồ và sẽ bị quần hùng xúm vào hỏi tội bằng một phiên bẽ hơi đồng... i quên... họp hội đồng.
Nghe rõ chưa, hả bà chị Dạ Xoa?

Đại diện hai phe Bồ Cu và Điều Hầu ỳnh lớn!

Sáng 27-8, một vụ biểu dương lực lượng vô cùng ngoạn mục giữa hai phe Bồ Cu và Điều Hầu đã diễn ra tại nhà hàng Bồ-Đa ở đường Tự-Do. Đại diện cho phe Điều Hầu là quan tư Phạm Huấn, một người được coi như là ông anh chi tiền của tuần báo Điều Hầu. Còn đại diện cho phe Bồ Cu là Trung tá Đầu tùy viên quân sự của cựu quốc trưởng Dương văn Minh.

Nhà báo Phạm Huấn có minh chủ của ông là đương kim Thiên tử Nguyễn văn Thiệu.

Trung tá Đầu cũng có minh chủ của ông là cựu Thiên tử Dương văn Minh. Hai ông đều vận gồng Trà Kha lên để bênh vực cho minh chủ của mình.

Nhà hàng Bồ-Đa lúc bí giờ có đông đủ tất cả quần hùng thuộc cả hai đạo Hắc Bạch. Phái Nga Mi thì có rất nhiều cô Hippie để hở cả đùi lẫn rốn, Bọn Cái Bang thì có mấy thằng ra ứng cử lại và đang giở giọng ca bài xin phiếu, lấy ông đi qua lấy bà đi lại ngẫu xỉ. Còn phe Thiệu Lâm thì cũng có mấy bố thầy tu xuất vira mới bỏ chùa bỏ nhà thờ để dự định một cuộc lấy vợ.

Nguyên do là trong lúc tiếp xúc mí mấy nhà báo Mèo, Trung tá Đầu có kể cho họ nghe về một vài cái ô-dờ-sú của những sự bầu bán lem nhem, trong đó có cả cái sự tài liệu mật tố cáo gian lận.

Nhà báo Phạm Huấn thoáng nghe thấy bèn nổi sùng lên mà mắng rằng: «Nói láo! Đã bầu đầu mà biểu là ăn gian? Ai người ta thêm ăn gian? Mà việc chi phải ăn gian cơ chứ?»

Thế là hai bên lời qua tiếng lại, từ đầu võ mồm tiến tới đấu võ bằng chân tay. Phạm Huấn vốn to con nên mỗi lần chưởng lực phóng ra là khiến cho đối thủ phải hoa mày chóng mặt. Tuy nhiên Trung tá Đầu vốn đã từng lưu lạc sang bên Băng Cốc nên bèn giở võ Thái Lan ra chống cự lại.

Quần hùng phải xúm lại can ngăn lúc đó hai phe Điều Hầu và Bồ Cu mới chịu bắt tay xừ huê. Tuy nhiên, trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết: Có hai em thuộc phái Nga Mi bị chưởng phong quạt vào người làm bay cha nó mất một nửa cái sù chiêng và rách một mảng si líp to bằng bàn tay.

Tối Cao Mỹ Viện mở cuộc thi huê hậu.

Cuộc thi huê hậu do Tối Cao Mỹ Viện đang lâm vào một cái thế kẹt gỡ mãi không ra. Thoạt đầu thì có 3 nữ thí sinh tham dự. Điều kiện dự thi hết sức ngặt nghèo. Phải có 40 chữ ký giới thiệu của các vị trong Thượng Bộ hay Hạ Bộ hoặc 100 chữ ký của các vị Trung Bộ. Nhưng có bao nhiêu chữ ký, nữ thí sinh mang số 1 vét gần hết tron hết chọi, chỉ còn thừa lại một ít cho cô mang số 2. Cô số 3 thì bị gạt ra khỏi cuộc đua vì cóc thu thập được đầy đủ chữ ký.

Nên chi, thoát kỳ thủy chỉ có hai cô dự thi mà thôi.

Nhưng đến phút chót, cô mang số 2 lại làm mình làm mẩy, không thèm dự thi nữa và bỏ cuộc ngang xương. Ban Giám khảo của Tối Cao Mỹ Viện bèn bấn xúc xích cả người lên. Nếu bi giờ cuộc thi huê hậu cứ tiến hành thi đếch còn ra cái thống chế Tito gì nữa. Thi huê hậu mà lí có trần sự cụ một người tham dự thì chả cần phải thi, chả cần cời trường để cho thiên hạ ngắm nghĩa, rồi đo vòng ngực đo vòng mông, cũng trúng giải là cái cẳng.

Chính vì những lẽ đó, Tối Cao Mỹ Viện lại phải lôi cô cô mang số 3 ra dự thi để bù vào cái khoảng trống. Đã gọi là thi thì ít ra phải có 2 người tham dự, chớ nếu một người thì thi mí củ cái mẹ gì.

Tuy nhiên, cho tới phút này cô số 3 vườn còn rồi, nhất định khước từ cái ân huệ mà cà rớt í. Cô đã phát ngôn rằng: «Em chả! Em chả!»

Mặc dù vậy, người ta vườn lôi cô cô số 3 ra bắt buộc phải dự thi. Chú Cẩm Lìn (tiếng Quảng Đông, phiên âm ra danh từ Hán Việt là Kim Liên) chủ tịch Tối Cao Mỹ Viện biểu rằng thì là «Luật pháp mà luật pháp. Na noa se na noa (La loi c'est la loi!) Không dự thi thì có chầu về bót. Vậy cái nị muốn ngồi chơi xơi nước hay nà đi tí?»

Tổng Ngọc gạ phát mại đô la

400 tỉ Mít một đô la. Ai muốn mua thì mại vô. Muốn mua bán nhiều cũng được. Ai cũng có quyền mua. Nhà nước sẽ mở cuộc báo đô la công khai. Và mua xong đem gửi tại nhà băng cho nó chắc. Đầu cơ tích trữ đô la còn hơn là đầu cơ tích trữ vàng. Tích trữ vàng vừa sợ bị kẻ cướp thẳm viếng và có khi lại còn bị nhà nước bắt bỏ mẹ!

Thưa đó là lời quảng cáo phát mại đô la của ông Tổng Ngọc còn hấp dẫn hơn cái vụ quảng cáo thuốc Tam Tinh hải cầu Bồ Thận hườn, hay thuốc Cam Tích tán hoặc đầu Cù là Đại Quang.

Mông sừ Tổng Ngọc đã giải thích rằng, số dĩ phải mang số đó là còn lưu trữ ấy ra phát mại là cố để chống nạn lạm phát bởi khối lượng tiền tệ lưu hành gia tăng quan trọng và gây lại niềm tin của dân Mít đối mí lì tiền Mít đang biến dần thành tiền Lèo.

Tuy nhiên chỉ có những đứa nào điên hoặc là dục của, nhiều tiền quá xá không biết làm cái đếch gì thì mới mang tiền đi mua đô la của nhà nước. Vì lẽ, giá đô la chợ đen hiện nay chỉ có 340 tỉ Mít một đô la. Giấy đô la 100 hi giờ có 34.000. Còn những loại giấy đô la 20.10 hay 5 thì chỉ phải mua với giá 32.000 một trăm đơn.

Có điều rằng nếu mua đô la chợ đen mà nhà nước bắt được thì đi tí sớm. Hoặc nếu không muốn đi tí thì phải cũng có hồn hết.

(1) Một tiệm hút sang trọng ở Chợ Lớn, nơi quần hùng tụ họp để tán láo.

Con Ong phân tích thành phần đảo kép mới của

Nhà Hát Tây

● 40 đảo kép cũ tái đắc cử - Dân Biểu chột tượng Chàm dẫn đầu toàn quốc, bỏ xa Trần Văn Đôn và Trần Văn Tuyên - Tay chân ông Thiệu chiếm được hơn 80 chỗ, đối lập được hơn 30 ghế.

Cho đến khi số báo này lên khuôn, mặc dầu nhà nước vẫn chưa công bố kết quả chính thức cuộc bầu cử Hạ viện ngày 29-8 vì tại nhiều đơn vị còn đang phải "điều chỉnh biên bản".

Tuy nhiên, kết quả tạm thời cũng có thể là kẻ thù chính thức. Vì thế, để đọc giả có một cái nhìn tổng quát về 159 đảo kép mới của nhà Hát Tây trong nhiệm kỳ mới, sau đây, Con Ong xin đăng toàn thể kết quả với chi tiết về tuổi tác, quê quán và nghề nghiệp của từng đảo kép, sau đó, sẽ nhận xét về thành phần này. Sau đây là các chi tiết về "toàn bản" Đoàn "Bá lương 2"

TẠI QUÂN KHU 1

Quảng Trị :
— Tôn thất Hoàn sanh 1936 ở Huế, Dược sĩ.
— Trư Đờ Minh, 1938 Điện Hanh (Trung phần) Thương gia.

— Nguyễn Văn Kim, 1945 Nghệ An, công chức.

Thừa Thiên :
— Nguyễn Ngọc Nghĩa, 1929 Huế, DB tái đắc cử
— Liên Bảo, 1941 Thừa Thiên, Dược sĩ

— Trần Ngọc Giao, 1929 Thừa Thiên, dược sĩ
— Nguyễn Phước Vinh Tùng 1938 Huế, tư chức.

Thị xã Huế :
— Trương Ngọc Thu, tức Kiên mộng Thu, 1941 Long Xuyên, Dân Biểu tái đắc cử.

Thị xã Đà Nẵng :
— Phan Xuân Huy 1940, Quảng Nam, Dân biểu tái đắc cử

— Nguyễn Văn Phước 1946, Quảng Trị, Quân Nhân (Thiếu úy)

— Đoàn Mai, 1934 Huế, Quân Nhân (thiếu tá)

Quảng Nam :
— Lê Đình Duyên, 1928 Quảng Nam, Giáo sư tư thực

— Nguyễn Đức Cung, 1944 Quảng Bình, Giáo sư

— Phan Thiệp 1925, Quảng Nam, Dân biểu tái đắc cử.

— Lý Trường Chân, 1924 Quảng Nam Công chức.

Quảng Tín :
— Trần Công Định 1925 Quảng Nam, giáo chức.

— Nguyễn Mậu 1914 Quảng Tín, dân Biểu tái đắc cử.

— Võ Hữu Thu 1930 Đà Nẵng cựu Bộ Trưởng liên lạc QH.

Quảng Ngãi :
— Trần Văn Đôn 1917 Bordeaux, cựu Nghị sĩ.
— Hồ Ngọc Cẩn 1929 Quảng Ngãi Nông gia.

— Tạ Thanh Hối 1942 Quảng Ngãi cựu quân nhân.
— Nguyễn Văn Hàn 1931, Quảng Ngãi, giáo sư.

— Mai Ngọc Dược 1921 Thừa Thiên, cựu tỉnh trưởng

— Đinh Văn Rời 1931 Quảng Ngãi Dân biểu tái đắc cử.

QUÂN KHU 2
Thị xã Qui Nhơn :
— Trần Lộc 1922 Bình Định, Dân Biểu tái cử

Bình Định
— Nguyễn Hữu Thời 1928 Bình Định, db tái cử

— Nguyễn Ngọc Liên 1929 Bình Định, công chức.

— Lê Văn Diện 1926 Bình Định, db tái cử

— Huỳnh Văn Trứ 1925 Bình Định, công chức

— Nguyễn Hào 1939 Bình Định, công chức.

Phước Yên :
— Nguyễn Công Hoan 1943 Phước Yên, Giáo sư

— Trương Văn Nguyên 1936 Phước Yên, Giáo sư

Thị xã Nha Trang :
— Nguyễn Văn Cử 1934 Bắc Ninh, Quân nhân (Thiếu Tá KQ)

— Trần Văn Sơn 1933 Thừa Thiên, Quân nhân (Thiếu Tá H.Q.)

Khánh Hoà :
— Nguyễn Tố 1925 Khánh Hoà, Quân Nhân

— Trần Văn Chung 1942 Khánh-Hoà, Nghị-Viện

Thị xã Cam Ranh :
— Lý Hiến Tài 1933 Chương Thiện, Quân Nhân

Ninh Thuận :
— Ngô Văn Luân 1935 Ninh Thuận Quân Nhân

— Trương Văn Xuân Báo 1939 Ninh Thuận, Giáo Sư

— Lưu Quang San, 1938 Ninh Thuận, Giáo Sư.

Bình Thuận :
— Đinh Xuân Dũng 1939 Quảng Bình, Quân Nhân

— Nguyễn Quốc Biền 1940 Nghệ An, Nghị Viên.

— Đặng Quang Lương 1929 Bình Thuận, Quân Nhân.

— Lý Sưu Coong 1929 Hải Ninh, Quân Nhân.

Quảng Đức :
— Vương Sơn Thông 1935 Thái Bình Nghị Viện

Kontum :
— Nguyễn Văn Thống 1932 Hà Đông, DB tái cử

— Nguyễn Văn Phiến tự Péang 1924 Kontum, dân biểu tái cử.

Pleiku
— Hồ Uyên 1926 Pleiku, Dân biểu tái cử.

— Ngô Xuân Thu 1942 Bùi Chu, Quân nhân.

— Nay Lo 1914 Pleiku, Quân nhân.

Darlac :
— Trương Như Thiêm 1946 Quảng Bình, Dược sĩ

— Nguyễn Phước Quang 1940 Vinh Long, công chức.

— Y-Dhe-Adrong 1924 Darlac, nông.

Phước Bôn :
— Đinh Xuân Minh 1932 Nghệ An, Bác sĩ

— Reom Anhot 1939 Phước Bôn, db tái cử

Tuyên Đức :
— Nguyễn Văn Thuận, 1939 Nghệ An, Bác Sĩ

— Touneh-Tong 1934 Tuyên Đức, Nghị Viên

— Đèo Văn Tse 1925, Lào Kay, Nghị viên.

Thị xã Đà Lạt :
— Đinh Văn Đe 1928 Châu Đốc, Dân Biểu Tái cử.

Lâm Đồng :
— Tô Đức Hạnh 1940, Kiến An, Giáo Sư.

QUÂN KHU 3
Đô thành Saigon
Đơn vị 1 :

— Lý Quý Chung, 1940 Mỹ Tho, dân biểu tái cử

— Hồ Ngọc Cừ 1924 Sađéc DB tái cử

— Nguyễn Hữu Chung 1939 Bến Tre, DB tái cử

— Nguyễn Trọng Nho 1938 Ninh Bình, DB tái cử

— Trần Văn Tuyên 1913 Tuyên Quang Luật sư

Đơn vị 2
— Trương Vi Trí 1942 Rạch Giá Dân Biểu tái cử

— Huỳnh Ngọc Anh 1930 Vĩnh Long (Dược sĩ) dân biểu tái cử.

— Giáp A Sáng 1932 Hải Ninh, Quân Nhân.

— Diệp Văn Hưng 1922 Hải Phòng, Dân Biểu tái cử

Đơn vị 3
— Hồ Văn Minh 1936 Biên Hòa. (Bác sĩ) Dân Biểu tái cử

— Võ Văn Phát 1926 Chợ Lớn Dân Biểu tái cử

— Hồ Ngọc Nhuận 1935 Mỹ Tho Dân Biểu tái cử.

— Phùng Công Phú 1919 Hải Ninh, Quân Nhân.

GIA ĐỊNH
Đơn vị 1 (32)
— Như Văn Uy 1938 Hà Nam Nghị viên (ký giả).

— Nguyễn Ngọc Bảy 1930 Nghệ An, Bác Sĩ

— Đặng Văn Tiếp 1934 Nam Định, Quân nhân (Thiếu tá KQ)

— Trần Đình Ngọc 1929 Bùi Chu, Công Chức

Phước Long
— Nguyễn bá Lương 1912 Kiến Phong, Dân Biểu

Long Khánh
— Vũ Công 1944 Ninh Bình Công chức.

Bình Tuy
— Đào Hữu Giao 1936 Quảng Yên, Dược sĩ.

Phước Tuy
— Vũ Văn Quý, 1932 Bùi Chu, Quân nhân.

Biên Hòa :
— Ngô Trọng Hiếu 1912 Hà Nội, tư chức

— Trần Minh Nhứt 1938 Biên Hòa, db tái cử

— Phạm Anh 1929 Thừa Thiên, quân nhân (Đại tá cựu Thứ trưởng)

— Nguyễn Thị Lý 1936 Biên hòa, nghiệp chủ.

Bình Dương
— Trương Văn Phúc 1930 Bình Dương, Quân Nhân

— Nguyễn Văn Hào 1927 Bình Dương Dân Biểu tái cử

Bình Long
— Phạm Kế Toại 1934 Hà Nam Bác sĩ

Tây Ninh
— Hồ Đức Trung 1925 Long An, Quân nhân.

— Trần Đức Trọng 1945 Tây Ninh, Công chức.

— Phạm Văn Rồng 1944 Tây Ninh Quân Nhân

Hậu Nghĩa
— Phạm Văn Lớn 1939 Tây Ninh Nghị viên

— Nguyễn Văn Quý 1940 Hậu Nghĩa, Dân biểu tái cử

Long An :
— Nguyễn Thị Hai 1922 Gò Công dược sĩ

— Nguyễn Văn Tiết 1938 Long An DB tái cử

— Trần Cảnh Trung 1941 Gia Định Công chức.

Thị Xã Vũng Tàu
— Trần Cao Đe 1937 Vũng Tàu Bác Sĩ.

QUÂN KHU 4
Thị Xã Mỹ Tho

— Lê Tấn Trang 1942 Định Tường công chức

Định Tường :
— Nguyễn bá Cẩn 1930 Cần Thơ Dân biểu tái cử

— Phạm Văn Trọng 1910 Mỹ Tho giáo chức.

— Đào Bá Ngọc 1931 Nam Định Quân Nhân.

Thị xã Cần Thơ
— Lê Văn Hiến 1939 Hà Nam Bác Sĩ.

Phong Dinh
— Dương Vy Long 1936 Hà Nam, Dân Biểu tái cử.

— Phạm Tấn Hùng 1933 Vĩnh Long, buôn bán

Kiến Phong :
— Nguyễn Minh Phú 1928 Sa Dec Quân Nhân

— Dương Thanh Tồn 1945 Long Xuyên Quân Nhân Phật Giáo HH

Kiến Tường
— Võ Thành Sơn 1936 Kiến Tường Nghị Viên

Kiến Hòa
— Nguyễn Văn Diệu 1930 Kiến-hòa Quân nhân

— Nguyễn Tất Thịnh 1921 KH Quân nhân

— Huỳnh Ngọc Diệu 1941 Trà Vinh Giáo sư

— Võ Long Triều 1934 K-H Quân nhân

— Mã Thất 1928 Quảng Bình, thương gia

Bạc Liêu:
— Lâm Hoàng Hôn 1928 Bạc Liêu Nghị Viên.

— Nguyễn Văn Chi 1917 Saigon Dân Biểu tái cử.

— Sơn Sư 1922 Bạc Liêu Công Chức

Chương Thiện :
— Trương Thị Bích Diệp 1936 Thừa Thiên Dược sĩ.

— Trần Thắng Thước 1938 Hà Tiên quân nhân

— Danh Nở 1928 Kiên Giang db tái cử.

Ba Xuyên
— Phạm Văn Út 1925 Sa Đéc Quân nhân (Đại Tá)

— Hoàng Thông 1933 Quảng Bình Dân Biểu tái cử

— Hồ Văn Xuân 1936 Ninh Thuận Luật sư.

— Sơn Thi 1922 Bạc Liêu Giáo chức.

Vĩnh Bình:
— Tôn Thất Đông 1926 Thừa Thiên Quân Nhân (Đại Tá)

— Phạm Hữu Gia 1938 Long Xuyên Bác sĩ

— Đỗ Thống 1936 Hà Nội Bác sĩ

— Thạch Lang Sa 1934 Trà Vinh Nghị Viên

Vĩnh Long
— Nguyễn Long Giao 1930 Cần Thơ nông gia.

— Nguyễn Văn Đảng 1926 Sađéc công chức.

— Huỳnh Văn Có 1920 Sài Gòn Nghị viên.

— Nguyễn Ngọc Tân (Phạm Thái) 1921 Vĩnh Long ký giả

Sa Đéc :
— Nguyễn Kim Phùng 1938 Chợ Lớn, Công Chức.

— Nguyễn Văn Ngân 1934 Thừa Thiên, Nghị viên.

Gò Công
— Phạm Thành Ngọc 1934 Mỹ Tho, Quân Nhân.

An Xuyên
— Lê Chí Hiếu 1943 Quảng Trị, Luật Sư

— Nguyễn Văn Bảy 1938 An Xuyên, Dược Sĩ.

CÒN NỮA

CÁI KÈ DÈ NGỒNG

Thăng Nghèo viết thay DHC

Đa tạ cụ Tổng Ngạc

Mỗi lần Ông Tổng Ngạc trấn an dân chúng về chuyện gì thì y như rằng, lời trấn an của ông đã trở thành sự thật. Hơn hai năm nay, từ ngày ông hy sinh đứng ra để cai thầu nền kinh tế Giao Chỉ, hái độ của ông đối với hiện tình kinh tế chỉ là thái độ của một người vô trách nhiệm, thái độ của một người ngồi mát ăn bát vàng cho nên mọi lời trấn an, mọi quyết định, mọi biện pháp đều biến thành những con số không, là những sợi giây xích xiết cổ người dân, hoặc những viên đá nặng ngàn cân quẳng vào gáy để cho người dân gánh đi rồi nói rằng, hãy ráng gánh đi, không nặng đâu.

Ông không phải là người nghiện thuốc lá không phải là người nội trợ, ông cũng đâu phải là thăng lĩnh, thăng thư ký, đâu phải là dân lao động, nông dân... Ông là người của nội các, cai thầu một bộ, tiền lương nhiều, bổng lộc cao, ở nhà lầu đi xe hơi, ra vào nhà hàng sang trọng, cuộc sống trường giả của ông xa cách với dân nghèo, vì vậy có bao giờ ông hiểu được nỗi khổ của dân nghèo đâu. Không đau mắt làm sao biết thương người mù?

Bao lần ông trấn an là bấy nhiêu lần ông dùng đòn để quật ngã thăng dân, xô đẩy thăng dân vào thế thất lưng buộc bụng, tạo điều kiện cho giới gian thương bước một bước lên đầu người dân, bóc lột dân đến tận tận xương tủy, khiến người dân khốn khổ lại thêm khốn khổ. Giá hàng hóa tăng lên vù vù như dầu gặp gió, như nước thủy triều lên tràn ngập ruộng đồng, khiến cho những cây lúa chìm sâu dưới mặt nước phải chết dần mòn, hoặc già có ngòi lên được thì cũng bị những làn sóng đánh giập nát tan tành. Hình ảnh của dân nghèo hiện nay là hình ảnh của cây bông trồng trong chậu kiềng bên cái phòng tên nước, mà cây bông không bao giờ được vun tưới, nó đang chết dần mòn một cách khốn nạn. Giải pháp kinh tế của ông là cái giải pháp mở cái phòng tên nước tưới cho vườn hoa mà quên những cây bông trồng trong chậu kiềng đang chết khô.

Dân chúng đã bị chiến tranh tàn phá lại bị ông xiết cổ bóp hầu, bị gian thương tham những bóc lột, ông có hình dung được nỗi khổ của dân nghèo như thế nào không?

Cũng phải là vì theo ông, ông không hút thuốc lá, Ba Tàu Sui Phong moi túi dân nghèo đến cả chục tỷ bạc mà ông không hay, nếu là một người thường, lối lý luận như vậy là vô hại, nhưng đảng này, 1 Tổng trưởng kinh tế với bao nhiêu nhân viên kinh tế và kiểm hóa trong tay lại có thể vô tình được lên như thế nào?

Mãi bây giờ, khi tên Sui Phong đóp đến hàng chục tỷ, Ông mới khám phá, gọi là để đưa đường cho kỳ bầu cử sắp tới, Thăng Nghèo biết vì sao cho tới bây giờ ông mới phanh phui vụ Sui Phong ra vì hai lý do. Thứ nhất kỳ bầu cử TT xong, chưa chắc ông đã được ngồi lý như lời cụ TT anh minh đã phán, nên ông cần phải vén màn từ xưa tới nay, cái lối vén màn cũng là lối kiểm tra của các quan lớn ta. Thứ hai, vén màn để lấy điểm cho ngài, để chứng tỏ rằng mặc dù ngài bận lo thiết lập Phòng Thông Tin hỗn hợp để tranh cử, và mặc dù bận bịu với việc thăm viếng, tiêu diệt đối thủ, ngài vẫn luôn luôn để ý đến dân, tận diệt tham nhũng theo đường lối ngài đang đi. Cám ơn ngài lắm lắm, tham nhũng đã chết từ khuya rồi... mờ mờ nó đã bị bọn nhà báo, quật lên đầu tổ lai rai, nhưng ngài nói nó lại hóa ra là con chim đại bàng nên mờ mờ đâu làm...

Khui xong vụ Sui Phong, tưởng đầu là tên móc túi này được luật pháp ra tay, không để lại được luật pháp che chở. Sui Phong vẫn tro gan cùng tể nguyệt, Có lẽ vì thấy túi nó còn rỗng nên ông lại cho tăng giá thuốc điều, lần này không phải

Sui Phong mà đích thật là cụ Tổng móc túi dân nghèo.

Bây giờ ông lại trấn an dân chúng rằng nhu yếu phẩm không tăng. làm cho dân nghèo thấy nhột nhột đồng lương cố định đã phân chia đều vào đây rồi, bây giờ lại phải chia ra nữa. Trong tương lai không phải chỉ riêng tên ba tàu Sui Phong được móc túi, mà tất cả bọn con buôn đều có quyền móc túi dân nghèo. Hình ảnh của dân nghèo chỉ còn là thân cây không lá, trồng trong chậu kiềng đứng phơi mình trong ánh nắng gay gắt.

Khó xử

Sau khi Mỹ chính thức xác định kế hoạch lập quan hệ bình thường giữa Mỹ và TC và tán thành việc Trung cộng gia nhập Đại hội đồng LHQ. Trong phiên họp khoáng đại thường niên vào tháng 10-71 tới đây, khiến Ngài Tổng Giới lâm vào tình trạng khó xử, tấn thoái lưỡng nan.

Ngài là một trong 5 người hùng sáng lập viên của tổ chức quốc tế này hiện còn sống, cai quản một hải đảo với 14 triệu dân. Số phận 4 người kia là Tổng thống Hoaky Roosevelt, Thủ tướng Anh quốc Churchill, Tổng thống Pháp De Gaulle và Thủ tướng Nga sô Staline đã về chầu diêm vương từ lâu rồi. Chỉ còn một mình Ngài làm vua một cõi cứ tưởng là Ngài làm Tổng Thống đến muôn đời để "Thành thời thơ ấu rượu bầu, đứng đỉnh bô vàng nhạc ngựa" trên cái ngai vàng quý giá cao sang kia cho đến hơi thở cuối cùng, nào ngờ hôm nay gần đất xa trời Ngài lại lâm vào tình trạng khó xử.

Từ sau thế chiến thứ 2, trở về làm chúa tể một hải đảo, Ngài vẫn không quên nuôi chí mài gươm để chờ ngày phát cờ khởi nghĩa, vượt đại dương lấy trứng chọi đá, đem 14 triệu dân để mong đẻ bọ 700 triệu, thông nhất giang sơn bờ cõi. Đó là ý nghĩa vì sao Ngài vẫn không chịu nhượng ngai cho người khác. Vì Ngài thấy rằng, trách nhiệm của Tôn Tiên sinh giao phó Ngài vẫn chưa làm tròn và nếu Ngài nhường ngai cho người khác há chẳng phải là Ngài đào ngũ sao? Vì quan niệm như vậy nên dù đã già cả, chân yếu tay mềm, Ngài cũng nhất quyết phải thực hiện cho kỳ được cái mộng đó mới thôi.

Nhưng ai có ngờ đâu, giặc Nam Kha khéo bắt bính, Mới đây một trong những đồng chí vĩ đại nhất của Ngài đã phản trắc. Bản Hiến chương LHQ đã được các liệt cường long trọng chấp nhận nay trở thành tám giấy lộn vô giá trị. Roosevelt, De Gaulle, Churchill, Staline đã chết còn một mình Ngài những mong sao làm rạng mặt anh hùng để làm yên lòng người nơi chín suối, nào ngờ!

Ngày sáu khác, đêm năm canh, Ngài phải lao tâm khổ trí để suy nghĩ. Dù đã uống bao nhiêu sâm Cao ly, Tam tinh hải cầu bổ thận hoàn, Ngài vẫn xuống cân mất trông thấy.

Bên Hồ Nhật Nguyệt, gió thổi hây hây trắng sao văng vạc, bốn bề phẳng lặng như tờ Ngài sâu não đến nỗi toát mồ hôi lạnh, các quan nịnh thần của Ngài thấy vậy tới sấn sóc Ngài, thì Ngài nói giận lời dĩnh dĩnh đi hết để được rảnh trí. Khi các nịnh thần đi rồi, Ngài bèn sắp mình xuống đất, gọi hồn 4 ông mũi lỗ lên để vấn kế. Một lát sau Ngài thiếp đi, và mơ bị lạc vào động Thiên Thai, trong động có muôn ngàn Cung Tần Mỹ Nữ, tiếng hò la vang dội. "Êng nhạc giết gân đi mê ly là như thế nào!

Ngài mon men đi trong đám đông, va chạm vào da thịt đàn bà mà không có lấy một chút cảm giác tê tê. Đi đến một tòa đại sảnh thì Ngài đã mệt, chân đã mỏi, đành phải ngồi bệt xuống trước cửa ra vào mà thở róc ròi. Vừa tỉnh trí, bỗng Ngài nghe thấy tiếng cười quen thuộc từ bên trong phát ra, tiếng cười vang dội, rùng rợn như loài ma quái. Biết mình đã gặp được bạn xưa nên tung cửa bước vào quả nhiên Ngài

đã gặp được bốn vị tại phòng đại sảnh nhưng chai Whisky quảng vung vãi trong phòng, phải ráng làm chân ngài mới khỏi dẫm lên những mảnh vỡ chai vỡ nát văng vãi trên nền gạch bóng rọi. Ba vị kia say mềm, người gục xuống bàn, người tựa vào ghế, người lăn ra đất gáy o o, chỉ còn mình Roosevelt là còn thức, vừa thấy Ngài R cười mím, hỏi thăm sức khoẻ qua loa theo lối xã giao, sau cùng R cũng ngủ thiếp đi. Quá tức giận Ngài đến gần lấy tay lay người bạn chí thiết thuở xưa, nhưng ông nào có tỉnh, Ngài lay mãi lay mãi, người anh em kia chỉ phát ra mấy tiếng no no.. Tiếng No quá mạnh khiến Ngài giật mình tỉnh giấc, trời đã về khuya hồ Nhật Nguyệt chỉ còn là một đóm đen lạnh buốt.

Đá dít

Cách đây 17 năm Mỹ đưa ông Diệm về nước điều đình với Pháp để cho ông Diệm làm thủ tướng nước Giao Chỉ sau Mỹ đá dít Pháp dùng ông Diệm đuổi hết Pháp về nước trước, Phế Bảo Đại để ông được làm dzua chín năm sau Mỹ nghỉ chơi với Ô Diệm và Ô Diệm phải chết. Thế chiến thứ 2 Mỹ và Tưởng Giới là bạn chơi thân với nhau chống lại Mao, bây giờ Mỹ lại bỏ Tưởng chơi với Mao, không biết số phận của Tưởng Giới nay mai ra sao? Thân già sức yếu, có thể rồi đây dân Đài loan sẽ được dự lễ quốc táng của Ngài.

Năm 1968 Tổng Thống Thiệu mời ông già gân mần Thủ Tướng để xit nước. Sau 2 năm Tổng Thống lại cho cụ về vườn đuổi gà. Toàn dân An Nam cứ yên trí là cụ đã già thì về già háng chơi, không để năm 70 cụ lại ra tranh cử để gọi là "chính sinh" cho bạn. Năm nay nhân mùa bầu cử Tổng Thống Thiệu lại cho người mai mối đưa trâu cau đến hỏi cụ về làm vợ lẽ; thế là cụ vui vẻ chấp nhận. Ôi miếng đỉnh chung là thế đó. Được cụ làm lẽ chắc Tổng Thống Phu nhân sẽ không ghen, vì bà biết rằng cụ đã già rồi và dù có yêu Tổng Thống cách mấy cũng không thể chích choác ủng hộ một tí được, nên bà sẽ không để tâm đến chuyện đó, và sẽ có nhiều thì giờ để lo chuyện đại sự.

Khi ông Già Gân chánh thức nhận lời cầu hôn của chàng rể Nguyễn văn Thiệu, một nhà sư đã tiên đoán rằng, toàn dân A-Nam sẽ được dự một lễ quốc táng của cụ, sự tiên đoán này thật là xui xẻo và trái với Giáo lý nhà Phật là cấm sát sinh. Nhà sư bây giờ cũng khác với nhà sư ngày xưa. Xưa kia Phật dạy rằng "ấy ăn báo oán" nay đệ tử của Phật làm ngược lại "lấy oán báo oán". Có nghĩa là khi nhà sư không thích ai thì cứ việc rửa cho kẻ đó chết đi cũng chẳng sao. Như vậy đệ tử của Phật đã dứt giai đoạn, nếu một người có tội cần phải tu tâm tích đức, ăn chay đánh tội khi chết mới được siêu thoát làm việc này có vẻ lâu làm nhà sư sẽ không có tiền tiêu và niết bàn cũng như Thiên đàng đều bỏ trống. Vậy Thăng Nghèo đề nghị với nhà sư điều này nhé. Kỳ này có hơn 1000 thí sinh đang chạy đua vào nhà hát Tây. Dĩ nhiên trong đó có đủ các thành phần, dân hiền lành cũng có ăn cắp, thoát y, buôn lịch cời trường, chuyên ngành, buôn lậu cũng có... vân vân và vân vân kẻ chẳng xiết. Những bọn này xin người cứ việc rửa cho chúng chết hết để hy vọng kỳ bầu cử này dân sẽ có một quốc hội trong sạch xứng đáng là những đại diện cho dân, mần luật trị nước. Đặc biệt kỳ này có mấy nhà sư cũng nạt đợn chạy đua vô nhà hát Tây: Vậy xin ngài hãy rửa cho bọn nữ tặc chết hết để khỏi làm ô uế cho các thầy. Vì bọn này vốn khoái các chàng độc thân, nhất là các thầy, nếu để chúng vào, các thầy khó lòng yên tâm niệm Phật giúp dân cứu nước được. Vậy xin nhờ người một tí để cho cái dờ rác của nhà hát bớt dơ. Cám ơn ngài.

Đố Chơi Đố Chọc

Mấy ngày gần đây, tình hình bầu cử có nhiều đột biến kỳ kỳ, các toán đố Đố Chơi rù nhau đi theo dõi các vụ xử án và hợp báo. Thừa cơ hội đó, nhiều Toán mới xông vào chiếm chỗ của các Toán ham vui, đến lúc cuộc Đố Chơi tái diễn, Ban Giám Khảo điếm danh lại thấy lời ra 4 Toán sau đây:

- Rút Dù
- Cóc Thèm Ra
- Hát Solo
- Đạo Diễn Hạch

Theo nhận xét đầu tiên của các quan sát viên, 4 Toán này mới thực là đồng cân đồng lượng và rất xứng đáng với danh cao thủ vô lâm.

Đã chê sao lại nhận?

HỎI: Bữa trước, ông Râu Kẽm đã bị Viện Sứ Sắc Đẹp chê, tại sao mới đây lại chấp nhận cho ra thi Hoa Hậu?

RÚT DỪ: Xì! Điều đó người ta biết từ khuya rồi, biết từ khi ông Xún Răng rút ra lận! Chính là ông Râu Kẽm đã bàn với ông Xún Răng để cho Viện Sứ Sắc Đẹp vào xiếc chứ gì nữa?

CÓC THÈM RA: Ai còn là gì Viện Sứ Sắc Đẹp... Chê hay chấp nhận chẳng qua là màn đầu của canh bạc bịp.

HÁT SOLO: Xin quý vị đừng có xuyên tạc, vụ không, phi báng Viện Sứ Sắc Đẹp của chúng tôi. Viện này gồm toàn những chuyên viên cao nhất nước, làm việc gì cũng đúng sách vở, không ai được quyền nghi ngờ.

ĐẠO DIỄN HẠCH: Nói cho đúng ra, mọi chuyện đều là do miệng lưỡi Tô Tần đưa đẩy cả.

Nếu không có Tô Tần mách nước thì các chuyên viên sứ sắc đẹp có cho ăn kẹo cũng chẳng dám đổi trắng thay đen nhanh như chớp vậy được.

BAN GIÁM KHẢO: Hai toán Cóc Thèm Ra và Đạo Diễn Hạch cũng đúng, hai câu giải đáp bổ túc cho nhau mỗi toán lãnh 2 điểm rưỡi!

Bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thừa?

HỎI: Được phép ra thi Hoa Hậu vào giờ chót, tại sao, cặp Râu Kẽm - Trương Chi cũng lại ù té, bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thừa?

RÚT DỪ: ù té mới là thức thời. Chứ nếu nghèo mà ham, chắc chắn sẽ bị rút dài mà còn thân bại danh liệt hết đường tương chao sau này là khác!

CÓC THÈM RA: Rút dài hay thân bại danh liệt chưa hẳn đã là điều đáng ngại với cặp chọi này, nhưng đã chọi đúng điệu giang hồ thì ăn miếng phải trả miếng mắt trả mắt, răng trả răng mà!

HÁT SOLO: cặp đó rõ thật là khờ, chết đuối đến nơi người ta liệng cho cái phao không chịu túm lấy, rùi chìm ngà im thì đừng có mà đổ tại!

ĐẠO DIỄN HẠCH: Đúng đấy, cặp này ù té, làm cho cuộc thi Hoa Hậu... có phải là mang tiếng xấu cả đám không? Đại thật, đáng tiếc, đáng tiếc!

BAN GIÁM KHẢO: Rút Dù chỉ lý vậy òi: 5 điểm!

Có giải nghệ hay không?

HỎI: Ông Râu Kẽm rừ rừ ông Đầu Bạc cùng giải nghệ, để rồi dự một kỳ thi Hoa Hậu khác. Liệu ông Đầu Bạc có chịu nghe theo không?

RÚT DỪ: Phải nghe chứ. Chỉ có cách đó là lối thoát duy nhất, không nghe là tắc tị, nguy to ấy chứ đừng tưởng bở.

CÓC THÈM RA: Nghe cũng khờ, không nghe cũng khờ. Nhưng giải nghệ lúc này mới thật là khôn, còn ngồi mãi thế nào cũng mệt.

HÁT SO LO: Sức mấy mà nghe theo. Muốn

làm hoa hậu thì phải lì, chứ ai mới gì cũng nghe đầu có đẹp.

ĐẠO DIỄN HẠCH: Khoan đã. Muốn nghe hay không cũng còn phải chờ mấy ông Hai chi ở nhà trắng đã chớ. Làm vội quá rồi ai chi đây?

BAN GIÁM KHẢO: Đạo Diễn Hạch sáng suốt lắm 5 điểm.

Ai đau nhất?

HỎI: Đố biết cặp Râu Kẽm - Trương Chi ù té, ai là người đau nhất?

RÚT DỪ: Còn ai khác hơn là cua rơ duy nhất ở lại dự đua, chạy đua một mình chán thấy mồ, lại còn bị người ta gọi là "trò hề" mới là đau!

CÓC THÈM RA: Cua rơ còn lại cũng chưa đau bằng lão già Tô Tần. Cho lão hết nói phét là cái gì cũng biết, cái gì cũng dàn xếp được.

HÁT SOLO: Chả có ai đau cả. Chỉ có mấy người ù té là thiệt, ngồi nghĩ lại sẽ thấy đau hơn hoạn.

ĐẠO DIỄN HẠCH: Có lẽ đau nhất là mấy chú Mèo con. Áp phe sắp đở đến nơi, tiền đã nằm trong tay rồi lại phải nhả ra.

BAN GIÁM KHẢO: Toán Cóc Thèm Ra hiểu rất rõ thâm ý của những người ù té: 5 điểm.

HỎI: Cặp Râu Kẽm. Trương Chi ù té rồi, liệu cặp Đầu Bạc. Gãi Háng có chịu thi Hoa Hậu một mình không?

RÚT DỪ: Thi Hoa Hậu một mình, thi đấu là cái chắc rồi. Nhưng ai lại muốn mặt đi làm như vậy?

CÓC THÈM RA: Không có thi đâu. Mấy anh Hai chi đâu có ngu gì bỏ địa rơ... đọc đi.

HÁT SOLO: Cứ thi như thường, tội gì phải hủ bỏ cuộc thi nhi? Một mình lên làm Hoa Hậu đã chết ai chưa?

ĐẠO DIỄN HẠCH: Cứ từ từ, đừng có nóng. Đã bảo là thế nào các đàn anh ở Nhà Trắng cũng sẽ có tí ý kiến mà!

BAN GIÁM KHẢO: Hát Solo rất táo bạo, độc đáo: 5 điểm!

Trâu bò húc nhau, rươi muối chết

Trong mọi cuộc tranh bá đồ vương, người ta thường chọi nhau xả láng, không từ một đòn nào, từ đòn công khai đến đòn ngầm, đòn lén, đòn trước mặt đến sau lưng, đòn thượng cấp, đòn hạ cấp, đủ kiểu đòn, miễn là thắng lợi về ta, phe địch chết bỏ!

Di nhiên một khi đã chấp nhận một mất một còn thì, được làm vua, thua làm giặc, các đương sự không có gì phải than van. Nhưng điều đáng cười ra nước mắt là thỉnh thoảng lại xảy ra cái cảnh "trâu bò húc nhau, rươi muối chết". Tỉ dụ như vụ Nữ thần Sexy Thu Thủy mới đây:

Nữ thần Thu Thủy nhờ trời ban cho một thân hình tuyệt kỹ, lại được ông thầy vũ Trĩnh Toàn truyền thụ cho nhiều điệu vũ bốc lửa, nên nổi danh như cồn suốt 5,6 năm nay khắp các phòng trà, hộp đêm, sân khấu hay nhạc hội.

Nàng lại là một nhân viên trong Biệt Đoàn Văn nghệ Tam Lý Chiến, nên thường phải đi "show" trong các buổi trình diễn văn nghệ cho chiến sĩ thường thức, cũng như tại các Câu lạc Bộ của nhà binh.

Chính vì thế, nên có một lần vũ trước một ông "lớn" ngồi chủ tọa, và được người ta chụp hình, Nữ Thần Thu Thủy bỗng dưng mang họa vào thân.

Vì Thu Thủy có bao giờ ngờ được rằng một cuộc "hành toán tại OK Saigon" lại diễn ra trong mùa bầu cử, ông "lớn" hết lớn trở thành một mục tiêu cho người ta bôi dơ, và Thu Thủy được người ta mượn làm một thứ đồ dơ để bôi lên mặt rêu ông "lớn".

Khi không người ta "đốt trường" Nữ thần ra, bắt nàng Vũ "tô hồ" rêu phân trâm, mặc dù nàng chưa hề làm cái công việc này (việc gì nàng phải tô hồ, vì chỉ cần 50 phần trâm nàng cũng đã đủ hết bạc các rồi).

Đọc tờ báo, thấy mình bị người ta "cuồng trời" Thu Thủy bỗng rụng rời chân tay, đang ăn cơm mà bị mắc nghẹn. Nàng hết hoảng chạy tới lấy lược, nắn nắn người ta đi dũa một đường cái chính để cho nàng sống và kiếm cơm với. Nhưng người ta đã không thêm nghe, mà còn đi... Ì đứng có lộn xộn. Vụ này gốc bự lắm, biết điều thì im cái miệng lại,

không thì mệt tới nơi bị giờ."

Bị đau hơn là ngồi phải cộc, Thu Thủy nhà ta cũng đành nín khe thì thì cùng "dơ" một lượt với Ông "Lớn" càng vui, càng khoái, chứ có sao đâu? Minh là thân phận rươi muối ý mà, người ta dơ nhiều chứ rươi muối dơ mấy?

Tượng vàng Tổng Thống

Kiều Chinh là nữ minh tinh điện ảnh Gia. Chỉ đầu tiên đoạt tượng vàng của Tổng Thống thường được bà con gọi vắn tắt cho nó gọi là "Oscar Giao chỉ".

Từ hồi nào đến giờ, ai cũng phải công nhận Kiều Chinh là một nữ tài tử khá ai, duyên dáng, lại sạch sẽ không bị bợn một vết dơ nào.

Nhưng có lẽ cũng vì cái tượng vàng (hay là vì cái giải Nữ minh tinh được cảm tình nhất ở Đại Hội Điện Ảnh Đài Bắc) mà nàng đâm ra có kẻ thù. Rất có thể kẻ thù của Kiều Chinh là một vài người ghen tị với tài nghệ của nàng, với sự thành công của nàng, nhưng không chịu ganh đua mà cách thẳng thần chinh đánh, mà chỉ tìm cách hạ nàng bằng thủ đoạn bôi dơ giấu tay.

Đột nhiên người ta phao âm lên là K.C tô hồ rêu phân trâm trên tờ báo chọi "play boy" Để rồi người ta mặc sức chửi nàng làm nhục đàn bà con gái Giao-chỉ ở ngoại quốc. Và tiện thể người ta khịa luôn ra một lô những ca nhạc sĩ tài tử như Hoàng thi thảo, Trần văn Trạch, Tâm Phan, Mỹ Thê, Đặng Lan cùng chửi Kiều Chinh như tát nước vào mặt.

Rồi người ta làm xằng ta người ta hăm dọa, người ta thách Kiều Chinh có giỏi cứ việc vác đơn đi hiện củ khoai.

Tội nghiệp Kiều Chinh, cũng như phần đông các nghệ sĩ khác, vốn dĩ nề nang và nhiều thiện cảm với nhà báo, nên chỉ biết thờ vắn than dài, chứ không biết phải đối phó ra sao và làm thế nào để cứu vãn được danh dự bị người ta chà đạp!

Vụ này, nếu Kiều Chinh chịu thua, có lẽ lần lượt các tài tử ca sĩ nổi danh khác sẽ bị bợn "bôi dơ" làm tình làm tội.

Vì vậy Kiều Chinh cứ việc phản ứng tự vệ đi, bợn Con Ông hợp lực với những cây bút chân chính sẽ nhận cơ hội thanh toán những "con chiến ghê" để làng báo đỡ bị lây ghê, ngừa ngày thấy mị.

QUẠT MỒ

Sau một cuộc chạy đua!

Cuộc chạy đua vào nhà hát vừa bế mạc. Một trăm năm mươi mấy tay đua về đến đích hiện đang giết bò giết heo khao quân, trong khi các bà xã đi đặt may quần may áo để sửa soạn ra mắt các quan trên bà lớn, và cũng là để chuẩn bị làm áp phe kéo chạy chữa đến nơi rồi!

Những lúc này, đêch ai thèm đoái hoài đến cả ngàn tay đua khác bị loại, bị rút dài danh vọng, đang ngồi méo mặt lo trốn nợ, hoặc tiếc hùi hụi số bạc các đã đem ra đốt mà rồi rồi cuộc... mắt cá chì lẫn chài.

Những lúc này, ít có ai ngờ được rằng có nhiều đảng dân biểu hực đang cụp tai ngồi nghe các vị phu nhân lên lớp, dạy nghiêm "Đã bảo mà không chịu nghe, ra làm ký gì cho nó tốn công, tốn của, chung quy chỉ khổ con mụ này làm trò cười cho bà con lối xóm!"

Cũng ít ai biết được rằng trong nhiều cơ quan đoàn thể, người ta đang cãi nhau như mổ bò "tại ông, tại anh tại mày làm tao bị thua chúng nó, tức chết đi được!"

Có nhiều người bị thua nhưng tình ngộ, tức thời, đành yên phận trở về cuộc đời làm ăn lương thiện. Nhưng cũng có khối kẻ còn âm ức, đang chuẩn bị xuống đường, la ó, phản đối, ăn vạ, mổ bụng, tự thiêu, nói tóm lại không được ăn thì đập đố, thì quấy cho hời.

Một số khác, khôn ngoan hơn, về học hành tập dượt lại, tiếp tục đi luôn cửa sau, ôm chân, nâng bít, với hi vọng bốn năm nữa sẽ ghi tên thi lại, và biết đâu sẽ chẳng... chớ ngáp phải rươi!

Còn gì nữa nhỉ? A. tí nữa thì quên: còn đồng bào, còn bà con ta lúc này không biết nói gì hơn là "trông ai, té ra phần đông vẫn là những bộ mặt ăn hại đái nát, vô tích sự!"

REVACTYL
 DÙNG TRONG CÁC TRƯỜNG HỢP :
 Một mỏi, kém ăn, chậm lớn, suy nhược
 thể chất và tinh thần, thời kỳ dưỡng bệnh
 BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

PIN CON Ó
 Bền, Sáng không rỉ
 Pin Con Ó là Pin tốt nhất

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

Mềm sèo và cứng ngắt

Việc ông Phó râu dứt vô rồi lại rút ra khỏi vụ tranh chức Sếp lớn phủ đầu rồng quả đã gây sôi nổi khắp thế giới chứ không riêng gì nội địa Anamta. Tuy nhiên, công bằng mà nói thì nhờ có chuyện treo căng ngồng này mà bọn dân đen các kẻ Giao Chi mới được dịp hiểu biết rộng hơn một tí, là nền luật pháp nói chung quả là có sự cơ răn uyển chuyển chứ không thể nào cứng ngắt như bấy lâu hằng tưởng. Bằng chứng dễ thấy nhất là nội 2 câu tuyên bố trong cùng một tháng tám của ông Sếp chúa viện Bao Công Tối Cao cũng đủ nói lên sự cơ răn của luật pháp quả là uyển chuyển không chịu được. Ngày 12-8 nhân buổi tiếp tân của viện Bao Công, «Người» đã tuyên bố một cách hùng dũng rằng thì là «Luật pháp là luật pháp chứ không thể tơ lơ mơ, ông Kỳ bị loại vòng đầu rồi nếu không chịu nạp đồ mừng khiếu nại thì kẻ như loại hân, hết đường mần lớn...»

Thế nhưng chỉ ngót nửa tháng sau, ngày 25-8 nghĩa là sau khi ông Phó râu đã được phi nguyên, cho ra nhưng lại nhất định đòi không chịu chơi nữa, thì «người» bèn đi một đường bình luận đại khái «Ai biểu không chịu nạp đơn xin rút một cách hợp pháp thì bây giờ kẻ như bắt buộc phải dự đua, không được đảo ngũ mà phải tội đạ. Rõ ràng là luật pháp mềm sèo nhè.

Ông Phó râu sức mấy đòi nói 2 tề

Vấn chuyện ông Kỳ đã dứt vô lại xin rút ra. Sau khi thấy người ta yêu thương cho phép sọc tí, Ông Phó bèn làm nũng nhất định từ chối sự ưu ái đó, cũng như ông nhất định đòi lại số bạc hai tề đặt cọc từ bữa hành quân dứt đơn, lẽ đương nhiên cái sự đòi lại này khó ỏi là khó, bởi vì ông đã có tên trong danh sách tranh cử chức quốc vương rồi kia mà, ông có bị ghét bỏ ở phút chót đầu cửa chức. Không tin ông Phó cứ đi hỏi ủy ban tuyển cử trung ương coi có phải nhà nước đang in bích chương truyền đơn và phiếu bầu cho ông rồi không? Đó đó, theo sự nhận xét của toàn quân toàn dân ta, chắc chắn ông Phó không thể nào đòi lại món 2 tề, mà có khi còn phải thường thêm cho ngân sách nhà nước nữa kia: Trường hợp ông chớ may đi trượt vào dịp tháng 10 này mà số phiếu khiêm nhường quá, có đủ mức hạn tối thiểu mà luật lệ nhà nước đã từng qui định. Thật mà.

Cái gì chẳng là Mỹ... viện?

Sau khi ông Phó râu chính thức sửa đổi danh xưng của viện Bao công tới cao ra là «thâm mỹ viện» cụ bộ lão Hồng Sơn Đông vốn cũng mang máu đối lập nên bèn cất tiếng phụ họa với ông Phó rằng «đúng lắm, từ nay bà con ta nên kêu là «Tối Cao Mỹ Viện» cho nó hợp thời trang.

Nhiều người Anam có tính thơ cụ, cứ nằng nặc kêu ầm lên rằng các ông ấy «tối gi mà vô lý...», các quan Bao Công có học nghề sửa sắc đẹp hồi nào đâu mà lại kêu bằng mỹ viện với lại viện thâm mỹ được? Gọi như thế tức là không có chính danh rồi còn mẹ gì nữa.

Riêng bọn C.O học hành tuy lem nhem nhưng nhờ ơn trên rất thông minh sáng trí nên lại nghĩ khác. Bọn C.O không đồng ý với ông Phó râu và bộ lão Hồng Sơn Đông, cũng không đồng ý luôn cả với những người ngây thơ cụ nữa. Vì cứ sự thật lóa lờ mà nói, thì ở cường quốc Anamta bây giờ, bất cứ cái gì cũng đều có thể kêu bằng Mỹ... viện hết chứ đâu phải chỉ riêng mình viện Bao công tới cao? Không tin cứ hỏi thử quái lão Bàn Cưa mà coi.

Lại bọn Cú Sấm vô giáo dục

Từ ngày có lính Cú Sấm hiện diện trên quê hương thương đau Anamta, không ai chối cãi những công lao ulynh giặc của lính Cú Sấm cũng như một vài công tác dân sự vụ được kể là xuất sắc do lính Cú Sấm đã thực hiện được. Thế nhưng có công là một chuyện. Có công rồi không phải muốn làm cha ai thì làm, vì đâu sao đất nước Anamta cũng vẫn là của người Anamta chứ cóc phải của dân Cao Ly. Chả thế mỗi khi có tên lính Cú Sấm nào đó thói hách sĩ sằng hay toan tính làm bậy là bị dân Anamta đập liền, không e dè nề nang gì hết tội. Trước giờ đã có khá đông trường hợp như thế xảy ra.

Nhưng hành động mọi rợ và khốn lịn nhất của lính Cú Sấm gây ra chắc chắn phải là chuyện sau đây vừa diễn ra ngoài Bình Định: Một số lính Cú

Sấm vô giáo dục, ý có súng dài súng ngắn trong tay đã bắt liền bà con gái Giao Chi phải «tọt quần chổng mông» cho chúng coi rõ mặt của... mẹ chúng, cũng như chúng bắt một số đàn ông Giao Chi phải làm cái hành động kêu bằng «thủ dâm» ngay giữa thanh thiên bạch nhật đang chúng ôm nhau cười hô hố in hết lúc bắt gặp bố chúng vừa đội mồ sống dậy.

Hiện dư luận toàn dân Giao Chi đang vô cùng căm hận trước những hành động côn đồ mất dạy của bọn Cú sấm trên. Riêng bọn C.O chi tiết mỗi một điều. Phải chi lúc đó bọn Cú sấm đừng có căm sắng thì hay biết mấy, chắc chắn chúng sẽ được thưởng thức đấm ba ngón võ Bình Định hộc cả xi đầu lẫn cao ly sấm ra đàng mồm là cái căng rồi.

Dịp may cho giới sờ mu rùa

Sau khi cây đa cổ lỗ sĩ trước TCPV khi không trốc gốc cái đứng, dư luận cả nước Anam đã bán tán om sòm, chả biết đặng nào mà lần. Tiếp đến lại xảy ra thêm một «hiện tượng» thứ hai là mấy chữ bằng đồng của nhà sấm Hoàn Vũ nổi tiếng kinh thành cũng tự nhiên rớt bịch xuống đường đúng lúc quốc vương Anam đang có mặt bữa nợ, khiến dư luận chung lại càng sồn sào khùng khiếp hơn nữa. Dĩ nhiên mỗi người có một lý do đoán khác nhau: Kẻ báo đó là điềm hên, người lại cho là triệu chứng suy sèo.

Riêng bọn C.O nghĩ khác. C.O cóc cần biết hai sự việc lý kỳ đó có liên quan gì đến vận mạng đất nước hay không, nhưng chắc chắn là sẽ có liên quan rất nặng đối với giới sờ mu rùa lô canh. Vì Ai cũng nôn nóng tìm hiểu sự kỳ bí của nó, vậy không tìm đến các «mét» để nhờ phỏng đoán thì còn biết hỏi ai ở trên cõi đời này bây giờ? Triệt mà.

Thời đi các cha nội

Sau bầu cử, có vài vị bị đi một đường... ô tồ bương, đã la làng, rằng: «không nhận cuộc bầu dân gian lận kỳ này». Và, mấy cha nội đã đảo phẫn đôi rùm trời, đòi hủy bỏ toàn bộ kết quả cuộc bầu cử hạ viện ngày 29-8-71. Thời đi các Ngài ời! Sức mấy... mà đã đảo, mà phủ nhận. Các nhà ảo thuật đã trình diễn và sắp xếp, để mà kết thúc kẻ như vui vẻ cả làng đối lập cũng hô «phe ta toàn thắng». Trong lúc nhà nước, cũng đang ăn mừng thắng lợi bự như cái mà mẹ thắng ăn may! Thế là quý hóa quá rồi còn muốn gì nữa đây? Nhìn thoáng qua, toàn bộ lực lượng trong hạ viện, phe nhà nước, có tới 100 mạng, đổ lên, phe đối lập thiệt tình, có khoảng 1 trung đội, ngót nghét 40 kẻ, còn phe đối lập... có giấy phép cũng loe ngoe vài bô mặt kịch côm.

Như vậy, đủ để Hành Pháp—chắc ăn, trong mọi mưu đồ sau này—Phải sơn phết tí tí màu sắc dân chủ, thì vào cuộc chơi, mới tạo được hào hứng, chứ cứ định cả vú lấp miệng em, để mà xập cha nó cả bằng hiệu hay sao?

Thời xin tất cả, hoàn thành được «tác phẩm 29-8-71», để mà chót, hai phe đều ca khúc khải hoàn, là kẻ như nhà đạo diễn, thuộc bậc Sư Tô, rồi đó! Cần bí mật gần cho tác giả... cái Bộ Tinh Đệ Nhất Đẳng Lá Đa có sơn son, thiếp vàng đàng hoàng và ra rít!

Sướng anh Dân Biểu khổ mấy em bán Bar!

Một hãng thông tấn tư, vừa cho biết, các em gái bán bar la làng, vì bầu bán chả hiểu có đi đến đâu, và có làm được cái thống chế gì chẳng? mà sướng mấy ai, chả biết, ở giữa, chỉ khổ mấy em, chuyên sống nhờ Mèo. Nay, vì bầu bán của dân ta, lính Mèo, thì không, bị cấm trại 100% có thấy thẳng nào vác mặt ra đường, để đến với chị em ta! Vốn kiếp giang hồ kiếm chác được đồng nào, thì đóp cho ngon, đánh cờ bịch cho đã đời, đểch cần biết ngày mai nó sẽ ra sao? nên vừa vắng Mèo, là chị em bị bà Cả Đội hỏi thăm sức khoẻ, và nợ nần, xanh xít, đất đai, bị rêu tùm lùm.

Thế nên, bầu cử là trò vui của mấy cha trúng cử, là mấy trò đồ tiền của nầy thẳng đồng địa hào danh và cũng là ngày tang tóc đen thui của chị em bán bar. Vì vậy, chị em rất căm thù ngày bầu cử. Lần sau, muốn chị em ta ủng hộ hết mình, xin quý quan liên lạc với giới chức Mèo, đừng giờ trò câu trại 100.0%

Bầu cử đáng yêu là cái đểch gì?

Trong bản tin của hãng TMN có đoạn ghi rằng: «Đặc biệt tại Gò Công, ông đại sứ Anh đã tuyên bố «A lovely election» và hãng này dịch là «cuộc bầu

ĐA DANH cầm tròn

cử đáng yêu».

Tại Con Ong cóc cần bàn rộng về khả năng Ấng Lê, nhưng những người hiểu biết tiếng Mèo, đều phải bịt mũi, vì lời dịch kỳ cục này. Cái đểch gì là bầu cử đáng yêu. Thử ra, chúng ta có thể hiểu như Ông ngoại giao Ấng Lê, đã muốn «nâng khéo» nhà nước ta, theo giọng lưỡi ngoại giao, là «cuộc bầu cử êm đẹp» có nghĩa là mọi sự đều êm ả, vui vẻ cả phe chống đối, lẫn phe gà nhà, cả phe cha cũ, lẫn phe sự cụ. Ví dụ, em đức tông giám mục Nguyễn văn Bình, là thái tá Nguyễn văn Bình đại thắng tại Gia đình. Và em sự cụ Th H cũng đắc cử hàng đầu ở K.G. Về đối lập cũng cả thắng tại thủ đô, và về gia nô cũng cả khúc khải hoan tại các tỉnh «đấy cái gọi là lovely được diễn tả như vậy đó! Các cụ cứ làm như bầu bán xứ này là một màn «Faire l'amour tức» là cứ làm tình không bằng...

Con Ong kiểm điểm 5 cái Lá Đa trong Hạ Viện kỳ này

Hạ viện kỳ này có thêm ba cái Lá Đa mới tinh: đó là bà Ng thị Hai (Lơ: An) Trương thị Bích Diệp (Chương Thiên) Nguyễn thị Lý (Biên Hòa), cộng thêm với 2 nang cũ kỹ, quá quen tên là Kiều Lá Đa (Hũ) và bà Ba Cụt!

Riêng nang vừa Đánh Răng vừa Thái Sáng, Kim Huệ, tức Mẹ Bề Hồi đồng, thì bị đi trượt 1 cách thảm bại. Kể như đời Kim Thoa, tào trong ngõ hẻm đến ngày xuống lỗ!

Bây giờ, khỏi cần bàn về hai bà cũ, chúng ta thử tìm hiểu 3 bà mới xem có gì lạ? Bà Ng-thị-Hai, nhà nữ tử phú chủ nhân nhà thuốc của chính bà ở đường Lê Lợi. Bà là 1 nữ được sĩ có «mác» trong làng được xứ này. Bà cũng là bồ ruột của Hoàng Hậu Mỹ tho.

Trong số 5 bà, tại hạ viện kỳ này, bà Hai có triển vọng được coi là đàn chị, nếu so về kiến thức cũng như về hỏa lực Trần hưng Đạo! Tiếp đó là bà Trương thị Bích Diệp, có thể gọi là cô, và cũng có thể coi như bác bà, vì lý do riêng, chưa tiện nói ra. Bích Diệp, có liên hệ gần gũi với ông Nguyễn cao năng, bà cũng là linh hồn của nhà thuốc OPV, bà cũng caung nghề nghiệp với bà Hai, nhưng thuộc loại «tí sau». Thế là kỳ này Hạ viện có tới hai nữ được sĩ.

Riêng bà Ng thị Lý, tức gọi là Út Lý, thì trái ngược lộn tung phèo hẳn với tất cả 2 bà mới, và 2 bà cũ kể trên Trước ngày tranh cử, lẽ ra Con Ong đã có bài chiếu cổ đèn bả! Số là, bà Út Lý nổi danh từ thời Trương Tâm làm tư lệnh QĐ 3. Bà là V.2 của Tướng này. Có thời, dân Biên Hòa đã đồn đại rằng, bà Út Lý thuộc loại Trần lệ Xuân thứ hai. Út Lý có 1 quá khứ sáng chói—của đời phấn son chỉ hiện hình, sau hoàng hôn—Nàng rất lãng và đa tình.

Ái gặp nàng cũng tưởng như được người đẹp thâm thương, trộm nhớ! Cái tài của nàng là ở điển đó và cũng nhờ bí quyết thu hồn của phe nam, nên nàng đã biến cả đám đực rựa đa tình, thành «cu li xé» chuyên hầu hạ nàng, làm đủ thứ áp pae kinh thiên động địa. Sau đó uy thế của nàng càng thăng bằng, nhờ danh xưng là bà Bé của Tướng tư lệnh và sự nghiệp của nàng, cũng nhờ dịp này, đã vươn lên thành hàng tỷ phú. Tại nhà bao đã phải vất vả hơn 1 lần để đưa bà lên bán mồ sè. Có điều kẹt, vì hồi đó, chạm tới Tướng, là kẻ như chạm đến Trời. Bởi thế, nên Út Lý, thừa thắng xông lên. Kỳ này, sự đắc cử Út Lý, sẽ hứa hẹn nhiều pha này lửa, với Nàng Kiều Lá Đa!

Vì 1 rừng thiêng, không khí nào có hai hồ cái. Một tòa nhà hạ viện, không thể có hai giai-nhân cùng mang máu lãng lơ. Đây, rồi mà xem, Nàng Kiều và Nàng Út sẽ có châu đầu tranh đời độc quyền lãng và kết quả, thì... chưa chắc mèo nào đi đóp được mìn nào! Ráng chờ coi sẽ có nhiều pha cụp lạc ướt át lý kỳ nhà báo An-Nam sẽ tha hồ nhào vô màn phóng đại sự!

Quản lý: HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 600đ